PARİS'TE SON TANGO

LAST TANGO IN PARIS

ALTIN KİTAPLAR DAR DİZİ

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ

Yayın hakkı (Copyright) :
Bu kitabın Türkiye'de yayın hakkı **Kesim Telif Hakları Ajansı**'ndan **Altın Kitaplar Yayınevi**'nce satın alınmıştır.

Bu kitap, **Milliyet Gazetesi**'nde tefrika edilen «**Pariste Son Tango**» çevirisinden aynen alınmıştır.

Last
Tango in
Paris

Bu dizi **Doğan Hızlan** Başkanlığında bir kurul tarafından hazırlanmaktadır.

Birinci Baskı : Temmuz — 1973
ALTIN KİTAPLAR BASIMEVİ

Robert Alley

PARİS'TE SON TANGO

(Last Tango in Paris)

Dilimize Çeviren :

Nihal FİLİZ

NARSİSİZM'E GEÇİŞ

NORMAN MAİLER

«Paris'te Son Tango» filminin her seansta kapalı gişe oynaması, yeryüzünün daimi bir üreme döneminde bulunduğunu gösteriyor. Mevsimler de aceleci oldu. Kasım ayında yağmaya başlayan kar, martın birinde eriyip yokoluyor. Acaba yaz da nisanın ortasında başlayıp, temmuzda mı sona erecek? Doğa-üstü konularıyla uğraşanlara bakılırsa, bu hızlanışa nükleer radyasyonlar sebep oluyor, biz de ürüyoruz. Isıyı hissetmeye başlayan bir karınca yuvası gibi.

Film dünyasında yeni akımların doğup, gelişip, ölmesine yirmi dört ay yetiyor artık. «Paris'te Son Tango» nun New York Film Festivali'nde ilk gösterilişinden sonra hakkında eleştiri yazan Pauline Kael okurlarına şunları söylüyor :

«Paris'te Son Tango'nun 14 ekim 1972 tarihinde ilk gösterilişi sinema tarihine yeni bir dönemin başlangıcı olarak geçecektir. Bu olay yalnızca Igor Stravinsky'nin «Le Sacre de Printemps» (Bahar Âyini) adlı eserinin 29 Mayıs 1913 gecesi ilk çalınışıyla mukayese edilebilinir. O gece de müzik tarihinde yeni bir dönemin başlangıcı olmuştu. «Paris'te Son

Tango» da da aynı, «Le Sacre du Printemps»ın ipnotize edici heyecanı, ilkel gücü, rahatsız edici, dürtücü erotizmi görülmektedir... Bertolucci ile Brando yedinci sanata yeni bir yüz ve anlayış kazandırmayı başarmışlardır.»

Artık «Paris'te Son Tango» sinema tarihine geçmiştir. Sinema seyircisi yıllardır hiç bir filmin başlamasını böylesine bir heyecanla beklememişti.

«Paris'te Son Tango»nun kadın kahramanı Maria Schneider, mini eteği, maksi mantosu ile Beşinci Avenue'da dolaşan binlerce genç kızdan biridir. Elle tutulur, gözle görülür bir kız, kısacası aramızdan biri. Elleri cebinde, yakası kalkık, ıslak sokaklarda dolaşan Marlon Brando ise bunalım geçiren, binlerce erkekten biri ya da hepsidir.

Beklenilen yalnızca bir kaç dakikadır. Schneider kiralık bir katı dolaşmak için içeri giriyor, Brando daha önceden oraya gitmiştir. Sokakta ve telefon kulübesinin önünde iki kez karşılaştıktan sonra boş bir evde yalnız kalıyorlar. Ve Brando, Stanley Kovalski'nin sinema seyircisine yirmi beş yıl önce yazdığı çeki paraya çeviriyor; genç kızla ayakta sevişiyor. Böylelikle de yıllardır sürüp giden, «bu iş telefon kulübesinde nasıl olur?» şakasını da çözümlemiş oluyor.

Marlon Brando, telefon kulübesinde genç kızla sevişmek için kızın elbisesini yırtarak çıkarıyor. Denilebilir ki yırtılan kumaşın feryadı; Beethoven'in Beşinci Senfonisi'nin ilk dört notası kadar heyecan verici bir sesti; patlayıcı bir madde yığını üstüne çakılan bir kibrit gibi.

Kızın ismi Jeanne, erkeğin ise Paul. Ama bunu hiç bir zaman öğrenemiyorlar. Boş bir

Brando bu filmiyle adını sinema tarihine altın harflerle bir kez daha yazdıracak kadar güçlü bir oyuncu olduğunu ortaya koyuyor. Maria Schneider ise büyük bir aktris olma yolunda güvenli adımlarla ilerliyor. Elinde böylesine güçlü oyuncular bulunan genç yönetmen Bertolucci ise diyalogları oyuncuların isteğine bırakarak sinema dünyasında yepyeni bir çığır açtığını ilân ediyor.

1. BÖLÜM

Güneş ışınları, nehrin üzerindeki köprünün girintili çıkıntılı parmaklıklarında oynaşıyor, Seine nehrinin karanlık sularına işlemeli bir gölge düşürüyordu. Metronun geçtiği bu köprünün altında, kocaman bir tapınağın içine benzeyen yaya geçidinde, insanlar sessiz sedasız, gidip geliyorlardı. Suskunlukları içinde, izlemek zorunda oldukları bir ayinde kapana kıstırılmış gibiydiler. Çiçekli demir sütunlar, çelik parmaklıklar, zaman dışı bu görüntüyü tamamlıyordu. Ocak ayının uzak duran güneşi, nehirden gelen toprak kokusuna, rıhtımdan yükselen çınar ağacına, metronun altında ezilen demiryolunun çığlığına, bu görüntünün tüm güzelliğine, daha çok sıcaklık ekleyemezdi. Tren düdüğünün uzun çağrısı, durdurulamayacak bir konçertonun ilk notaları, prelüdüydü. Dans başlamıştı.

Yaya geçidinde, aynı yönde ilerleyen iki kişi, kendilerini bu ahenge kaptırmışlar, bilmeden tutkulanmışlardı bile. Tanışmıyorlardı. Bugüne dek hiç karşılaşmamışlardı. Onları biraraya getiren bu zaman parçasını, bu yeri, bu durumu, ikisi de tanımlayamazdı. İkisi için de bu köprü, bu ocak ayı sabahı, Paris'in bu görüntüsü ve kendi yaşamları, değişik anlamlar taşıyordu. Belki de hiç bir anlam taşımıyordu.

Herhangi bir karşılaşma, rastlaşma olanakları yok gibiydi.

Erkeğin yüz çizgileri, atmacayı andırıyordu. Sert, katı, alaycı. Üzüntüsü içinde bile, boyun eğmez bir hali vardı. Evet üzüntülüydü. Bir parmaklıktan ötekine, başıboş ilerlerken ağlıyordu. Bedeni, adaleli ve ağırdı. Yaşlanmakta olan bir atletin rahat adımlarıyla yürüyordu. Zaman zaman, kalın parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor, ellerini devetüyü paltosunun ceplerine sokuyordu. Bu kirlenmiş ama iyi kesilmiş, iyi dikilmiş paltosuyla Amerikan gangsterlerini hatırlatıyordu. Yakası açık duran gömleğinin üstünden kalın boynu görülüyordu.

«Hay kitabını...» Acı dolu çığlığı, köprünün üzerinden geçen metronun gürültüsüne karıştı. O anda, traşlı yüzünde, özellikle gözlerinde ve ağzında, neredeyse kadınsı diyebileceğimiz bir incelik, yumuşaklık belirdi. Oysa aslında sert ve kaba görünüşlüydü. Kırkbeş yaşlarındaydı. Yakışıklı, ancak tedirgin ediciydi. Yürürken, önüne çıkan kimseler, ona yol vermek için, kenara çekiliyordu.

Kız, adamın kızı yaşlarındaydı. Başındaki, geniş kenarlı kahverengi şapkası hafif yatıktı. Yüzünden gençlik ve güzellik akıyordu. Hemen hemen küstah sayılabilecek kadar tahrik edici bir yürüyüşü vardı. Beyaz süet maksi bir palto giymiş, elindeki uzun askılı, çantasını sallıyordu. Beyaz kürk bir yaka, yüzünü açık seçik ortaya koyuyordu. Kirpiklerini hafifçe kıvırmıştı. Dikkatle boyadığı dolgun dudakları, ıslak ve taze görünüyordu. Paltosunun gizleyemediği yaşından olgun ve dinç viücudu, kendi başına buyruk gibiydi.

Adları, Paul ve Jeanne'di.

Jeanne için, Seine nehrinin kokusu, rıhtımdaki evlerin camlarında yansıyan güneş ışınları, metronun altından sıçrayan elektrik kıvılcımları, yanından geçen erkeklerin hayranlık ve istek dolu bakışları, hep kendi varlığını ispatlayan şeylerdi. Paul için, bütün bunların hiç bir anlamı yoktu. Gördüğü herşey, nefret ettiği bu maddî dünyanın bir parçası olmaktan öteye gitmiyordu.

Önce, Jeanne Paul'u gördü. Paul'un kendinden emin ama dalgın bakışlarıyla karşılaşınca, gözlerini ondan ayırmadı. Bu ilk bakışmada birşeyler oldu. Terkedilmiş sandığı bu adam, birdenbire bir başkalık kazanmış, dikkatini çekmişti. Bu başkalık belki de, adamın, gözyaşlarıyla, dizginlemeye çalıştığı şiddeti arasındaki çelişkiden doğuyordu. Paul'a gelince... O yalnız bir cisim gördü. Belki her zamankinden biraz daha hoşa giden, ama yine de yolunun üzerine fırlatılmış bir cisimden başka bir şey değildi Jeanne, onun için.

Jeanne'ın içinden, gözyaşlarıyla ıslanmış, traşlı yüzü okşamak geldi; Paul, duyduğu istek karşısında şaşırdı, bu duygunun gerçeği yansıtıp, yansıtmadığını sordu kendi kendine. Birkaç saniye, adımlarının esiri olarak, yanyana yürüdüler. Yüzlerinde, belli belirsiz bir ilgiden başka hiç bir şey okunmuyordu. Sonra Jeanne öne geçti. Sanki birbirlerine, görünmeyen, ama karşı koyulamayacak bir iple bağlanmışlardı. Jeanne, köprünün sonuna gelip de, yaya geçidinden, otomobil kornalarının anlamsız müziğiyle dolu o katı günlük yaşama çıkınca, gökyüzünün maviliği onu öylesine çarptı ki,

o karşı koyulamayan bağ koptu. Belki de gevşedi. Ama şimdilik unutuldu.

Jeanne, Jules Verne sokağındaki Viaduc kahvesinin önünden geçti. Paris trafiğinin en sıkışık saatleri olduğu halde, sokak bomboştu. Jeanne bu sokakta, kocaman demir kapılı bir apartımanın önüne gelene dek yürüdü. Zilin üstünde, elle yazılmış bir tabelâ vardı: «KİRALIK DAİRE. BEŞİNCİ KAT.» Jeanne, biraz geriye çekilip, yükselen cicili bicili balkonları inceledi. Burayı bir rastlantı sonucu bulmuştu. Bu kalın ve cüsseli sütunların ve kısık gözleri andıran, kepenkleri aralık pencerelerin ardında ne biçim bir daire bulunacağını düşündü. Jeanne nişanlıydı. Tom'la sık sık, birlikte yaşayabilecekleri bir ev tutmaktan söz ederlerdi. Bu konuşmalar hep lâfta kalırdı ya. Yine de Jeanne, bu kiralık dairenin, düşüncelerini, gerçekleştirmek için bir fırsat olabileceğine inandı.

Birden ayak sesleri duydu. Arkasına döndüğünde, sokak her zamanki gibi boştu. Gerisin geriye kahveye yürüdü. Kahvede, tulumlarını giymiş işçiler, dirseklerini bara dayamışlar, işe başlamadan önce kahvelerini veya konyaklarını yudumluyorlardı. Jeanne kapıyı hızla açıp, içeri dalınca, erkeklerin her zaman yaptıkları gibi, hepsi ona istekle baktılar. Jeanne hiç birine aldırmadan, merdivenlerden inip, telefon kulübesine yöneldi.

Aşağıda, koridorun ucunda bir ışık yanıyordu. Tam telefon kabinesine girecekti ki, erkekler tuvaletinin kapısı açıldı ve Paul dışarı çıktı. Jeanne onu görünce hem şaşırdı hem de tuhaf bir korku duydu. Dar koridorda, ona yol vermek için, sırtını duvara dayadı. Paul, Je-

anne'a baktı. Bu yakınlıktan, bu rastlantıdan dolayı, gizliden gizliye Jeanne'a teşekkür eder gibiydi. Biraz önce duyduğu o isteği, yeniden duydu Paul. Bu nedenle, tıpkı, köprünün altındaki yaya geçidinde olduğu gibi, bu kez de Jeanne'in ne yüzüne, ne de giysilerine, ne de diğer ayrıntılarına dikkat etmedi. Bunca üzüntüsünün içinde, güzel bir kız gibi olağan ve basit bir konuyla ilgilenmesi, olacak şey değildi.

Paul, Jeanne'in önünden geçti ve kahveden çıktı. Onu tanıdığını belirten bir gülümseme bile belirmemişti yüzünde.

Jeanne bu karşılaşmadan tedirgin olmuştu. Köprüdeyken duyduğu, kendi kendine açıklayamadığı hisleri, yeniden duydu. Kendinden utanıyordu. Telefon kabinesine girdi. Jötonunu yerleştirdi. Kabinenin kapısını kapamadan, numarayı çevirdi.

«Alo, anne. Ben, Jeanne... Passy'de bir daire gördüm, onu gezmeye gidiyorum... Sonra da Tom'la buluşacağız... Olur, sonra görüşürüz... Öpücükler, hoşça kal.»

Telefonu kapatıp, yukarı çıktı. Dışarısı, bir kış sabahı için, olmayacak kadar aydınlıktı. Sokak, zamanın dışında uzayıp gidiyordu. Yanından geçen siyah bir Citroen otomobilden başka, sokakta hareket eden hiç bir şey yoktu.

Jeanne kaldırımın üzerinde bir an için durdu. Şapkasının üzerindeki taze çiçekleri elleriyle yokladı. Kahvedeki erkeklerin kendisini izlediklerinin farkındaydı. Hani hoşuna gitmiyor değildi doğrusu. Sonra, kiralık dairenin bulunduğu apartmana doğru yürümeye başladı.

Zili çaldı. Ağır, demir kapıyı itip açtı. Kapının arkasındaki girişe, sigara ve yukardaki

katların birinde pişen tatsız bir yemek kokusu sinmişti. Çoktandır yıkanmamış camlardan sızan hafif bir ışık, asansör boşluğunu aydınlatıyordu. Burasıyla kapıcı dairesi arasında sarı bir cam vardı. Jeanne kapıcı dairesinin, küçük penceresine ilerledi.

İçerde, şişman, zenci bir kadın, küçük pencereye sırtını dönmüş, oturduğu yerde gazetesini okuyordu. Jeanne, kadının dikkatini çekmek için öksürdü. Ama kadın oralı değildi.

«Boş daireyi gezmek istiyordum,» dedi Jeanne. «Kapıda tabelâyı gördüm de...»

Kapıcı, ona doğru döndü. Jeanne, kadının iki gözüne de perde inmiş olduğunu gördü.

«Tabelâ mı?» dedi kadın. «Artık bana, hiç kimse hiç bir şey söylemiyor.»

Kendi kendine bir şarkı mırıldanmaya başladı —Bu şarkıdan çok, melodisiz bir ağıta benziyordu.— ve tekrar arkasını döndü.

«Daireyi görmek istiyorum,» dedi Jeanne.

«Kiralayacak mısın?»

«Henüz bilmiyorum.»

Kadın. büyük bir çabayla yerinden doğruldu. Kendi kendine söylenmeye başladı.

«Kiralıyorlar. Başkasına devrediyorlar. Her istediklerini yapıyorlar. Olup bitenden en son benim haberim oluyor. Yanında sigara var mı?»

Jeanne çantasını karıştırdı. Bir paket Gitanes sigarası buldu ve pencereden uzattı. Kadının ona dokunmaması için, elini hızla geriye çekti? Kapıcı paketten bir sigara aldıktan sonra, dikkatle yaktı ve derin bir nefis çekti. Ancak paketi geri verecek yerde, cebine atıverdi.

«Ben eskiden böyle değildim, ama ne ya-

parsın...» dedi. «İstiyorsan, çık yukarı, daireyi gör. Ama tek başına çıkman gerekecek, çünkü ben farelerden korkarım.»

Kadının sesi tarifsiz bir ihtiyarlıktaydı. Sanki Jeanne, içinde ne olduğu bilinmeyen bir dünyaya girmek istiyordu da, kapıdaki nöbetçi onu engelliyordu. Bu ihtiyar kadın, Hades cehenneminin bekçisi Koran gibi rüşvet almadan ona yol vermemişti. Jeanne, binanın derinliklerinde kaybolup kaybolmayacağını düşündü endişeyle.

Kapıcı kadın, elindeki anahtar destesini şöyle bir yokladı:

«Kiralık dairenin anahtarı yok olmuş,» diye söylendi. «Burada acayip şeyler dönüyor.» Asansör boşluğunun yanındaki kapı, gıcırtıyla açıldı. Jeanne kapı aralığından sıska bir elin uzandığını gördü. Eşikteki taşların üzerine boş bir şişe bırakıldı. Sıska el gözden kayboldu ve kapı kapandı.

«Günde altı şişe devirirler.» dedi kadın Kiracılardan insan değil de, hayvanmışlar gibi söz ediyordu.

Jeanne oradan uzaklaşmak üzere arkasını döndü. Binanın eskiliği onu tedirgin ediyordu. Ama onu asıl tedirgin eden, buranın insana verdiği yalnızlık duygusu ve zaman dışı bir yerde, gerçek insanların yaptıklarını yapan gerçek insanların olmadığı, yalnız sapıkların ve yarı ölülerin bulunduğu bir yerde kapana sıkıştırılmış olmaktı.

«Dur, bekle,» diye seslendi kapıcı kadın. «Dur gitme. Yukarının bir yedek anahtarı olmalı.»

Önündeki çekmeceyi karıştıran kadın, pas-

lanmış eski bir anahtar buldu.

«Al işte, buldum,» dedi ve anahtarı Jeanne'a uzattı. Kadının yumuşak, pelte gibi eli Jeanne'i huylandırmıştı. Ama elini geriye çekmeye vakit bulamadan, kadın Jeanne'in elini avuçlarına alıp, mıncıklamaya başladı. Aptal, çocukça bir gülümseme kararmış dişlerini meydana çıkardı.

«Gençmişsin,» diye, parmaklarını Jeanne'in elinde ve bileğinde gezdirdi.

Jeanne hızla elini çekip, asansöre doğru yürüdü. Yanılmamıştı. Kadın sapıktı. Asansörün kapısını kapadığında, kadın hâlâ kendi kendine gülüyordu. Motor ağır ağır çalışmaya başladı. Eski asansör yukarı çıkıyordu. Bu bina Jeanne'a bir türbeyi hatırlatıyordu. Her tarafı kocamandı. Burada yaşayanların, asla binanın haşmetine ayak uyduramayacaklarını düşündü. Koca binada, asansörün gürültüsünden başka hiçbir şey duyulmuyordu. Beşinci kata geldiğinde, hızla çarptığı asansör kapısının gümbürtüsü boş binada daha da büyüdü.

Dairenin giriş kapısı geniş ve ağırdı. Asansör boşluğunun loşluğu, ahşap kapıyı daha da karartıyordu. Üzerine binlerce elin sürtünmesinden, kapı kolu pırıl pırıl parlar olmuştu. Jeanne, anahtarı deliğe sokup çevirdi, kapı ardına kadar açılıverdi. Bir anda, dairenin büyüklüğü ve boşluğu yüzüne çarptı. Giriş holü, beyaz ve siyah taşlarla döşenmişti. Bütün doğramalar, kapınınki gibi çok koyu renkte, ağır ve gösterişli tahtadandı. Büyük bir saygıyla ve biraz da korkarak, önünde uzanan koridora doğru ilerledi. Salon zemininin, ince işçilik gösteren parkeyle döşenmiş olduğunu gördü. Duvarlar

sarı parşömen kâğıdıyla kaplıydı. Çoktandır yıkanmamış pencerelerden içeri süzülen güneş ışınları, bu duvarlarda yansıyarak, odayı altın sarısı bir ışığa boğuyordu. Oda tam bir yuvarlaktı. Duvar kâğıtları yer yer dökülmüştü. Pencerelerden ve tavandan sızan sular, orda burda izler bırakmıştı. Bir zamanlar, asılı olan tabloların, şimdi boş kalmış yerleri, eski ev sahiplerinin gölgeleri gibi, odaya bir karamsarlık veriyordu. Odanın bütün havası, bir düşüşü, bir çöküşü yansıtıyordu. Dairenin büyüklüğü ve gösterişi Jeanne'i büyülemişti. Ama bu çöküş havası; ister istemez ona ölümü hatırlatan bu küf kokusu, onu itiyor, korkutuyordu.

Jeanne yuvarlak odanın ortasına doğru bir adım daha attı. Başından şapkasını çekip çıkardı. Şapkanın içinden kurtulan gür saçlarını sağa sola salladı ve olduğu yerde dönmeye başladı. Yavaş yavaş hayranlıkla kollarını iki yana açtı, gözlerini kırpıştırdı. Aralık kepenklerden sızan ışık, gözlerini kamaştırdı. Bütün gölgeler adım adım ona yaklaşıyor gibiydiler.

Birden onu gördü. Bir radyatörün üzerine oturmuş, başını dizlerinin arasına gömmüştü. Jeanne korkuyla haykırdı. Eliyle ağzını kapadı. O, yerinden kıpırdamadı, bakmadı bile.

«Kimsiniz?» diye sordu Jeanne. Kendine hâkim olmaya çalışarak, yavaş yavaş çıkış kapısına doğru geriledi. Sesinin titremesini, elinden geldiğince örtbas ederek, «Beni korkuttunuz,» dedi. Sonra, karşısındaki adamın, köprünün altındaki adam olduğunu gördü. «İçeri nasıl girdiniz?»

«Kapıdan».

Derin ve boğuk bir sesi vardı. Fransızcayı, yabancılara özgü bir aksanla, biraz da hakir görerek konuşuyordu.

Jeanne koridorun ucunda durdu. Paul yerinden kıpırdamamıştı. Jeanne için yapılacak tek şey, arkasını dönüp, kapıdan çıkmaktı. Ama her nedense bir türlü karar veremiyordu.

«Ne kadar aptalım,» dedi. «Tabii, kapıyı açık bırakmıştım. Ama içeri girdiğinizi duymadım.»

«Ben, sizden önce burdaydım,» Paul'ün sesinde alaycı bir hava vardı.

Jeanne tekrar Paul'e baktı. Ona duyduğu ilgi, merak yeniden içini kaplamıştı.

«Anlamadım. Nasıl yani?» dedi. Sorusuna hiç bir cevap alamadı.

Paul'ün yere düşen gölgesi, uzadı, büyüdü. Geniş omuzları odanın alabildiğine büyük oranlarıyla tam bir uyum içindeydi. Ağır adımlarla Jeanne'a doğru yürümeye başladı. Gözleri cin gibiydi. Bakışları insanın içine işliyordu. Alaycı bir şekilde Jeanne'i süzerek, kalın parmakları arasında tuttuğu anahtarı salladı.

«Ah, anahtar» dedi Jeanne. «Demek anahtarı alan sizdiniz...»

«Ben alınadım, kapıcı kadın verdi,» diye düzeltti Paul. Hâlâ onunla alay edermiş gibiydi. Jeanne'ın tedirginliği, endişesi, onu eğlendiriyordu. Kızın, söylediklerine inanıp inanmamasının, orada kalmasının veya kalmamasının Paul için hiç bir önemi yoktu. Onun şaşkınlığıyla sadece eğleniyordu, o kadar.

«İçeri girebilmek için, kapıcıya rüşvet vermek zorunda kaldım,» dedi Jeanne. Ve der demez, konuşmayı sürdürmek için yaptığı çabaya

kendi de şaştı. Neden çekip gitmiyordu? Köprüde hüngür hüngür ağlayan, boş bir dairede saklanan bu tuhaf adamı neden bırakamıyordu? Bir an için, adamın deli olup olmadığını düşündü.

Sanki adam farkında değilmiş gibi, «Fransızcayı, Amerikan şivesiyle konuşuyorsunuz,» dedi Jeanne. Söyler söylemez de aptallığının farkına vardı.

Paul onu duymamazlıktan, görmemezlikten geldi. Arkasını dönüp, odayı arşınlamaya başladı. Büyük bir ciddiyetle, yerdeki aşınmış tahtaları, duvarın dökülen sıvalarını inceliyordu. Güçlü olduğu kadar da kendini beğenmiş bir hali vardı.

«Bu eski yapılar beni büyüler,» dedi Jeanne.

«Kiraları da ucuz olur,» diye lütfetti Paul. Parmağını camın pervazlarında gezdiriyordu.. Bir an durdu ve biriken toz yığınına baktı. Ayni anda karısının cesedini görmenin verdiği şoku; polisin gelmesinden sonra otelden nasıl kaçtığını; otel müşterilerinin yüzlerindeki korkulu bakışları hatırladı. Ondan sonra neler olduğunu bilmiyordu. Köprünün altında gördüğü kızın yüzü, üzüntüsünü daha bir yoğunlaştırıyor, daha bir ortaya çıkarıyordu. Çünkü kız, o kadar canlıydı ki...

«Şu şöminenin önünde, sallanan bir iskemle ne güzel durur,» dedi Jeanne.

«Hayır,» diye düzeltti Paul. «Sallanan iskemle pencerenin önüne konmalı.» Bu bir emirdi.

Jeanne, ona daha yakından bakmak, elbiselerini incelemek, gür kaşların altında gizlenen

açık gri gözlerini daha yakından görmek isterdi. Ama yine de aradaki mesafeyi azaltmaya cesaret edemedi. Bunca küstahlığa, bunca sertliğe neden karşı koymadığını, bir türlü anlayamıyordu. Onu yumuşatmak için, sonsuz bir istek duydu içinde.

Daireyi incelemeye devam ettiler. Her biri başka başka odalara girip çıkıyorlardı. İkisi de bu tuhaf karşılaşmadan; bu karşılaşmanın vaad ettiklerinden —veya tehditlerinden— bu karşılaşmanın sonucundan çok, kiralık daireyle ilgileniyormuş gibi görünmeye çalışıyorlardı. Önde Jeanne, arkada Paul, yemek odasına girdiler. Duvar kenarına sararmış gazete tomarları yığılmıştı. Bir ayağı kırık bir masa, köşeye atılmıştı. Kırık dökük birkaç iskemle ve diğer eşyalar, eski, pis bir çarşafın altında toplanmıştı. Paul, kırık masayı, üç ayağının üzerinde durdurmaya çalıştı. Kızın kendisini izlediğini görüyordu. Kızın onunla ilgilendiğini, ondan korktuğunu hissediyordu. Bu korkuyu gidermek veya ona yardım etmek için hiç bir şey yapmamaya karar verdi. Olabileceklerin Paul için hiç bir önemi yoktu. Çünkü kızı ve kendini, başı sonu olmayan saçma sapan iki beden, iki cisim olarak görüyordu.

Paul, gözlerini kapayıp, aklında bir gece öncesinin anısını yeniden canlandırdı. Gözlerini tekrar açtığında, Jeanne'in paltosunun düğmelerini açmış olduğunu gördü. Paltonun arasından kısacık sarı bir etek, deri çizmelere gömülmüş olağanüstü uzunlukta bacaklar ortaya çıkmıştı. Mini eteğin altındaki kalçalar dolgun ve dâvet ediciydi. Kızın teni camlardan sızan ışığın altında pırıl pırıl parlıyordu. Paul, kızın göğüs-

lerinin büyük ve sütyenin desteğine ihtiyacı olmadığını gördü. Jeanne omuzlarını geriye attı.

«Burayı tutacak mısınız?» diye sordu.

«Ya sen?» Paul'un sesi kısıktı.

«Bilmiyorum.»

Paul, odanın öbür ucundaki pencereye doğru yürüdü. Passy'den, Seine nehrine dek dümdüz damlar uzanıyor, değişik açılardan, havaya gri bir ışık yansıtıyorlardı. Uzakta, dimdik duran Eyfel Kulesi, gökyüzünden enerji çeken bir anten gibiydi. Paul ve Jeanne Eyfel Kulesine baktılar. Jeanne, yüksekliğinden; Paul, dimdik duruşundan etkilendi. Paul, Jeanne'ın cama yansıyan görüntüsünü yakalayıp inceliyordu. Bütün bedeni gerildi, ağzı kurumuştu.

Jeanne, Paul'un gözlerini, bütün yoğunluğuyla üzerinde hissediyordu. Hem sıkılıyor, hem için için mutlu oluyordu. Tıpkı, Paul'un küçük düşürücü alaylarından hoşlandığı gibi.

«Burada kim oturuyordu acaba?» dedi Jeanne. «Çoktandır boş kalmış.»

Jeanne koridora çıkıp, banyoya doğru yürüdü. Paul'un arkasından geleceğini sandı. Ama Paul'un ayak seslerinden, aksi yöne, mutfağa, gittiğini anladı. Farkında olmadan banyoyu gözden geçirmeye başladı. Aklı, boş dairenin öbür ucunda, mutfaktan gelen seslerdeydi. Yukarıdaki pencereden ışık alan banyo, gün ışığına boğulmuştu. Lavabonun çevresindeki süsler, lavabonun üzerindeki yuvarlak aynanınkilerle bir örnekti. Jeanne aynada saçını düzeltti, makyajını tazeledi. Birden, anî bir hareketle paltosunu ve eteğini kaldırıp, tuvalete oturdu. Kapıyı kilitlemeden, hattâ kapamadan böyle bir şey

yapmanın rezalet olduğunu biliyordu. Adam her an içeri girebilirdi. Bu olanağı düşünmek bile Jeanne'ın hoşuna gidiyordu. Adamın onu burada bulmasından korkuyordu, ama içinden de bulmasını istiyordu.

Paul, mutfakta, sırtını duvara dayayıp, bacaları incelemeye başladı. Birden, banyodan gelen sifon sesi dikkatini dağıttı ve onu heyecanlandırdı. Jeanne mutfağa girdiğinde, gözgöze gelmekten kaçındılar. Birbirlerinin yanından geçip, ayrı ayrı odalara girdiler. İkisi de, kiralık katı gezmeyi uzatarak, yüzyüze gelme olanaklarını arttırdıklarının farkındaydılar. Hiç biri bu karşılaşmayı gerçekleştirmek veya çabuklaştırmak istemiyordu. Ama yine de hiç biri bu ahengi bozmaktan, bu bağı koparmaktan yana değildi. Sanki bir yönetmen tarafından kendilerine verilen rolleri yerine getiriyor, adımlarını içlerinde duydukları müziğe veya bu duvarların içindeki kadere uydurmaya çalışıyorlardı.

Beklenmedik bir anda, telefonun çalması bu ahengi bozdu. Jeanne yatak odasındaki telefonu açtı. Aynı anda, Paul, yemek odasındaki ahizeyi kaldırdı. Telefon eden bir şeyler söyledikten sonra telefonu kapadı. Ama Jeanne ve Paul dinlemeye devam ettiler. Birbirlerinin soluklarını dinliyorlardı. Jeanne, Paul'un kendisine bir şeyler söylemesini, ona bir fırsat vermesini, biraz zayıflık göstermesini istiyordu. Böylelikle, belki o zaman kalkıp gidebilirdi. Jeanne, telefonu Paul'un suratına çarpmak istediği halde, bir türlü eli varmıyordu. Telefonu kapamasına engel olan, adamın sonsuz küstahlığı ve ki-

biriydi. Belki de Paul, bunu bildiği için kendi gücünden bu kadar emindi.

Paul, sessizce, ahizeyi yere bıraktı ve doğruldu. Yine sessiz ama çabuk adımlarla, odayı boydan boya geçip, koridora çıktı. Jeanne'ın, sırtı ona dönük yere eğilmiş, hâlâ telefonu dinlediğini gördü. Güneş, saçlarına vurmuştu. Güneş ışınlarının altında saçları daha da kızıla çalıyor, alev alev yanıyormuş gibi görünüyordu. Bir eliyle paltosunu tutmuştu. Paul bir süre kızın gergin kalça adalelerini seyretti.

Paul, ileri doğru birkaç adım attı. Diliyle üst dudağını yalayan Jeanne'ın yüzündeki çocuksu heyecanı izledi. Birden Jeanne onu gördü, şaşkınlık ve korku içinde, telefonu kapadı. Gözlerini kaldırıp Paul'a bakamadı. O anda, karşısındaki adamdan hem nefret ediyor, hem de korkuyordu.

«Karar verdiniz mi?» diye sordu Jeanne. Sesi, öfkesini ortaya koyuyordu. «Bu daireyi tutacak mısınız?»

«Evet. Zaten kararımı çoktan vermiştim.»

Paul bir kez daha gücünü ispatlıyordu. Artık durulabilirdi. «Ama şimdi emin değilim,» dedi. «Senin hoşuna gitti mi?»

Jeanne'ın oturduğu yerden kalkması için elini uzattı. İki el birleşti. Paul'un elini saran kızın parmakları soğuk, yumuşak ve teslim olmaya hazırdı. Jeanne, adamın avucunda ve nasırlanmış kalın parmaklarında gizlenen gücü duydu. İlk kez birbirlerine dokunuyorlardı. Bu ânı uzatmak için, oyalanıyorlardı. Jeanne kendini hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti.

Elleri ayrılırken, adam, «Senin hoşuna git-

ti mi?» diye sorusunu tekrarladı. «Bu daireden söz ediyorum.»

«Bilmem, düşünmem gerek,» dedi Jeanne. Oysa şu anda hiç bir şey düşünecek halde değildi.

«Çabuk düşün!» dedi Paul. Ama bunu öyle bir söylemişti ki, küfür mü, tehdit mi olduğu belli değildi.

Paul, yanından ayrıldı. Jeanne önce koridorda uzaklaşan ayak seslerini, sonra hızla kapanan sokak kapısının gürültüsünü, daha sonra yalnız ve yalnız, kendi soluğunu duydu. Sokaktan geçen bir otomobilin kornasından sonra da herşey sonsuz bir sessizliğe büründü. Jeanne, adamın gittiğine karar verdi. Birden kendini kuru ve bomboş hissetti. Yerden şapkasını aldı, derin düşüncelere dalarak, salonu boydan boya geçip, koridora çıktı. Birden şaşkınlık içinde başını kaldırdı. Paul duvara yaslanmış onu bekliyordu. Başı dimdik yukarıda, gözleri kısılmış olduğundan daha büyük, daha heybetli görünüyordu. Kollarını, göğsünün önünde kenetlemişti. Paltosunun açık duran önü, adaleli göğsünü ve bacaklarını ortaya koyuyordu.

«Gittiğinizi sandım,» dedi Jeanne.

«Kapıyı kilitledim.» Paul, Jeanne'in koskoca mavi gözlerine bakarak ona doğru ilerledi. Bu gözlerde, korkudan çok, teslim olmak isteği okunuyordu. «Yanlış bir şey mi yaptım yoksa?»

Jeanne, soluk almaya çalışarak, «hayır, hayır. Gittiğinizi sanmıştım da...» Kelimeleri, açık bir davet gibi havada kaldı.

Paul bir anda, Jeanne'in yanına geldi. Yüzünü avuçlarının arasına alıp, dudaklarından öptü. Şaşkınlık içinde Jeanne çantasını ve şap-

kasını yere düşürdü, ellerini adamın geniş omuzlarına koydu. Bir an hiç kıpırdamadan, öylece durdular. Yuvarlak odada, güneş ışınlarının vurduğu yerlerde oynaşan tozlardan başka, hiç bir şey kıpırdamıyordu. Birbirlerinin, derin soluklarından başka, hiç bir ses onlara ulaşamıyordu. Bütün dünyadan, kendi yaşantılarından arınmış, bu odanın solgun güzelliği gibi, Jeanne ve Paul da, zamanın dışına çıkmışlardı. Oda, onları ısıtıyor, sessiz ve esrarlı havasına onları da sokuyordu.

Birden Paul, Jeanne'i kucakladı ve kollarında bir bebek taşırmışçasına rahat, pencerenin yanındaki duvar dibine götürdü. Jeanne, kollarını Paul'un sert ensesinde kenetledi, elini kalın paltonun yakasından içeri sokarak, sırt adalesini okşadı. Tam isimlendiremediği, bir kokusu vardı Paul'un. Biraz ter, biraz küf kokusu gibi. Şimdiye dek tanıdığı genç erkeklerin hiç birinde duymadığı bu erkeksi koku, Jeanne'ı daha da çok heyecanlandırıyordu. Paul, kızı kucağından indirdi ama ellerini ondan ayırmadı. Jeanne'i kendisine çekip, elbisesinin üzerinden onu okşamaya başladı. Sonra ani bir hareketle, bu işe alışkın ellerle, elbisesinin düğmelerini açtı. Jeanne'in teninin ateşi, Paul'un avuçlarını yakıyordu. Paul'un ellerinin sertliği ve kabalığı, Jeanne'i kendinden geçiriyordu. Jeanne, Paul'dan kaçamayacağını anladı.

Sanki aralarında önceden anlaşmış gibi bilmedikleri, tanımadıkları bir güç tarafından yönetilmişçesine birbirlerinin giysilerini çıkarmaya başladılar. Jeanne kendi hareketlerinin farkında bile değildi. Bir büyüye kapılmış gidiyordu. Adamın her an biraz daha artan cüreti-

ne şaşarak korku ve umutla ona daha çok sarılıyordu. Paul, son bir kez onu kendisine çekti ve bir kaç saatten beri hazırlanmakta olan, Paris'in gürültülü yaşamının, Seine nehrine yansıyan gün ışığının, köprünün altında yaya geçidindeki rastlantının, bu odanın büyüleyici havasının, tüm korkularının, tüm çabalarının, tüm düşüncelerinin ve duygularının tuzağına düştüler.

Bir an için sonsuz bir döğüşteymiş gibi, acemice çabaladılar, ama çok geçmeden aralarında belli bir âhenk sağladılar. Bedenleri bu yüce dansın müziğine uyup, hareket etmeye başladı. Aralarındaki ritm gittikçe hızlandı, bütün dünya, tüm yaşam unutuldu. Kendilerinden geçmiş, ihtiraslarını koruyan duvara çarparak, solukları sıklaşarak, kendi gayretlerinin, kendi çabalarının üstüne sürüklendiler. Sonra dans yavaş yavaş duruldu. Kendilerini turuncu halının üzerine bıraktılar.

Yerde birbirlerine dokunmadan, hareketsiz yatarken solukları ağırlaştı. Sonra Jeanne, yuvarlanarak, Paul'den uzaklaştı. Başını kollarının arasına alıp, gökyüzünü seyretmeye başladı. Dakikalar geçti, hiç biri konuşmadı.

Bir süre sonra, yerden kalkıp, birbirlerine sırtları dönük üstlerine çeki düzen vermeye başladılar. Jeanne, şapkasını yine eskisi gibi, yatık bir şekilde başına yerleştirdikten sonra, Paul'ün peşinden koridora, koridordan çıkış kapısına yöneldi. Paul arkalarından kapıyı kilitledi; Jeanne asansörü çağırdı. Hâlâ birbirlerine bakmıyorlardı. Bir kaç dakika önce en ilkel duygularını paylaşmışlardı. Oysa şimdi kiralık

dairenin büyüleyici havasının dışında, birbirlerine iki yabancı kadar uzaktılar.

Paul'un, asansöre binmeyip, tek başına merdivenlerden inmesi, Jeanne'i rahatlattı. Ama yine de zemin katta karşı karşıya gelmeyi önleyemediler. Kız önde, adam arkada, kapıcı dairesinin önünden geçip, sokak kapısına yaklaşırken, Jeanne, Paul'ün bundan sonra ne yapabileceğini düşünüyordu.

Jeanne, Paul'u izleyerek sokağa çıktı. Bir an için güneş ışınları ikisini de kör etti. Paris'in gürültüsü onları boğdu. Paul, «kiralık daire» tabelâsını, demir kapıdan çekip aldı, avucunun içinde büzdükten sonra, yere fırlattı. Bir an için ikisi de duraladılar. Birbirlerine sırtlarını dönüp, aksi yönlere doğru ilerlediler. Ve her ikiside arkasına dönüp bakmadı.

2. BÖLÜM

Her şey çok çabuk olup bitmişti. Olanlar, akla gelebilecek en kötü şekilde nitelendirilebilir veya adlandırılabilirdi. Ancak Jeanne, bunu böyle yorumlamıyordu. Üzerinde hâlâ adamın kokusunu, bedeninin gücünü duyuyordu. Şu anda içi neşe ve coşkuyla doluydu. Biraz da sersemlemiş gibiydi. Bir yabancıya kendini vermesi; onun erkekliğini, şiddetini, seve seve kabullenmesi; sonra sevdiğini sandığı başka bir erkekle buluşmaya gitmesi ve ona hiç bir şey söylememesi, olacak şey değildi. Ama yine de bütün bu çelişki, bütün bu anlamsızlık, hoşuna gidiyordu.

St. Lazare tren istasyonu kalabalıktı. Pis bir havayla dolu istasyonun koca kubbesinin içinde, yere sürtünen binlerce ayak sesi yankı yapıyordu. Jeanne'ın çevresinde her şey hareket halinde ve gürültülüydü. Bu katı gerçek dünya, biraz önce tattığı o zaman dışıymış gibi görünen, romantik, duygusal düşlerinin dünyasından ne kadar farklıydı.

Jeanne, Tom'u görmek umuduyla, aksi yönden gelen kalabalığı göğüsleyerek, ilerlemeye

başladı. Kendindeki değişikliği, Tom'un farkedip etmeyeceğini düşündü. Arkadaşları, sık sık Tom'un olağanüstü sezme, duyma, gücünden söz ederlerdi. Bu, Jeanne'ı biraz tedirgin ediyordu. Ama yine de bu kalabalığın içinde sırrının emniyette olduğuna inandı.

Jeanne, Tom'un nerelerde olduğunu görebilmek için ayaklarının ucuna kalktı. Bu arada, biraz gerisinde deri ceketli bir gencin elindeki Arriflex makinayla, filmini çekmekte olduğunu farketmedi. Kameramanın yanında, başında kulaklık. Omuzunda bir teyp, kara kuru sıska bir adam vardı. Elindeki mikrofonu sağa sola oynatarak, geri plândaki gürültüleri almaya çalışıyordu. Bunların hemen arkasından, elinde bir sürü kâğıt olan bir genç kız «set yazmanı» geliyordu. Gelen geçen bütün yolcular film ekibine baktıkları halde, Tom'u arayan Jeanne, varlıklarından bile habersizdi.

Jeanne en sonunda Tom'u gördü. Kürk yakalı kısa bir deri ceket, yeşilli sarılı bir sveter ve açık renk bir pantolon giymişti. Yirmi beş yaşından çok daha genç görünüyordu. Siyah saçları, dikkatle taranmıştı. Yüzünde, çocuklarınki kadar saf, rahat, içten bir gülümseme vardı.

Jeanne kalabalıkta yol açıp, kendini, Tom'un kollarına attı. Bir an için Paul'un aman vermeyen sert ve güçlü kucaklayışlarını, Tom'unkiyle karşılaştırdı. Tom'un sarılışı, çocuksu ve kardeşçeymiş gibi geldi. O sırada yanlarından geçen bir lokomotifin istiminden kurtulmak için, ikisi de arkaya doğru sıçradılar ve Jeanne film ekibini gördü.

Şaşkınlık içinde, Tom'un kollarından sıy-

rıldı. «Hayrola, bizi başkasına mı benzettiler yoksa?» diye sordu. Jeanne'ın canı sıkılmıştı.

Tom, kendinden emin bir gülümsemeyle kameraya döndü. Tüm varlığının başı ve sonu filmcilikti. Truffaut ve Godard'ın öğrencisi olarak, Fransızların «cinema vérité» dedikleri türde, belgesel filmciliğe, gerçekçiliğe ve anında yaratıcılığa aşırı bir tutkusu vardı. Tom için gerçek, beyaz bir perdeye, saniyede yirmi dört kare hızla yansıtılan on altı milimetrelik bir filmin içindeydi. Tüm yaşamı, filim makinesinin merceklerinden görmeyi, seyretmeyi, kucaklamayı ve yorumlamayı tercih ediyordu. Bu yönüyle, Paul'un tam karşıtıydı.

«Buna sinema derler,» dedi Tom. «İşte, bu da ekibim. Filim çekiyoruz.»

Dudaklarını, hafifçe, Jeanne'ın dudaklarında gezdirdi. Hareketleri yaramaz bir çocuğunkinden farksızdı.

«Seni öpersem, bu bir filim olabilir.»

Tom, Jeanne'ın saçlarını okşadı:

«Seni okşarsam, o da filim olabilir.»

Tom, kendinden geçmiş, kameraya karşı oynamaya başlamıştı bile. Jeanne, ona engel olmaya çalıştı.

«Yeter, durdur şunları!» derken, kollarını iki yana sallayıp kameramanı uzaklaştırmaya çalışıyordu.

«Sana söyledim ya. Bunlar benim ekibim. Yeni bir filim çekiyoruz.» dedi Tom. Sonra bu cevap yetermişcesine, yerden bavulunu aldığı gibi, Jeanne'ın koluna girip istasyonun çıkışına yöneldi. Ekip de peşlerine düştü.

«Beni dinle,» dedi Tom. «Televizyon için bir filim yapıyorum. Filmimin adı, (Bir Genç

Kızın Portresi). Genç kız da sensin.»

«Önceden bana sormalıydın, izin almalıydın,» dedi Jeanne.

Elinde mikrofon olan kara kuru adam ilerleyerek mikrofonu Jeanne'a doğru uzattı.

«Evet, haklısın,» dedi Tom. Ama yine de bu yeteneğine, bu yaratıcılığına değer vermediği için Jeanne'i kınadı, düş kırıklığına uğradı. «Filme, kızın, tren istasyonuna gelip, nişanlısını karşılamasıyla başlamak hoşuma gidiyor,» dedi.

«Demek öyle, film olduğunu bile bile beni öptün. Seni alçak seni!» dedi Jeanne.

Tom, filmin çekimine kendini öylesine kaptırmıştı ki, Jeanne'ın bu kızgınlığını, saflığına, açık kalpliliğine yordu.

«Her şeyden önce, bu bir aşk hikâyesi,» dedi Tom. «Bak göreceksin.»

Kamera hâlâ peşlerindeydi. Teypin alıcısı açıktı.

«Şimdi söyle bakalım Jeanne,» diye devam etti Tom. «Ben yokken neler yaptın?»

Hiç düşünmeden Jeanne cevap verdi: «Gece gündüz seni düşünüp (sensiz yaşayamam sevgilim) diye ağladım.»

Çok gergin bir andı bu. Genellikle çocuklar ve aptalların üzerinde, ince alayın, kara mizahın hiç bir etkisi olmaz. Tom'da da öyle oldu. Tom'a göre, Jeanne en sonunda kendisinden ne istendiğini anlamış, rolünü benimsemişti. Bu nedenle Tom çok mutluydu. Jeanne'ın oyunculuğuna diyecek yoktu doğrusu.

«Müthiş!» diye haykırdı ve kameramana işaret verdi. «Durdur! Harikaydı! Kesebilirsiniz!»

3. BÖLÜM

St. Lazare tren istasyonundan pek uzak olmayan sokaklardan biri, sağlı sollu pansiyonlarla doluydu. İki arabanın güçlükle yanyana geçtiği bu daracık sokakta, en az Fransızca kadar İngilizce veya İtalyanca da duyulurdu. Buradaki pansiyonların veya otellerin devamlı müşterileri vardı. Bunlar genellikle yetenekleri tükenmiş ressamlar, entellektüeller, başarısız aktörler ve zaman zaman orospuluk eden kadınlardı. Müşterilerin geri kalan kısmı ise, kentten gelip geçen yolcular, Paris'in bataklıklarından kopup gelmiş kimselerdi. Bunlar arasında, asker kaçakları, esrarkeşler, kadın satıcıları ve suçlular da bulunurdu. Bütün bu kişiler arasında, ayni sokağı, ayni yeri ve ayni başarısızlığı paylaşmanın verdiği sonsuz bir bağ vardı. Çöp ve sirkeleşmiş şarap kokusu, yakındaki Bir Hakeim metro istasyonundan gelen gürültü, köşedeki barda sarhoşların bağırıp çağırmaları, yasa dışı davranışlara olan yatkınlık, bu müşterilerin alışkın oldukları şeylerdi. Tıpkı odalarındaki sert ve dar yataklar, günde bir öğün yemek, açık havaya duyulan özlem gibi, bunları da kanıksamışlardı.

Paul, tam beş yıl bu sokakta yaşamıştı. Evlendiği kadın, bu sokaktaki otellerden birinin sahibiydi. Kadının intihar etmesi, onu otelin sahibi yapıvermişti. Ancak bu durum, Paul'u sevindirmemişti. Çünkü bu otelden de otelin temsil ettiği herşeyden de nefret ediyordu.

Jules Verne sokağından, otele döndükten sonra, Paul, uzun bir süre karısının kendini öldürdüğü odaya giremedi. Ancak, yemek vakti gelip geçtiği halde, odayı temizleyen hizmetçinin hâlâ aşağıya inmediğini görünce, yavaş yavaş, büyük bir merakla halı kaplı merdivenleri çıkmaya başladı. Derinden gelen bir saksofon sesi, bütün oteli sarıyordu. Bu ses, kendi halinde yaşayan bir Cezayirli adamla karısının oturduğu, avlunun öbür tarafındaki odadan geliyordu. Kendi kendini yetiştirmiş bir müzisyen olan Cezayirli, günün her saatinde saksofonunu çalardı. Bugüne dek, Paul hiç ona saksofon çalmamasını söylememişti. Müzikten hoşlanmaması değildi bunun nedeni. Ancak Paul için, sokak gürültüleri, diğer müşterilerinin şikâyetleri veya adamın saksofon çalması arasında hiç bir fark yoktu. Hiç birine herhangi bir üstünlük tanımıyordu. Saksofonun sesi hem çok duygulu, hem de çok acıklıydı. Paul için bunun da hiç bir değeri, hiç bir anlamı yoktu.

Paul üçüncü kata geldiğinde, birbirinin eşi olan kapılardan birini açtı. O anda karşısında gördüğü şey, bir katliam dekorundan farksızdı. Her yerde kan vardı. Odanın bir köşesindeki banyo kısmında, fayanslar kanla silinmiş gibiydi. Duş perdesinin uçlarından kan damlıyor-

du. Lavabonun üzerindeki ayna, kanla kaplıydı. Odadaki kanın bolluğu, burada birkaç kişinin birden öldürüldüğü kanısını uyandırıyordu insanda.

Paul'un içini bir bulantı, bir tiksinti ve ayni zamanda sonsuz bir kin kapladı. Hiç bir şey söylemeden, pencerenin yanına gidip, hizmetçinin temizliği bitirmesini bekledi. Ağlamak istiyordu ama bir türlü ağlayamıyordu. Her yanı uyuşmuştu. Karısının bunu niye yaptığını bilmiyordu. Herhangi bir neden bulamıyordu. Bu da üzüntüsünü daha anlamsız kılıyor, onu yalnızlığa, yapayalnızlığa itiyordu. Belki de, karısının intihar etmesi için hiç bir neden yoktu. Bunu sırf onu şaşırtmak için yapmıştı.

Musluk sonuna kadar açıktı. Durmadan su akıyordu. Hizmetçi, bir kova sulandırılmış kanı, delikten aşağıya döktükten sonra, doğruldu ve aptal aptal Paul'a baktı.

Paul, pencereden avluyu ve avluya bakan Cezayirli'nin odasını seyrediyordu. Adam, saksofonunu çalmaya devam ediyordu. Cezayirli'nin yanakları şişmişti. Notalara dokundukça ve saksofonunu başının üzerine doğru kaldırdıkça, kolundaki adaleler geriliyordu. Karısı tam önünde, yere diz çökmüş, kocasının pantolonunun önüne düğme dikiyordu. İşini bitirince, kadın başını kocasına yaklaştırarak, düğmenin ipliğini dişleriyle kesti. Bu basit, ama bir yakınlığın inceliğine, Paul varamadı.

«Odayı daha önce temizlemek istedim, ama, polisler izin vermedi,» dedi hizmetçi. «Olayın intihar olduğuna pek inanmak istemediler. Ortalıkta çok kan vardı da...»

Yerdeki kanlı bezi, ayağıyla bir köşeye it-

ti. Sonra başka bir bez alarak, yere eğildi ve tahtaları ovmaya başladı.

«Olan biteni bana anlattırırken polislerin eğlenmelerini görecektiniz» diyerek, polislerin taklitlerini yapmaya başladı. «Şuraya gitti... Sonra buraya geldi... Perdeyi açtı... Falan filân..» Söylediklerini tek tek yerine getirdim. Tıpkı karınız gibi hareket ettim.» Hizmetçi, yerde pıhtılaşmış kanı, tırnağıyla kazıdıktan sonra, sözlerine devam etti. «Bütün gece, müşterilerin hiç biri uyumadı. Otel, polisle doluydu. Hepsi gelip gelip odadaki kanı incelediler. Tümü de casus bunların!»

Paul, çevresine bakındı. Demir parmaklıklı bir yatak, dağılmak üzere olan bir dolap, üzeri döğüş eden kuşlarla kaplı perde... Bütün bunlar herhangi bir üçüncü sınıf otele özgü şeylerdi. Ama yine de Rosa, ölümü için bu dekoru seçmişti. Bu oda, Rosa'nın intiharından önce bile ölüm kokuyordu.

Hizmetçi, kanlı bezi, sulandırılmış kanla dolu kovaya attı. Duş perdesini yıkamaya başladı.

«Aynasızlar, bir sürü soru sordular. Yok üzgünmüymüş, yok mutlu muymuş, kavga edermiymişsiniz, onu dövermiymişsiniz, sonra, ne zaman evlenmişsiniz. Neden çocuğunuz yokmuş? Eşşekler! Bana hayvan muamelesi yaptılar!»

Hizmetçinin sesinde duygusallıktan eser yoktu. Paul, gerek bu hizmetçinin gerek burada diğer çalışanların Rosa'yı sevmediklerini bilirdi. Rosa, onların basit yaşantılarıyla çok yakından ilgilenirdi. Onlar da Rosa'dan hakettiklerinden çok daha fazlasını beklerlerdi.

Hizmetçi, sözlerine devam etti. «Sonra polisler, sizinle ilgili sorular sormaya başladılar. Senin patron sinirli bir herif ha? Eskiden boksör olduğunu bilir miydin? Yaa? Sonra da aktörlük yapmış, bongo çalmış... Meksika'da ihtilâlci, Japonya'da gazeteci... Günün birinde Tahiti'ye gitmiş, ortalıklarda dolanmış, Fransızca öğrenmiş...»

Paul için, bütün bunlar, bir zamanlar kıvanç duyduğu başarılarının listesiydi. Ancak son bir kaç yıldır, bunlar da, çevresindeki herşey gibi anlamlarını yitirmişlerdi. Belki de bu değişikliği yaratan Rosa olmuştu.

Hizmetçi, hâlâ rapor veriyordu. «Sonra senin patron Paris'e geliyor, burada paralı bir kadın buluyor ve onunla evleniyor. Söyle bakalım senin patron ne iş yapar? Bir sürü soru, bir sürü boş lâf.» Yaptığı işten gözlerini ayırmadan omuzlarını silkti. «Sonunda dayanamadım «artık odayı temizleyebilir miyim?» diye sordum. «Sakın hiçbir şeyi elleme. Gerçekten kendini öldürdüğünü mü sanıyorsun?» dediler.»

Hizmetçi, yerden doğrulup, ellerini önlüğüne sildi.

«Sonra, içlerinden biri beni bir köşeye sıkıştırıp...»

«Suyu neden kapatmıyorsun?» diyerek, Paul sözünü kesti.

Kadın, alnına düşen yağlı saçı eliyle geriye ittikten sonra, musluğu kapadı.

Odaya şöyle bir göz gezdirdi. Dağınık bir odayı toplamış veya günlük temizliği yapmışçasına, «tamam şimdi oldu. Hiçbir şey belli değil,» dedi.

Paul, yatağın üzerinde duran büyük boş

bavula baktı. Rosa, mektuplarını, resimlerini, anılarını, hep bu bavulda saklardı. Bavulun içinde Paul'un hiç bir anlam veremediği bir rahip giysisi bile vardı. Bütün bunlar, polisten gizlenmişti. Aslında Paul, polislerin bunları incelemelerinden çekinmiş ya da korkmuş değildi ama, onlara bu zevki tattırmak istememişti. Bavulun içinden çıkanlar, Rosa'nın intiharıyla ilgili olarak, Paul'a hiç bir ipucu vermemişti. Hattâ, Paul, bunlarla Rosa arasında hiç bir ilgi görememişti. Karısını tanıdığını, en sonunda biriyle, bir insanla sonsuz bir ilişki kurduğunu sanıyordu. Ama yanılmıştı, Paul'un bütün yaşantısı, sonu olmayan bir duygusal düşkünlükler zinciriydi. Başkalarına karşı pek sık olmasa da hoşgörüsü, bağlılığı, onlara kendini vermesi, Paul'u hiçbir yere götürmemişti. Sonuç sıfırdı, bir hiçti. Gençken bunun pek önemi yoktu. Ancak, yeni yeni, sonsuzluğa dek yaşamayacağını ve ölümünün acı bir son, yalnızlık içinde bir son olacağını farketmeye başlamıştı.

«Bavul için bir şey dediler mi?» diye sordu Paul.

«Boş olduğuna inanmadılar. Boşverin, bu onların derdi.»

Hizmetçi, birden hatırlamışçasına, elini, önlüğünün cebine daldırdı ve cebinde bulduğu usturayı Paul'e uzattı.

«Usturanızı alın,» dedi.

«Benim değil.»

«Polislerin buna ihtiyacı yok artık. Soruşturmayı bitirdiler.»

Paul, başparmağını, usturanın sert, soğuk ve keskin kenarında gezdirdi. Rosa hayatına bununla son vermişti.

«Bunu size vermemi söylediler,» dedi kadın ve sözlerinin Paul üzerindeki etkisini görmeye çalıştı.

Paul, usturayı cebine attı.

«Bavulu kaldır,» dedi kadına.

Hizmetçi, söyleneni yerine getirirken, «Boynunda o kadar çok kesik vardı ki...» diye anlatmaya başladı.

Paul sözünü kesti.

«Nasılsa otopsi yapılacak,» dedi ve odadan çıktı.

Avludan gelen saksofon sesi bir başka türlüydü şimdi. Cezayirli'nin havası değişmişti. Biraz önceki gürültülü patırdılı parçanın yerini, çok daha acıklı, duygusal bir parça almıştı. Bu değişiklik, Paul'a sabahki olayları ve sabahki kızı hatırlattı. Her türlü duygusallıktan uzak, aşksız seks fikri, aklına yatkın geliyordu. Bu, bir yerde, insancıl isteklerden yoksun olmasına ve ölüm endişesine karşı, onu koruyacak, geçici bile olsa onu ısıtacak, onu besleyecek bir şeydi. Evet, istekten yoksundu. Ölüm ise kesindi.

Otelin bodrum katında kullanılmayan eşyalar duruyordu. Paul, bunların boş daireye gönderilmesi için, gerekli işlemleri yapmıştı bile. Böyle saçma sapan, geleneksel tavizler vermek hoşuna gidiyordu. Jules Verne Sokağındaki eve, birkaç tahta parçası, kırık dökük bir iki eşya koyarak, varlığını ispatlayacaktı.

Paul, otel merdivenlerinden hızla inip, paltosunu aldığı gibi dışarı çıktı. Tabiî, kızın kiralık daireye tekrar gelmeme olanağı her zaman için vardı. Ancak Paul, bu olanağı düşünmedi bile.

4. BÖLÜM

Jeanne nedenini bilmeden, kiralık daireye çıkıyordu. Eski püskü asansör, sarsılarak, inleyerek yukarı çıkarken, sanki Jeanne'i tehdit ediyor, beşinci kata varamayacağını belirtmek istiyordu. Jeanne'in içinden gelen bir ses, o bomboş, havasız, giriş katına dönmesini söylüyordu. Aşağıda, pencereye sırtını dönmüş, kendi kendine birşeyler mırıldanan, sapık kapıcı kadından başka kimse yoktu. Jeanne buraya, kiralık daireyi tekrar görmeye; eğer sabahki adam tutmadıysa, daireyi kiralamaya geldiğine kendi kendini inandırmaya çalışıyordu. Ancak şu anda, tek istediği şey daire değildi.

Jeanne önce zile hafifçe dokundu, sonra hemen arkasından tekrar bastı. Bitmek tükenmek bilmeyen birkaç saniye geçti: Zaman; bu gerginliğin içinde durdurulmuş gibiydi. Hiç bir şey kıpırdamıyor, hiç bir ses duyulmuyordu. Avcunun içinde anahtarı öyle sıkı tutuyordu ki, eli ter içinde kalmıştı.

Üst katta bir kapı açıldı ve ayak sesleri duyuldu. Jeanne birdenbire sebebini açıklayamadığı bir paniğe kapıldı. En çok neden korktuğunu bilmiyordu: Orada görülmekten mi, yok-

sa serüvenin eşiğinden kapı dışarı edilmekten mi... Âni bir kararla, anahtarı deliğe soktu, çevirdi ve kapıyı açtı. Boş daire onu kucakladı. Hiç yabancılık duymadı. Burası onun evi, yuvası gibiydi. Çabuk hareketlerle, arkasına bile bakmadan kapıyı kapadı.

Jeanne birkaç odanın açıldığı koridora baktı ve ilerlemeye başladı. Her şey, bıraktığı, hatırladığı gibiydi. Yalnız güneş yer değiştirmişti. Şimdi yuvarlak odanın öbür duvarını aydınlatıyordu. Bu hafif ışıkta, duvardaki çatlaklar, su lekeleri, kalp atışlarını ölçen kardiogram işaretlerine benziyordu. Jeanne sabah duyduğu coşkuyu ve korkuyu yeniden duydu. Sabahki olaylar onu öyle etkilemişti ki, bütün gün, Tom filim çekerken bile bundan başka bir şey düşünmemişti. Bundan sonra da ne beklediğini bilmiyordu.

Odada bir şey hareket etti. Jeanne hızla arkasını döndü ve radyatörün yanına kıvrılmış, kendisini seyreden bir kedi gördü.

Sanki karşısında bir rakip varmış gibi, Jeanne ayağını yere vurup, kediyi kovaladı. Hayvanın gizlice içeri girip, onu gözetlemesi, Jeanne'i öfkelendirmişti. Kedi bir sıçrayışta, aralık pencereden dışarı kaçtı. Jeanne hâlâ onu kovalıyordu, birden Paris'in damları ve uzaktan görünen Eyfel Kulesiyle karşılaşınca durdu. Seine nehrinin karşı yakasından gelen bir polis arabasının sesi, yavaş yavaş duyulmaz oldu. Daire bir kez daha o büyüleyici havasına büründü.

«Hey kimse yok mu?» diye koridorda biri sesleniyordu.

Jeanne, tekrar, paniğe kapıldı. Elindeki anahtarı önünde tutup, kendisine siper etti.

Karşısında, deve tüyü paltosuna sarınmış, güçlü bir adam görmeyi bekliyordu. Oysa gördüğü ilk şey, koridorun ucundan kendisine doğru ilerleyen bir sallanan iskemlenin ayakları ve onun ardından gelen, aşınmış ayakkabılara eski bir pantolona, bürünmüş iki bacak oldu. Sallanan iskemle yavaş yavaş yere indi. Arkasından , başında kasketi, ağzında sigarası, işçi tulumu giymiş bir adam göründü.

«Hanım, söyle bakalım, bunu nereye koyalım?»

Jeanne konuşamayacak kadar şaşırmıştı. Adam, cevap beklemeden iskemleyi odanın ortasına bıraktı.

«İnsan önce kapıyı çalar,» dedi Jeanne. Kendini çok aptal hissediyordu.

«Kapı açıktı,» dedi hamal. Ağzından çektiği sigaranın ucu, tükürükten kararmıştı. Adam sigarasının dumanını burun deliklerinden çıkardıktan sonra, iskemleyi göstererek, «burada kalsa olur mu?» diye sordu.

«Hayır, şöminenin önüne koyun lütfen,» dedi Jeanne.

Hamal, iskemleyi, gösterilen yere götürdükten sonra odadan çıktı. Jeanne, kendisinin de gitmesi gerektiğine karar verdi. Tam kapıya doğru ilerlerken, içeri iskemleler taşıyan başka bir hamalla burun buruna geldi.

«Bu iskemleler nereye konacak,» diye soran hamal, cevabı beklemeden, iskemleleri, odanın ortasına daire şeklinde sıralamaya başladı.

İlk hamal, yuvarlak, ağır tahtadan yapılmış bir masayla geri geldi. Masayla iskemleler birbirlerine hiç uymuyordu. Jeanne bu eşyaların sabahki Amerikalı adama ait olup olma-

dıklarını düşündü. Antika mobilya satan Jeanne için, bu eşyaların hiç bir tutar tarafı yoktu. Bunların eski bir otelin değişik odalarından toplanıp getirildiğini bilemezdi.

«Ya masa nereye?» diye sordu hamal.

Jeanne bu evden biriymiş gibi, «Bilmiyorum. Gelince o karar verecek,» dedi.

Hamalların gelişleri, Jeanne'ın bütün havasını bozmuştu. Burayı başka birinin kiraladığından emindi artık. Tekrar buradan kaçıp gitmek üzere kapıya doğru yöneldi. Ama yine, hamallar yolunu kesti. Bu kez, koskoca bir şilte taşıyorlardı. Şilteyi zar zor, koridora açılan, ilk küçük odaya soktular.

İşlerini bitirince, Jeanne her birine beş frank verdi.

Artık kaçabilirdi, özgürdü. Ancak çok geç kalmıştı. Kapı, sert ve ani bir hareketle açıldı. Jeanne koridorun ucuna bir göz attı ve Paul'un geniş sırtını gördü.

Jeanne hayatında ilk kez gerçek korkuyu duydu. Kapana kıstırılmış, tuzağa düşürülmüş bir av gibi hissediyordu kendini. Neden daha önce, elinde imkân varken kaçmamıştı? Yavaş yavaş geri çekilerek, kendini sallanan iskemleye attı. Uzun bacaklarını karnına doğru çekip, kollarının arasına aldı, kaderine boyun eğerek beklemeye başladı. Yaklaşan ayak seslerini duyuyordu. Jeanne, Paul odaya girer girmez bakışlarıyla karşılaşmayacağı bir şekilde iskemleyi çevirmişti. Paul'u görünce büyük bir şaşkınlık göstermeye hazırladı kendini. Ancak Paul, odaya girince, ona bakmadı bile, belli belirsiz bir göz attı, o kadar. Elleri paltosunun cebinde, oda da dolaşmaya başladı. Yüzünden, eşyaların

yerleştirilme şeklinden hoşlanmadığı anlaşılıyordu.

Paul, Jeanne'in oturduğu iskemleye yaklaştı. Jeanne, ona, anahtarı getirmek için geldiğini söylemek istiyor, ama aynı zamanda da ilk konuşan olmak istemiyordu. Belki de, Paul kendisini burada görmekten duyduğu sevinci belirtecek bir şeyler söyler diye bekliyordu.

Ama Paul'un ilk sözleri, bir emirdi. «Sallanan iskemle, pencerenin önüne konmalı.»

Jeanne'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden, Paul, insanı etkileyen gücüyle, iskemleyi, içinde Jeanne'la birlikte kucakladığı gibi yerden kaldırdı ve odanın öbür ucuna, pencerenin önüne götürdü. Sonra, geri çekilip, paltosunu çıkardı ve başka bir iskemlenin üzerine attı. Üzerinde gri bir ceket vardı. İçine, onu daha genç gösteren, yüksek yakalı bir sveter giymişti. Sabahtan beri traş olmuş, saçlarını dikkatle taramıştı. Şimdi daha yakışıklı, daha kibar görünüyordu, Jeanne bütün bu özenin kendisi için olmasını ümit etti. Korkusu azalmıştı.

«Anahtarı vermeye geldim,» dedi savunmasız bir şekilde.

Paul, duymamazlıktan geldi.

«Gel bana yardım et,» diye emretti.

Sesinin tonu, herhangi bir karşı koymayı, daha baştan ortadan kaldırıyordu. Jeanne yerinden kalkıp, hazır ola geçtikten sonra, paltosunu çıkardı. Birden eteğinin altına hiç bir şey giymemiş olduğunu hatırladı. Başını iki yana salladı ve kıvır kıvır saçları, omuzlarından aşağıya döküldü. Elbisesinin ince kumaşından, iri göğüsleri belli oluyordu. Paul'un dikkati şimdilik başka şeylerdeydi.

«Eşyalarınızı taşıyıp, yerleşmek için hiç vakit kaybetmemişsiniz» dedi Jeanne. Sonra, masanın üzerine bıraktığı anahtarı gösterdi: «Anahtarı geri vermeye geldim.»

«Bana vız gelir,» dedi Paul.

İskemlenin birini kaldırdı, Jeanne'a uzattı ve ilk kez ona baktı.

«İskemleleri, masanın çevresine koy,» dedi sert bir sesle.

Jeanne omuzlarını silkip, söyleneni yerine getirdi. Toplum kurallarına hiç bir saygısı olmayan bu tuhaf adamın emirlerine boyun eğmek, hem hoşuna gidiyor hem de onu tedirgin ediyordu.

«Anahtarı atacaktım,» dedi Jeanne. Paul'e bakmıyordu. Parmaklarını iskemlenin kenarlarında gezdirdi, ince uzun tırnaklarını seyretti.

«Atacaktım ama, bir türlü atamadım,» dedi. «Amma aptalım!»

Bir yerde bu son sözcük bir itiraftı. Paul'un buna karşılık vereceğini umuyordu. Jeanne bu sözle, çaresizliğini, güçsüzlüğünü ortaya koyuyordu. Paul elbette anlayış gösterecekti. Kin ve şiddetle dolu olmakla beraber, önünde sonunda o da insandı. Bu sözünü de duymamazlıktan gelemezdi.

Jeanne, gözlerini iskemleden ve ellerinden ayırarak, Paul'un bakışlarıyla karşılaşmak üzere arkasını döndü. Ama odada yalnız olduğunu gördü. Paul çıkmıştı.

«Hey, bana bakın!» diye seslendi. Büyük bir düş kırıklığına uğramıştı. Bir süredir inanmak istemediği şey, gerçekti demek. Paul'e herşey vız geliyordu. Sabah olanlardan sonra, bu-

nu anlamak Jeanne'a çok güç geliyordu. «Nerdesiniz? Gitmem gerek.»

Hiçbir cevap yoktu. Bir an için, Paul'un gitmiş olabileceğini düşündü. Ama paltosu olduğu yerde duruyordu. Sabah duyduğu korku, yeniden bütün benliğini sardı.

Yuvarlak odayı boydan boya geçip, koridora çıktı.

Paul, koridora açılan küçük odanın kapısında duruyordu. Bir eli kalçasının üzerine öbür eli duvara dayalıydı. Odadan dışarı taşan şilteyi inceliyordu.

«Bu şilte, bu oda için çok büyük,» dedi Paul.

«İsminizi bile bilmiyorum,» dedi Jeanne.

«Benim ismim yok.»

Jeanne bu cevabı çok tuhaf karşıladı.

«Benimkini bilmek ister misiniz?» diye sordu.

«Hayır.»

«Benim ismim...»

Jeanne tokadın geldiğini bile görmedi. Paul'un bileğini oğuşturduğunu sanmıştı. Ancak adamın elinin tersi, yanağına öyle bir şiddetle indi ki, başı yana savruldu. Jeanne, ağzı açık kalmıştı. Şaşkınlıktan, korkudan ve kızgınlıktan, yuvasından fırlayan gözleriyle, Paul'e bakıyordu.

Paul, gözlerinin içine bakarak, tehdit edermişcesine «İsmini bilmek istemiyorum,» dedi. «Senin ismin yok. Benim de yok! Burada hiç bir isim yok! Anladın mı? Hiç bir isim!»

«Delisin sen,» diye mırıldandı Jeanne. Elini yanağına götürerek, ağlamaya başladı.

«Belki deliyim. Ama yine de seninle ilgili

hiç bir şey bilmek istemiyorum. Nerede oturduğunu, nereden geldiğini, kim olduğunu bilmek istemiyorum. Hiç bir şey bilmek istemiyorum! Anladın mı, hiç bir şey!» Neredeyse avaz avaz bağırıyordu.

«Beni korkutuyorsun,» dedi Jeanne. Yanaklarından süzülen gözyaşlarını parmaklarının ucuyla sildi.

«Hiç bir şey, hiç bir şey,» diye tekrarladı Paul. Şimdi sesi çok daha yumuşaktı ve gözlerini Jeanne'ınkilerden ayırmıyordu. «Sen ve ben, dışarda olup bitenleri bilmeden, birbirimizi tanımadan burada buluşmaya devam edeceğiz.» Sesi insanı hipnotize ediyordu.

«Ama neden?» diye çaresiz bir sesle sordu Jeanne.

Paul, ona karşı içinde hiç bir acıma hissi duymuyordu. Jeanne'a yaklaştı ve elini boğazına koydu. Yumuşak derinin altındaki kaslar gerilmişti.

«Çünkü...» dedi Paul. «Çünkü burada isimler bize gerekli değil. Bildiğimiz her şeyi unutacağız. Tanıdığımız kişileri, işimizi, gücümüzü, yaşadığımız yeri, hepsini. Evet, hepsini unutacağız.»

Jeanne bunu kafasında canlandırmaya çalıştı.

«Ama bunu yapamam, unutamam. Sen yapabilecek misin?»

«Bilmiyorum,» dedi Paul. «Korkuyor musun?»

Jeanne cevap vermedi. Paul yavaş yavaş elbisesinin düğmelerini çözmeye başladı. Onu öpmek için biraz daha yaklaştı, ama Jeanne geri çekildi.

«Hayır. Şimdilik yeter,» dedi. Gözlerini yere indirmişti. «Bırak beni, gideyim.»

Paul kolundan kavradı. Jeanne'ın bütün bedeni gevşemişti.

«Yarın,» diye mırıldandı. Uzanıp Paul'un elini öptü. «Lütfen bırak. Yarın seni daha çok isteyeceğim.»

Bir süre hiç kıpırdamadan öylece, oldukları yerde, karşılıklı birbirlerinin gözlerine baktılar. İkisi de bundan sonra ne olacağından emin değildi.

Sonunda, «Peki,» dedi Paul. «İyi fikir. Böylelikle alışkanlık haline gelmez.»

Paul, yüzünü Jeanne'ınkine yaklaştırarak saçlarından yakaladı. Jeanne'ın o körpe kokusunu duyuyordu.

«Beni öpme,» dedi Jeanne, «Öpersen, gitmeye gücüm kalmaz.»

«Peki, seni kapıya kadar götüreyim.»

Koridorda, ikisi de ağır ağır ilerlediler. Hiç biri ayrılmaya istekli değildi. Birbirlerine dokunmadıkları halde her biri yanındakinin bedeninin sıcaklığını duyuyordu.

Birbirlerine bu kadar yakın olmanın yaratabileceği ihtimali, ikisi de biliyordu. Paul kapıyı açtı. Jeanne dışarı çıktı.

Allahaısmarladık demek üzere arkasını döndü. Koca kapı kapanmıştı bile.

5. BÖLÜM

Jeanne gittikten sonra, Paul'de sevince, mutluluğa benzer hiçbir şey yoktu. Yalnız, güçlülüğünü, var olduğunu hissetti bir kez daha. Nitekim başka bir şey de beklemiyor, ummuyordu. Oteline dönene dek, bu his de kayboldu, unutuldu. Otele yaklaşırken, kokmuş balıkların ve kaldırım kenarındaki verilmiş çöp tenekelerinin pis kokusu onu gerçeklere döndürdü. Duyduğu çığlıkları, önce acı çeken birinden geliyor sandı. Sonra bunun, yalnız bırakılmış bir bebeğin ağlaması olduğunu anladı. Bu ona, Rosa'nın son anlarında bağırıp bağırmadığını düşündürdü. Tıpkı kendi yanındaki yaşantısı gibi, Rosa'nın, dünyayı sessiz sedasız bırakıp gitmiş olacağına karar verdi. Hem bu, hem de hiç bir neden göstermeden gitmiş olması, Paul'un beynine saplanan bıçak darbeleriydi. Yaşam, genellikle alçak ve pis bir şeydi. Bir sınavdı: Kulağa kötü gelen her ses tedirgin edici en küçük hareket, Paul'de büyüyor, ağırlaşıyor ve onu eziyordu. Ve zaman zaman Paul, o vahşi, itici, tahrik edici gücüne gem vuramıyor, patlıyordu.

Otelin girişi boştu. Küçük sıranın üzerinde, müşterilerin kimliklerinin yazılı olduğu def-

ter duruyordu. Paul, bu defteri, sırf yasalar gerektiriyor diye tutuyordu. Yoksa otel müşterilerinin isimleri, onu hiç ama hiç ilgilendirmiyordu. Masanın arkasında, kendi odasına giden kapı açıktı. İçerde birinin hareket ettiğini gördü Paul. Yavaşça paltosunu çıkarıp, masanın üzerine bıraktı ve açık kapıdan içeri süzüldü. İçerdekiyle döğüşmeye hazırdı. Ancak karşısındaki, Rosa'nın annesiydi. Kaynanası orta yaşlıydı. Siyah bir palto ve önünde tülü olan siyah bir şapka giymişti. Kızarmış gözlerinin çevresi, mor halkalarla doluydu. Yüzüne sürdüğü bol pudra, derisinin sağlıksızlığını, eskiliğini gizleyememişti. Paul'un dolabının önünde durmuş, aceleci ellerle, harıl harıl Rosa'nın giysilerini karıştırıyor, bir şeyler arıyordu.

Paul, ona engel olmadı. Kaynanasına karşı karışık duyguları vardı. Bunların hepsi de kötü duygular değildi. Daha ilk günden Paul'un kendisine «Anne» demesini istemiş, o da güç bir şey olmadığı için kabul etmişti. Anne ve dalkavuk kocası, Paul'un nefret ettiği küçük burjuva sınıfının insanlarıydılar. Ancak, annenin kızını gerçekten çok sevdiğini ve onu boş yere anlamağa çalıştığını biliyordu. Paul, Rosa'yı anlayabilen tek insanın kendi olduğunu sanıyordu. Ancak bunun gerçek olmadığı, evvelsi gece olanca çıplaklığı ve şiddetiyle yüzüne çarpmıştı. Bu da Rosa'nın annesine karşı daha anlayışlı davranmaya zorluyordu onu. Nitekim, otelin yönetimini onlara bırakmak, annenin düşüncesiydi. Ne var ki, bu pek sanıldığı kadar olumlu bir karar değildi. Belki Paris'de değil de

başka bir yerde yaşasalardı, daha mutlu olabilme olanakları artardı...

Birden anne arkasını döndü ve Paul'u gördü. Bir an için ikisi de durakladılar. Sonra çabuk adımlarla birbirlerine doğru ilerleyip sarıldılar. Paul, pazar günleri Rosa'yla birlikte trene binip, Versailles yakınlarındaki çiftliğe gidişlerini hatırladı. Anne onlara her zaman et yahnisi ya da ona benzer saçma sapan bir yemek ve insanı etkilemeyen oranın sek beyaz şarabını ikram ederdi.

«Beş treniyle geldim,» dedi anne. Sonra yorgun ve acılı gözlerle ona bakıp, «Ah Paul, olamaz!» diye bağırdı.

Paul söyleyecek söz bulamıyordu. En kötüsü, kadının bir şeyler sormasından korkuyordu. Belki de soru sormanın ne kadar gereksiz olduğunu farkederdi. Anne, arkasını dönüp Paul'un yatağının yanındaki komodinin üzerindeki kâğıt parçalarını, düğme, iğne gibi ıvır zıvırı karıştırmaya başladı.

«Babanın astımı tuttu, yatakta,» dedi anne. Ancak ikisi de babanın gelmemesine üzülmemişlerdi. Rosa'nın babası, kızının Paul'la evlenmesinden hiç hoşlanmamış, beraberliklerini benimsememiş, ancak cesaretsizliğinden, bu işe ses çıkarmamıştı. «Doktor gelmesine izin vermedi. Hem böylesi daha iyi. Ben ondan daha güçlüyüm.»

Rosa'nın annesi, tekrar dolaba gitti. Paul'a sormaksızın çekmeceleri açıp karıştırmağa başladı. Elini üst raflarda gezdirdi. Tek tek, Rosa'nın el çantalarını alıp, yatağın üzerine yığdı. Her birini ters yüz etti. Ancak eski bir dudak boyasından başka, hiçbir şey bulamadı.

«Ne arıyorsun?» diye sordu Paul. Tedirginliği gittikçe artıyordu. Şimdiye dek birbirlerine gösterdikleri karşılıklı anlayışın sona erebileceğinden korktu.

«Nedenini açıklayacak bir şey arıyorum. Bir mektup, bir işaret... Rosa'cığın annesine hiç bir şey bırakmaması olacak şey değil. Bir kelime bile bırakmamış...»

Kadın hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Paul, yatağın üzerindeki çantaları toplayıp, dolaba yerleştirdi. Dolabın üzerinde Rosa'nın anılarının bulunduğu bavul duruyordu. Paul, bavula baktı. Meseleye hiç bir açıklama getirmedikleri için, annesinin bunları görmesi, gereksizdi.

«Telefonda söyledim ya,» dedi. «Hiç bir şey bırakmadı. Onun için boşuna arayıp durma.»

Paul, kaynanasının bavulunu yerden aldı. Kısa bir ziyaret için, oldukça ağır bir çantaydı bu. Kadının otelde uzun süre kalmasını istemiyordu. Çünkü Rosa'yı ve cevaplandırılmamış çeşitli soruları hatırlatıyordu ona.

«Dinlenmen gerek,» dedi Paul. Ses tonu sert ve kesindi. «Yukarıda boş odalar var.»

Paul onu merdivenlere doğru götürdü. Anne, bir bakışta, halıların aşınmış, masanın üzerindeki lâmbanın çatlak, pencere kenarlarının bir yıldır temizlenmemiş olduğunu gördü. Üstelik, otele pek isimlendiremediği bir koku da sinmişti. Bayatlamış peynir kokusu gibi bir şeydi bu. Bir kez daha kocasının gelmediğine sevindi.

Merdivenden yukarı çıkarlarken, zenci bir

çiftle karşılaştılar. Saksofon çalan Cezayir'li adamla karısıydı bunlar. İkisi de üzerlerine bol gelen paltolar giymişler, bembeyaz dişlerini göstererek gülüyorlardı. Paul onlara selâm verdi. Anne, durup, merdivenlerden inişlerini seyretti. Oteli kendi yönetirken, buraya zenciler alınmazdı. Şaşkınlık içinde Paul'a baktı. Paul, bomboş bakışlarla kadına cevap verdi. Bir şey söylemesine fırsat vermeden yukarı çıkmaya başladı. Hayır, şikâyet edip, söylenmesi için ona yardımcı olmayacaktı, Paul.

Odaların bütün kapıları elden geçmek, boyanmak istiyordu. Kapılar arasındaki tek benzerlik, eskilikleri ve bakımsızlıklarıydı. Odanın birinden, elektrik süpürgesinin gürültüsü geliyordu. Paul başka bir odanın kapısını açıp, kadına yol verdi. Anne, bavulunu yatağın ortasına koyunca, somyanın yayları gıcırdadı. Masanın üzerine bir su kabı konmuştu. Ama içinde çiçek yoktu.

«Usturayla mı?» diye sordu kadın. Paul gözlerini kırpıştırdı. Bu sorunun geleceğini biliyordu, ama henüz kendini buna hazırlamamıştı. Buna cevap vermek bir tiksintiden farksızdı.

İlgisiz bir şekilde, «Evet,» dedi.

«Saat kaçta oldu?»

Paul, ilk ve son olarak herşeyi anlatmaya ve bundan böyle de bir daha bu konuda ağzını açmamaya karar verdi.

«Bilmiyorum,» diye söze başladı. «Ben, gece nöbetindeydim. Son müşteri saat bire doğru geldi. Ben de kapıyı kilitledim ve...»

Gözlerini kapadı ve o sahneyi yeniden gör-

dü. —Hayalinin çok daha ötesinde kana bürünmüş küçük bir oda... Banyonun içinde, o baş belâsı ölümde bile sert ve acımasız yatan Rosa... Paul odaya ilk girdiğinde, yataktan ileri geçememişti. Rosa'yı o halde görmekten değil, usturayla ne yapacağından emin olmadığı için korkmuştu. Hiç olmazsa, Rosa onu biraz alıştırmış olsaydı— meseleyi aydınlatacak, Paul için kolaylaştıracak, önceden söylenmiş bir söz, bir küçük hareket... Rosa isteseydi, korkunç görüntüyle, ilk hizmetçinin, kapıcının veya Raymond'un karşılaşmasını sağlayabilirdi. Yoksa Paul'a daha çok acı çektirmek mi istemişti. Belki de bunu bile düşünmemiş, ilgilenmemiş, önemsememişti. Bu olanaklarm hepsi de birbirinden korkunçtu.

«Kendini gece öldürmüş,» deyip, sözlerine son verdi Paul.

«Ya sonra?»

Kadının sesi yankı gibiydi. Paul, ne söylerse söylesin, hep başka bir soruyla karşılaşacağını biliyordu.

«Herşeyi söyledim işte,» dedi. Birden kendini çok yorgun hissetmeye başladı. «Onu bulduktan sonra, cankurtaran arabası çağırdım.»

Kadının başka bir şey söylemesine fırsat vermeden, Paul odadan çıktı. Rosa'nın intihar ettiği oda, tam karşıdakiydi. Paul içerde su aktığını, su gürültüsü duyduğunu sandı. Kulağını kapıya dayadı ve dinledi. Anne, bavulu açmağa uğraştığından, Paul'un dışarı çıktığını farketmemişti.

«Sen telefon ettikten sonra, bütün gece uyumadık. Oturduk, Rosa'yla senin hakkında konuştuk,» dedi.

Paul, içerde, hizmetçinin suyu açık bırakmış olabileceğini düşündü. Belki kapamayı unutmuştu. Belki de kanın su borularını tıkamasından korkmuştu. Hizmetçinin hâlâ içeride olup olmadığını merak etti.

Rosa'nın annesinin bulunduğu odaya döndü Paul. Anne, çantasından çıkardıklarını, dikkatle yerleştiriyordu. Geceliğini ve cenaze için özel olarak getirdiği siyah elbisesini yatağın üzerine koydu. Elbisesine büyük bir kıvançla bakıyordu.

«Sanki herşey bizim evde olup bitmiş gibi, babası bütün gece sesini yükseltemedi. Hep fısıldaştık,» diye sözüne devam etti.

Sonra birden Paul'u tiksindiren, merak dolu bakışlarla ona baktı.

«Nerede oldu?» diye sordu.

«Odaların birinde,» dedi Paul. Sesi nefret doluydu. «Hem sonra, ne fark eder?»

«Çok acı çekip çekmediğini bilen var mı?»

Hiç acı çekmemiş olabilir mi ki diye düşündü Paul. Hem neden yapmıştı Rosa bunu? Neden?

«Doktorlara sormak gerek,» dedi Paul ve haince bir zevk duyarak ekledi: «Nasılsa otopsi yapılacak.»

Kadının ağzı şaşkınlıktan koskoca açılıp kalıvermişti. Otopsi sözcüğü, genellikle cinayet veya karanlık işlerle bağdaştırılırdı. Hayır, böyle bir şeye izin vermeyecekti.

Sanki tek yetkili kendisiymiş gibi, «Hayır otopsi yapılmayacak!» dedi.

Paul'un başka sorularla karşılaşmaya hali kalmamıştı. Artık dayanamıyordu. Odadan çı-

kıp karşı odanın kapısına yöneldi. Bir an için duraladı, sonra birdenbire kapıyı ardına kadar açıp, içeri giriverdi. Oda bomboş, her şey yerli yerindeydi. Açık kalan musluktan, banyonun içine habire su akıyordu. Paul odayı boydan boya geçip, musluğu kapadı. Gözleri banyonun dibindeki bembeyaz fayanslara takıldı kaldı. Belki de Rosa'nın annesini buraya getirip, kızının intihar sahnesinin dekorunu ona göstermeliydi. Belki kadın, ancak o zaman tatmin olurdu. Paul, musluğu daha sıkı, daha sıkı kapamaya bagladı ve kırmasına az bir şey kala durdu. Oda o kadar basit, o kadar hiç bir özelliği olmayan bir odaydı ki... Belki Rosa bu nedenle burayı seçmişti...

Karşı odada, anne, çantasından, kenarları kalın siyah çizgili kâğıtlar ve zarflar çıkarıyordu. Bunlar olsa olsa ölüm haberi iletmeye yarardı. Bu iş için daha iyisi seçilemezdi doğrusu. Bunların hepsi yakın akrabaların cenazelerinden arda kalmıştı. Bu gibi işlerdeki becerikliliği ve bilgisiyle, kadın kendi kendine övünüyordu. Kızına karşı son görevlerini de kusursuz bir şekilde yerine getirecekti: Rosa hiç bir şeyden eksik kalmamalıydı. Kalmayacaktı. Yalnız, Paul onu biraz endişelendiriyordu. Oldum olası Paul'dan korkmuştu, ama o güçlü erkekliğini de görmemezlikten gelememişti. Kocasından ne kadar farklıydı Paul. Bir zamanlar, kızını Paul'den başka kimsenin mutlu edemeyeceğine inanmıştı. Bu nedenle, kocasının dediği gibi kızının bu ne idüğü belirsiz herifle evlenmesine izin vermişti.

Paul, kapıda durmuş, kâğıtlara, zarflara

bakıyordu. Anne bunlardan birini eline alıp, hayranlıkla seyretmeye başladı.

Paul'e bakmamaya çalışarak, «Bunları evde buldum,» dedi. «Bugüne dek, ölümle çok karşılaştım. Artık alışıyorum. Neyin nasıl yapılması gerektiğini öğrendim. Odayı çiçeklerle donatacağım, süsleyeceğim.»

Paul, yumruklarını sıktı. Artık dayanamıyordu.

«Kâğıtlar, zarflar, akrabalar, dostlar, çiçekler, cenaze giysileri...» dedi acı dolu bir sesle. «Bakıyorum hiç bir şey unutmamış, hepsini bavulunda getirmişsin. Ama bir tek şeye izin vermeyeceğim. Rahip istemiyorum.»

Anne bunu düşünmemişti doğrusu. Ama rahipsiz bir cenaze töreni, olacak şey değildi.

«Dini... dini bir tören olacak,» diye mırıldandı.

«Rosa dinsizdi! Tanrı'ya inanmıyordu!»

Paul'un kelimeleri otelin içinde büyüdü, yankılandı. Tek tek oda kapıları açılmaya başladı. Müşteriler dinliyorlardı. Rosa'nın intiharı, bütün otel sakinlerini şaşkına çevirmişti. Odalarda, koridorlarda sessiz sedasız gidip geliyorlardı, ya yapacaklarını bilemediklerinden ya da ölüm korkusundan.

«Zaten burada hiç kimse inanmıyor!» diye müşterilerin adına bağırdı Paul.

«Bağırma Paul,» dedi Anne. Korku içinde yavaş yavaş gerilemeye başladı.

Paul bağırmak bir yana, haykırıyordu: «Hem sizin o kiliseniz de, kendini öldürenleri istemez!»

Bütün bunlar çok saçma, anlamsızdı. Ama yine de Paul, içinde büyük bir acı ve bir öfke

duyuyordu. Bir an için, karşısındaki kadını boğabileceğini düşündü. Ama kadının yerine kapıya saldırdı. Önce bir yumruğuyla, sonra ötekiyle kapıyı olanca gücüyle çarptı. O koskoca kapı zangır zangır titriyordu. Ve otel sessizliğe büründü.

«Tanrı da, kilise de, rahipler de kızımı bağışlayacak,» dedi anne ve yeniden ağlamaya başladı. «Ne yapıp yapıp kızımın günahlarını bağışlatacağım. Hem de çok güzel bir cenaze töreni olacak...» Sonra yatağa oturup, yüzünü elleriyle kapadı. «Babası ne dedi biliyor musun? Benim küçük kızım, her zaman ne kadar mutluydu. Ona ne yaptılar? Neden kendini öldürdü? Ona ne yaptılar? dedi.» Kadın hıçkırıyordu. Gerçek olduğuna inandığı şeyi en sonunda söylemişti. Evet, Rosa'ya kim, ne yapmıştı?

Paul, keşke ben de ağlayabilsem diye düşündü. Acısını hafifletecek bir şeyler yapmak istiyor, ama hiç bir şey yapamıyordu.

«Bilmiyorum,» dedi. «Hiç bir zaman da bilemiyeceğim.»

Öfkesine hâkim olmaya çalışarak, hızlı adımlarla odadan çıkıp, koridorda yürümeye başladı. Paul ilerledikçe, sağlı sollu kapılar kapanıyordu. Bâzısı hâlâ aralıktı. Müşteriler olan biteni dinlediklerini gizlemek istiyorlardı. Paul, kapıların arkasındaki bu insanların, böcekten, solucandan farksız olduklarını düşündü. Onları kışkırtmak, hepsine meydan okumak istiyordu. Ama hiç birinde ona karşı koyacak cesaret olmadığını da biliyordu. Tümünün de yaşantısı, kendisininki kadar anlamsız, ge-

reksiz ve değersizdi. Kendi gibi onlar da acınacak haldeydiler.

Paul kendine çeki düzen vermeye çalıştı. Sağda solda aralık gördüğü her kapıyı, kapı kolundan tutup, çarparak kapattı. Böylece koridorun sonuna dek yürüdü.

6. BÖLÜM

Bazı kış günleri Paris'de, taa Cote d'Azur'-den gelen, serin bir rüzgâr eser. O zaman, parça parça bulutlu gökyüzünün altında, çınar ağaçlarının çıplaklığı daha az farkedilir; pek güçlü olmayan güneş ışınları, toprak kokusuyla kaynaşıverir. Bahar için henüz çok erkendir. Ama havada bir umut belirir. Kentin, o kendine özgü, ünlü rengi —Paris mavisi— kahvelerin kırmızılı sarılı tenteleri, binaların griye bakan taşları, Seine nehrinin bulanık rengiyle daha bir yoğunlaşır, bütün görüntüleri kucaklar.

Paul, bütün akşam bir koltukta kıvrılıp uyuduğu, geceyi kötü geçirdiği halde, havadaki o olağanüstü güzel koku, onu erkenden uyandırdı ve canlandırdı.

Jeanne, gece derin bir uykuya dalmadan önce, o adamı bir daha görmemeye karar vermişti. Ancak yeni bir günde uyanıp da, gün ışığıyla karşılaşınca bu kararı hafifledi. Sabah kahvesini içmeden önce ise, bir akşam önceki karar, tümüyle aklından silinip, yok oldu gitti.

İkisi de Jules Verne sokağındaki eve, hemen hemen aynı anda geldiler. Doğru küçük

odaya dalıp, kucaklaşarak, şilteye yığıldılar. Bir gün önce verilmiş olan söz yerine getirildi. Bir günlük uzaklık, ayrılık, yasaklama, coşkularını çoğaltmıştı. Kollarıyla bacaklarıyla Paul'a sarılmış Jeanne, bu aşırı tutkusuna karşılık, sığınacak bir yer, kendisini koruyacak birini ararmış gibiydi.

Sonra, uzun bir süre hiç konuşmadan, birbirlerine dokunmadan, yanyana yattılar. Sabah güneşinin etkisiyle kızıla çalan oda duvarlarını delip geçecek bir ses, bir gürültü beklediler boş yere. Oda bir ananın karnı gibi, sessiz ve sıcak, onları kucakladı.

Jeanne'ın darmadağınık saçları şilteye saçılmıştı. Ateş kıvılcımlarından, gözleri kamaştıran bir güneşten farksızdı. Bedeni, olgun bir kadının şehvetiyle bir genç kızın körpeliğini taşıyordu. Göğüsleri büyük ve dimdik, cildi berrak ve yumuşacık, kalçaları bir erkek çocuğunkiler kadar dardı.

Jeanne'a oranla, Paul'un bedeni kelimelerle tanımlanamayacak kadar büyük görünüyordu. Jeanne'ın yanında hoş görülü bir tanrı gibi yatıyordu.

Hâlâ güçlü olan kolları ve göğsü, henüz ağarmamış kıllarla kaplıydı. Ancak bedenindeki adaleler gevşemeye başlamıştı. Bu beden, o çok güçlü, dehşet saçan yüze ayak uyduramıyordu. Paul, gençlikten yaşlılığa geçişte, ortada bir yerde yakalanmış gibiydi.

Paul, Jeanne'ın bedeninin farkında bile değildi. Önemsemiyordu. Onun için, Jeanne, isteklerini doyuran, kendi boşluğunu unutturan, seks birikimini karşılayan, geçici bile olsa onu acısından ayıran bir bedenin sahibiydi, Jeanne'ın

duygularını, istekliliğini, şehvetini göremiyordu Paul. Ancak bu şehvetin belirtileri ortada olmasaydı, belki o zaman görebilirdi.

Jeanne da, Paul'un bedenini önemsemiyordu. Ama onun nedenleri, Paul'unkinden çok farklıydı. Paul'un ilk hamlesi, olağanüstü erkeksi gücünü duyurmak olmuştu. Jeanne hâlâ o gücün, o şiddetin etkisi altındaydı. Paul'un heybetli bedenini yanında hissettiği halde, onu gerçekten görmüyordu. Paul'a karşı duymaya başladığı aşk da yine bu güce dayanıyordu. Paul'un gizlilik tutkusu, dolayısıyla serüvenlerinin esrarlı havası, bu aşkı yoğunlaştırıyordu.

Jeanne birden dizlerinin üzerinde doğruldu ve küçücük tek iç çamaşırını giydi.

«Seks yapmayı seviyorum,» dedi. «İyi bir egzersiz oluyor. Bedeni zinde tutuyor. Üstelik iştah da açıyor.»

Paul'a bakmadan odadan çıkıp, banyoya girdi. Karşısındaki aynada dağınık kıvırcık saçlı, çıkık elmacık kemikli, devamlı aralık duran kırmızı dudaklı bir kız gördü. Yüzünde tuhaf bir çelişki vardı. O çocuksu yüzünde şimdi anlamsızlık ve bilgiçlik, bir arada yansıyordu. Jeanne birden ürperdi. Aynada dağılan ışığa rağmen, çevresindeki yeşil beyaz fayanslar, kışın soğukluğunu, gerçeği hatırlattı ona. Hava soğumuştu. Birden bedeninin her türlü sıcaklıktan yoksun, çırılçıplak olduğunu farketti. Sanki bu onu koruyacakmış gibi, arkasındaki kapıyı hızla kapadı.

Paul, giysilerini toparladı. Koridorda, yalınayak, banyoya doğru yöneldi. Birden, birbirlerinin önünde yıkanma ve giyinme fikri hoşuna gitti. Daha baştan hiçbir kurala, hiçbir gelene-

ğe saygı göstermemeye kararlıydı. Kapının kapalı olması, onu bir an için durdurdu. Önce doğrudan içeri girmeyi düşündü. —O sırada, Jeanne, bile olmadığı için, lavaboya oturmuş yıkanıyordu.— Ama sonra, dâvet edilmeyi tercih etti.

Kapıyı tıkırdattı.

«Sakın gelme,» diye seslendi Jeanne.

«Bırak da, seni seyredeyim.»

«Pek o kadar ilginç değil.»

«Orası belli olmaz.»

Jeanne'ın burjuva alışkanlıkları Paul'u eğlendiriyordu. «Yıkandığını biliyorum. Ben de görmek istiyorum,» dedi.

«Olmaz!» diye kesinlikle bağırdı Jeanne. Sevişirken, karşısındaki adamın her isteğini yerine getirmesi, ancak her şey sona erdikten sonra da buna devam etmesi Jeanne'a çok tuhaf geliyordu.

Yavaşça lavabonun üzerinden aşağıya kaydı ve musluğu kapadı.

«Tamam, bitti,» dedi. Sanki Paul suyun kapandığını duymamıştı! «Artık gelebilirsin.»

Paul, giysilerini koluna alıp, bir törendeymiş gibi saygıyla içeri girdi. Bunları, banyonun kenarına astıktan sonra, musluğun önünde, Jeanne'ın yanında durdu. Jeanne makyaj malzemelerini,— yüz kremini, rujunu, göz boyalarını— ortalığa saçmış, boyanmaya başlamıştı bile.

Paul iki eliyle musluğa dayanmış, kendi kendine gülüyordu. Bu Jeanne için yeni bir şeydi.

«Bu kadar gülünç olan ne?» diye sordu.

«Hiç,» dedi Paul, ama gülmeye devam etti. «Seni lavabonun üzerinde tünemiş, gözümün önüne getirmeye çalıştım da.. Dengeyi kaybetmeden, yıkanmak, güç iş doğrusu. Düşseydin, bacağını kırardın.»

Jeanne çok kızmıştı, Paul'un kendisiyle eğlendiğine değil de, eğlendiğini belli ettiğine, kızıyordu. Açık açık söylenmemesi gereken şeyler de vardı. Jeanne'ın yanakları kızardı, öfkeyle Paul'a sırtını döndü.

Paul, onunla alay etmeyi sürdürmeye kararlıydı. Yavaşça omuzunu öptü. «Kızıp surat asma,» dedi.

Jeanne, ona bakmadan, «Birbirimizden çok farklıyız,» dedi.

Sonra, aynadan yavaşça, Paul'a bir göz attı. Hâlâ kendisiyle alay etmekte olduğunu gördü. Jeanne'ın bazı çekingenlikleri, Paul'a çok saçma sapan ve adî geliyordu. Eninde sonunda, günlük yaşamın boşluğunda bir araya gelmiş iki bedendiler. Herhangi bir hareket, bir diğerinden daha kötü, daha çirkin olamazdı. Paul için gerçek olan tek şey, avuçlarında hissettiği, Jeanne'ın sıcaklığıydı.

Paul daha bir süre Jeanne'ı rahat bırakmamaya kararlıydı. «Özür dilerim,» deyip, dudaklarını Jeanne'ın sırtında gezdirdi. «Beni affettin mi?»

Jeanne bu tatlı yumuşak sözler karşısında, kendinden geçti. «Evet,» dedi. Sonra Paul'a dönüp, yalnız çocuklara özgü, insanın içini aydınlatan ve ısıtan sıcacık bir gülümsemeyle güldü.

Paul, Jeanne'a takılmanın, biraz daha ileri

gitmenin tam zamanı diye düşündü. «Affettinse, öyleyse gel sen beni yıka,» dedi.

Jeanne'ın yüzünden o berrak gülümseme yok oldu. «Sen sapıttın mı?» dedi endişeyle. «Asla öyle bir şey yapmam. Hem sonra sen kendini ne sanıyorsun da, boyuna emirler verip duruyorsun?»

Jeanne'ın sesi titriyordu. Gerek korku, gerek öfke dolu bu sesi, Paul önemsemedi. Kıza sırtını dönüp, önce ellerini sabunladı, sonra yıkanmaya başladı. «Neler kaçırdığını bilmiyorsun?» dedi.

Jeanne aksini savunmak istermişçesine, başını iki yana salladı. «Sen nesin, söyleyeyim mi?» dedi. «Sen bir domuzsun!»

«Domuz mu?» Paul bir süre, bu sözü tarttı: Fikir, hoşuna gitmişti.

«Yıkanmak başka şeydir, aşk başka şeydir,» diye Jeanne açıklamaya çalıştı. «Sen kutsal olanla, bayağı olanı, birbirine karıştırıyorsun.»

Paul için bu iki kelime arasında hiçbir fark yoktu. Bunu bir gün Jeanne'a anlatacak ve ispatlayacaktı. Şimdilik bir şey demedi. Jeanne, makyajını bitirmekle meşguldü.

Paul, kurulanırken, aralarındaki gerginliğin gittikçe çoğalmakta olduğunu farketti. Şu anda içinde bulundukları bu evcil havadan, oldum olası nefret etmişti: Birbirlerine saygılı, sessiz bir şekilde giyiniyorlar, kendilerini dış dünyaya hazırlıyorlardı. Birbirlerinin huylarını, alışkanlıklarını kanıksamış, karı-kocalar gibiydiler. Paul, bu havayı değiştirmeye karar verdi.

«Bir zamanlar, kutsal olanla, bayağı olanı

birbirine karıştıran, çok acıklı bir İsveç filmi görmüştüm,» diye söze başladı. Bir yandan da, banyonun kenarına oturmuş, çoraplarını giyiyordu.

«Bütün pornografi filmleri acıklıdır,» dedi Jeanne. «Üstelik hepsi de sıkıcıdır.»

«Bu pornografi değil, İsveç filmiydi, o kadar. İsmi, «Gizli Stokholm»du. Zar zor evine bir kız dâvet etme cesaretini gösteren, çok ama çok utangaç bir delikanlının öyküsüydü. Heyecanla kızın gelmesini beklerken birden ayaklarının temiz olup olmadığını düşünür. Ayaklarına bakar, leş gibiydiler. Yıkanmak için doğru banyoya koşar. Ama banyoda bir damla su yoktur. Zavallı adam umutsuzluk içinde ne yapacağını şaşırır. Birden aklına parlak bir fikir gelir. Ayağını tuvaletin içine sarkıtır ve sifonu çeker. Delikanlının yüzü aydınlanır. Durumu kurtarmış, ayağı temizlenmiştir. Ancak ayağını tuvaletten çekmek isteyince, bir türlü çekemez. Sağa büker, sola büker, ileri geri oynatır, ayağını çıkaramaz. Bir süre sonra, kız gelir; adamı o durumda, ağlayıp sızlarken, bir ayağı çukurda bulur.»

Paul, hikâyesinin sadistik yönlerinden çok büyük bir zevk alıyordu. Anlatmaya devam etti:

«Delikanlı, kıza derhal oradan gitmesini, bir daha da geri gelmemesini söyler. Ama kız, onu bırakamayacağını, aksi halde açlıktan öleceğini söyler. Gider bir musluk tamircisi çağırır. Muslukçu, durumu inceler, ancak sorumluluk kabul etmek istemez. «Tuvaleti kıramam,

kırarken ayağı incitebilirim,» der. Derhal İlk Yardım Hastanesinden bir cankurtaran arabası çağırırlar. Ellerinde sedyeyle iki hademe gelir. Hep birlikte, tuvaleti yerden sökmeye karar verirler. Delikanlıyı sedyeye yatırırlar. Koskoca bir ayakkabı gibi, tuvalet hâlâ ayağındadır. Hademeler kıkırdamaya, gülmeye başlarlar. Önden giden hademenin ayağı kayar ve merdivenlerden aşağı yuvarlanır. Sedye üzerine düşer. Tuvalet başına çarpar ve o anda hademe ölür.»

Hikâye bitince, Jeanne sinirli sinirli güldü. Tedirgin olmuştu. Paul, birden yerinden kalktı, banyodan çıkarak Jeanne'ı yalnız bıraktı. Kara mizah, hiç olmazsa paylaşabilecekleri şeylerden biri olabilirdi. Ama Paul, şu anda çok isteksizdi.

Paul, giyindikten sonra, yuvarlak büyük odayı dikkatle incelemeye ve boydan boya arşınlamaya başladı. Masayı ve iskemleleri, yemek odasına taşıdı. Küçük odadaki kalın ağır şilteyi ucundan tuttuğu gibi, sürükleye sürükleye, yuvarlak odanın ortasına getirdi. Onları dış dünyadan ayıran, bir tapınağa benzeyen bu oda, şimdi bir arenadan farksız olmuştu. Paul, pencerelerin kepenklerini aralayarak, odaya biraz daha gün ışığının sızmasını sağladı.

Jeanne, giyinmiş, boyanmış, gitmeye hazır bir şekilde banyodan çıktı. Pırıl pırıl parlayan saçları, geriye taranmış, ensesinin üstünde küçük bir topuz gibi toplanmıştı. Karşı karşıya gelince, bir an bakıştılar. Jeanne gülümsedi, duraladı, elini hafifçe salladı ve çıkış kapısına yöneldi. Ancak Paul, henüz onunla işini bitirmemişti. Bunu Jeanne da biliyordu, hissediyordu.

Bu nedenle Paul'un kendisini geri çağırmasını beklemedi bile. Tekrar yuvarlak odaya döndü.

Paul gün ışığının ortasında duruyordu. Başı yükseklerde, her zamanki ilgisiz, soğuk bakışlarla, Jeanne'ı süzdü. Jeanne, aynı şekilde karşılık verdi. Birbirlerini tartan iki döğüşçüye benziyorlardı.

«Yeniden başlayalım mı?» diye sordu Jeanne.

Paul cevap vermedi ama, yavaş yavaş gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Jeanne çantasını ve paltosunu bir kenara fırlattı. Paul'u taklit ederek soyunmaya başladı. Sonunda karşılıklı, bedenlerinden kıvanç duyarak çırılçıplak kaldılar.

«Birbirimize bakmak istiyoruz,» dedi Jeanne. «Değil mi?»

«Evet,» dedi Paul. Ve ilk kez, Jeanne'a bir kadına bakarmış gibi baktı. «Evet, öyle.»

Gözlerini birbirlerinden ayırmaksızın, karşılıklı yatağa oturdular. Paul, iki elini Jeanne'ın yüzüne götürerek, okşamaya başladı. Sanki bu yüzü ilk kez görüyordu. Sonra elleri, Jeanne'ın boynuna, omuzlarına ve göğüslerine indi.

«Böylesi daha güzel değil mi?» dedi. Paul. «Hiç bir şey bilmeden..»

«Âdem ile Havva da birbirleri hakkında hiç bir şey bilmiyorlarmış,» dedi Jeanne.

«Bizim onlarla ters orantılı bir benzerliğimiz var. Onlar çıplak olduklarını gördüler ve utandılar. Oysa biz giyinik olduğumuzu gördük ve çıplak kalmak için buraya geldik,» dedi Paul ve sustu.

Bir süre ikisi de konuşmadı. Dakikalar geçtikçe, şiltenin üzerinde birbirlerine biraz da-

ha yaklaştıklarını farkettiler. Artık kendilerine hâkim olamıyorlardı. Bir gün önce bedenlerinde duymaya başladıkları, bir kaç saat önce tekrarlanan müzik, yine onları sardı, kucakladı. Ancak bu kez, bu müziği yalnız bedenlerinde değil, benliklerinde, içlerinde ve kalplerinde de işitiyorlardı. Birbirlerini ilk kez görüyor gibiydiler. Birbirlerine bakmaktan kaçınmamışlardı. Ve ilk kez şehvetin ve yasa dışı ilişkilerinin getirdiği heyecanın ötesinde bir şeyler duydular. Sevgiye benzer bir duyguydu bu. Jeanne hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordu. Paul'a bir şeyler söylemek, onu ismiyle çağırmak istedi. Ama ne diyeceğini bilemedi.

Birden neşeyle, «Ne yapacağımı biliyorum,» dedi. «Sana bir isim takacağım.»

«Bana mı? Tanrı korusun!» diye gülerek cevap verdi Paul. «Bugüne dek bana takmadıkları isim kalmadı. Yaşantım boyunca milyonlarca isimle çağırıldım. Hayır, hayır, artık başka isim istemem. Aslında bana bir isimden çok, domuzlar gibi inlemek veya hırlamak yaraşır. İsmimi öğrenmek ister misin?»

Paul, dizlerinin ve ellerinin üzerinde doğrularak, dört ayaklıymış gibi yürümeye başladı. Dudaklarını ileriye doğru uzattı. Sonra başını kaldırarak, yüksek sesle hırladı. Derin derin solumaya, inlemeye başladı.

Jeanne, Paul'un boynuna sarıldı, «ne erkeksi bir ismin varmış,» dedi. «Şimdi de benim ismimi dinle.» Kendini yatağın üzerine atıp, Paul'u da çekti ve sımsıkı sarıldı. Bir an öyle durduktan sonra, «Nasıl, ismimi beğendin mi?» diye sordu.

İkisi de kahkahalarla gülüyorlardı. Paul yeniden hırladı. Jeanne cevap verdi. Balta girmemiş bir ormanda dolanıp duran, her an dövüşmeye ya da sevişmeye hazır iki hayvandan farksızdılar.

7. BÖLÜM

Paris yakınlarında Chatillon - Sous, Bagneux adında küçük bir yazlık köyündeki bir villanın bahçesinde, Tom'un ekibi Jeanne'ı bekliyordu. Bir süre sonra Jeanne göründü. Saçları sabahki gibi toplu değil, omuzlarından aşağıya dökülen darmadağınık bukleler halindeydi. Uykudan yeni kalkmış gibi bir hali vardı. Paul'la geçirdiği saatlerden sonra, taze, canlı ve hayat doluydu. Çevresine ışık saçıyordu. Jeanne'ın aksine diğerleri, birer heykelden farksızdılar. Jeanne bir süre bu cansızmış gibi görünen insanları süzdü. Teype ses alan adama baktı. Yere çömelmiş, başında kulaklıkları, elindeki mikrofonu sağa sola oynatarak çevresindeki hayvanların seslerini banda çekiyordu. Kameraman, iki elini de siyah bir torbaya daldırmış. Ariflex makinasına film doldurmaya çalışıyordu. Set yazmanı genç kız, «Elle» dergisinin parlak sayfalarını karıştırıyordu. Canının sıkıldığı her halinden belliydi. Yanlarından geçen bir kaz sürüsünü hiç biri farketmedi. Kuşların da yalnız sesleriyle ilgileniyorlardı, o kadar.

Jeanne bahçe kapısını hızla çarptı.

Elinde teyp olan adam, «Gürültü için teşekkürler,» dedi. «Amma da dikkatli ve anlayışlıymışsın!»

Jeanne, Tom'un yüzündeki hayal kırıklığını hemen gördü. Tom, bir köşede durmuş, elleri cebinde, Jeanne'a gülümsemeye çalışıyordu.

Jeanne'ın dağınık saçlarına bakarak, «Hazır değilsin,» dedi.

Jeanne, yalan söyleyip, kendini bağışlatma yoluna gitmemeye karar verdi. İşi şakaya boğacaktı. «Peruk değil ya, sen ona bak! Öz be öz kendi saçım. Hem böyle güzel değil miyim sanki? Söyle bakalım, beni böyle beğenmiyor musun?»

«Yoo, çok beğeniyorum. Ama sende bir değişiklik var. Yok yok, yine her zamanki gibisin,» dedi Tom. «Seni filme nasıl çekeceğimi şimdiden biliyorum.»

Tom iki elini kaldırıp gözünün önünde film makinası gibi tuttuktan sonra, Jeanne'ın çevresinde dönmeye başladı. Ekip, çekime hazırlandı. Jeanne bakışlarını, bahçenin derinliklerinde ve bahçeyi çevreleyen taş duvarlarda gezdirdi. Çocukluğunda bu villanın dört bir yanında yemyeşil vadiler uzanırdı. O zaman bu bahçe de, bütün çocukluk anıları gibi saf, tüm kötülüklerden ve çirkinliklerden arınmıştı. Yıllar geçtikçe, Jeanne, çevredeki yeşilliğin yerini yüksek beton binaların almasını ve kentlerden kovulan yoksulların buraları gecekondularla donatmasını, büyük bir düş kırıklığıyla izlemişti.

«Kamera önce yüksekten çekmeye başlayacak,» diye sözüne devam etti Tom. «Sonra yavaş yavaş sana doğru inecek. Sen yürüdükçe, kamera biraz daha yaklaşacak. Bu arada

müzik de olacak. Kamera yaklaşacak, yaklaşacak.»

«Acelem var,» diyerek, Jeanne Tom'un sözünü kesti. «Hadi hemen başlayalım.»

«Ama önce biraz konuşsak.»

«Hayır, gereği yok,» dedi Jeanne.

Ekip, harekete geçti ve Jeanne'ın peşinden, arka bahçeye yöneldi.

«Bugün yaratıcı havamdayım,» dedi Jeanne. «Onun için hiç provasız doğrudan doğruya çekiyoruz. Bana yetişmeye çalışın!»

Bu habere, Tom çok sevinmişti. Kameramana işaret verdikten sonra, «Harikasın Jeanne, çok şekersin,» dedi. Arkasına geçip, saçlarına belli belirsiz dokundu. «Tam istediğim gibisin. Çocukluğunu geçirdiğin bu dekorda, en olağan halindesin. Başka türlü olamazdı zaten! Seni çocukluğundaki gibi filme alacağım. Bu vahşi, hayat dolu, canlı ve göz kamaştırıcı halinle!»

Jeanne, peşindeki ekibi, çalılıkların ardındaki küçük bir mezarlığa sürükledi. Burada, bir mezar taşının üzerinde, uslu uslu oturan bir çoban köpeğinin resmi vardı. Resmin altında şu kelimeler okunuyordu: «Mustafa: Oran 1950 - Paris 1958.»

«Çocukluk arkadaşımdı, harika bir köpekti,» dedi Jeanne. «Saatlerce, oturur beni seyrederdi. Beni anlarmış gibi bir hali vardı. Daha doğrusu, ben öyle sanırdım.»

O sırada, evden çıkan siyah giysiler içinde yaşlı bir kadın, koşarak onlara doğru geldi. Kollarını; kocaman, şişman göğsünün üzerinde kenetlemişti. Beyaz saçlarını, sımsıkı bir şekilde geriye toplamıştı. Kadın, Jeanne'ın son söz-

lerini duymuştu. «Köpekler insanlardan çok daha hakikatlıdır,» dedi.

Jeanne yerinden sıçradığı gibi, kadının boynuna sarıldı. Tom'a dönerek, «işte Olympia, dadım,» diye açıkladı.

«Mustafa çok akıllı bir köpekti. Zenginlerle yoksulları birbirinden hemen ayırırdı,» dedi Olympia. «Hiç yanılmazdı. Bahçeye iyi giyimli biri girse, hiç sesini çıkarmaz...»

Tom'un bir işareti üzerine, çevresinde dönmeye başlayan kameramanı görünce, yaşlı kadının kısık sesi daha da kısıldı.

«Ama kapıdan içeri bir dilenci girecek olsa, kıyameti koparırdı,» diye sözüne devam etti. «Ne köpekti! Albay ona neler öğretmemişti neler! Arapları bile kokularından tanırdı Mustafa!»

Jeanne ekibe döndü. «Bütün evcil meziyetler Olympia'da toplanmıştır. Sadıktır, saygılıdır ve ırkçıdır!» dedi.

Yaşlı kadın ekibin önüne düşüp, villaya girdi.

Villanın girişi, otlar ve çalılarla kaplıydı. Yerler oldukça aşınmıştı. Giriş holünde, kenarda duran minik bir masanın üzerinde, sarı pirinçten ve yeşil camdan meydana gelmiş bir gaz lambası duruyordu. Bu lambanın arkasındaki duvarda, albayın, Jeanne'ın babasının üniformalı, yağlı boya bir tablosu asılıydı. Albayın üniforması kusursuz, çizmeleri lekesiz, bıyıkları ise kocaman ve pırıl pırıldı.

Jeanne, ekibe yol göstererek tablonun önünden geçip, yandaki bir odaya girdi. Burada, yerler parke, duvarlar ise üzeri geometrik şekillerle süslü kumaş kaplıydı. Duvardaki bir

rafta aile resimleri, bunların üzerinde de eski silâhlar sıralanmıştı. Sararmaya ve kenarları kıvrılmaya başlamış bu resimler, ekibin ve ekip başkanının kısa bir süre için dikkatini çekti.

Jeanne, büyük bir kıvançla onlara bakıyordu. Raftan bir resim aldı ve ekiptekilere doğru uzattı. Resimde uzun boylu, sıska bir kadının sert bakışları altında, uslu uslu oturan üç sıra ilkokul öğrencisi vardı.

«İşte, bu benim,» dedi Jeanne. Tam öğretmenin, Matmazel Sauvage'ın sağındaki. Öğretmenimiz çok sert, çok dindar bir kadındı...»

«Fazla iyiydi,» diye sözünü kesti Olympia, «sizleri şımarttı.»

Tom kameraman'ın sırtına vurdu. Yaşlı kadını çekmesini istiyordu. Ama Olympia, kameramana fırsat vermeden, Jeanne'ın arkasına saklandı.

Jeanne, resimde başka bir kız çocuğunu gösterdi. «Bu da Christina, en iyi arkadaşım. Şimdi bir eczacıyla evli ve iki çocuğu var. Burası küçük bir köy gibidir. Herkes herkesi tanır...»

Olympia yine söze karıştı; «Bana sorarsan, ben asla Paris'de yaşayamam. Burada her şey çok daha insancıl.»

Kameraman yine dönüp, Olympia'yı yakalamak istedi, ama yaşlı kadın, aralık kapılardan süzülüp, dışarı kaçtı.

«Burada gözden uzağız,» diye devam etti Jeanne. «Geriye dönüp bakmak üzücü.»

Jeanne önde, ekip arkada, Jeanne'ın çocukluk odasına girdiler. Odanın içi, bezden yapılmış, havları dökülmüş hayvanlarla doluydu. Pencere kenarlarında, kapakları sararmış kitap-

lar vardı. Duvar boyunca, tahtadan yapılmış oyuncak bir el arabası, bir iskemle ve bir tabure duruyordu.

«Neden üzücü olsun?» diye sordu Tom. «Tam aksine geçmişi anmak, geçmişi yeniden yaşamak, harika bir şey olmalı!»

Jeanne, iki kolunu yana açıp, olduğu yerde dönmeye başladı.

«Tamam işte bu sensin!» diye bağırdı Tom. «Çocukluğunu yeniden yaşıyorsun! Tam istediğim gibi!»

Tom'a yine ilham gelmişti. Havalarda uçuyordu. Aynı anda, kameramana Jeanne'ı izlemesi için işaret verdi.

«Bütün bu defterler, çocukluğunun düşüncelerini, yeteneklerini ortaya koyuyor! Ne kadar güzel, ne kadar büyüleyici! Artık seyirci, halk, günümüzün kadınından korkar oldu. Evet, **günümüzün kadınından korkuyor...**»

Düşünmek ve senaryosuna bir şekil vermek için Tom biraz duraladı. Bu arada, Jeanne, peşinde kameraman olmak üzere, odanın içinde dönmeye ve dans etmeye devam ediyordu.

«..... Ama halka, bir kadının, herhangi bir kadının çocukluğunu, çocukluğundaki düşüncelerini ve aklını gösterebilirsek, bu kadına ulaşabilineceğini saptarsak.....»

Tom birden ilhamlarından sıyrıldı ve çevresine bakındı. Toparlandı. Odanın içinde koşuşup duran ekiptekileri ilk kez görürmüş gibi bir hali vardı.

«Ne yapıyorsunuz?» diye bağırdı. «Bu heriflerin burada ne işleri var?»

Bütün ekibi dışarı kovaladıktan sonra, çocuk odasından başka bir odaya açılan kapıyı

açtı. Burası rahat eşyalarla döşenmişti.

«Kapıyı açtım,» dedi, Jeanne'a bakarak. «Bütün kapıları açıyorum!»

Jeanne, Tom'un heyecanına katılmaya çalışarak, «Nereye gidiyorsun?» diye sordu.

«Harika bir fikrim var! Geriye dönen bir çark! Tıpkı arka arka giden bir otomobil gibi. Anlıyor musun?»

Tom Jeanne'ın ellerini tuttu. «Gözlerini kapa,» dedi. «Gerilere git. Daha gerilere, daha gerilere. Yeniden çocukluğunu bul.»

«Babamı görüyorum,» dedi Jeanne. O da oyuna katılmıştı. «Babamı görüyorum. Üniformasını giymiş...»

«Korkma, korkma. Engelleri aş!»

«Babam Cezayir'de...»

«On beş yaşındasın,» dedi Tom. «On dört yaşındasın, on üç on iki, on bir yaşındasın... On yaşındasın, dokuz yaşındasın...»

«Sekiz yaşındayken, en sevdiğim sokağı görüyorum...»

Jeanne gözlerini açtı, ve masanın üzerindeki büyük defteri aldı. Yüksek sesle okumaya başladı.

«Fransızca dersi için ev ödevi. Konu: Kırlar. Kırlar, ineklerin yaşadıkları yerlerdir. İnek, tepeden tırnağa deriyle kaplı bir hayvan olup dört yanı vardır: Önü, arkası, üstü ve altı...»

«Harika!»

Jeanne, defteri bırakıp, eline bir sözlük aldı ve sayfalarını karıştırmaya başladı.

«Bütün kültürümün kaynağı Larousse Sözlüğüydü,» dedi Jeanne. «Derslerde hep bundan kopya çekerdim.»

Yüksek sesle, sahnedeymiş gibi okumaya

başladı: «Âdet Görme: aybaşı, kadınlara ait fizyolojik bir olay... Penis: Tıp dilinde erkeklik uzvuna verilen isim. Uzunluğu 5 ilâ 40 santimetre arasında değişir...»

«Ne kadar eğitici,» dedi Tom. Pencereye dönerek, bahçedeki ekibi içeri çağırdı.

Jeanne, babasının bir resmini aldı incelemeye başladı. Albayın göğsü madaiyalarla doluydu. Sırma işlemeli üniformayı, Jeanne düşünde canlandırdı. Babasının, elleri iki yanında, parmakları hafifçe kıvrık, hazır ol duruşu, hâlâ gözlerinin önündeydi. Onu hep böyle ciddi ve resmi görmüştü. Çok yumuşak, iyi kalpli bir adamdı. Ama yine de Jeanne, hiç bir zaman, kucağına tırmanıp, boynuna sarılmak, yanaklarını öpmek, onu okşamak özgürlüğünü ve cesaretini kendinde bulamamıştı. Annesi, Albay'a tapardı. Hattâ, daha o zaman bile, annesinin, babasıyla aralarındaki ilişkiyi kıskandığını hissederdi Jeanne. Babası gibi, asker olmayı, silâh taşımayı, tüm yaşantısı boyunca onun gibi güven dolu adımlarla ilerlemeyi isterdi. Babası ona silâh kullanmayı öğretmeye karar verince, ne kadar büyük kıvanç duymuştu. Bu nedenle patlama sırasındaki o korkunç gürültüden ve ölüm düşüncesinden korkmamaya bile alıştırmıştı kendini. Sonunda en azından onun kadar usta bir nişancı olmuştu. Jeanne Albayı hep yaşlı, ancak yenilmesi, yıkılması imkânsız bir insan olarak görürdü. Bu nedenle, Albay ölünce, dünya korkunç bir tehlikeye düşmüş gibi gelmişti Jeanne'a.

Tom, piyano çalan genç bir erkek çocuğunun resmini göstererek, «Bu kim?» diye sordu.

Jeanne güldü. «İlk aşkım,» dedi. «Kuzenim Paul.»

Kameraman, aralarına girip, Arriflex'in objektifini resme çevirdi. Olympia kapının önünde durmuş, hiç ses çıkarmıyordu.

«Gözleri neden kapalı?» diye sordu, set yazmanı kız.

«Piyano çalardı. Ve çok güzel çalardı,» dedi Jeanne. «Şurada oturup, o ince uzun parmaklarını tuşların üzerinde gezdirişini hatırlıyorum. Her gün saatlerce çalardı.»

Gerçekten de kuzeninin koyu renk gözlerini ve ateşli bakışlarını hatırlıyordu. Her ikisinin de aileleri, salonda oturup çaylarını yudumlayıp, Afrika yolculuklarından söz ederlerken, birlikte yavaşçacık dışarı kaçıp, kaybolurlardı...

Jeanne pencereyi açıp, arka bahçeyi gösterdi. «Şuradaki iki ağaç, ceviz ağacı ve çınar ağacı var ya, işte hep oraya giderdik. Her birimizin kendi ağacı vardı. Oturur, saatlerce birbirimize bakardık. Kuzenim, rahipten farksızdı.»

Jeanne, Tom'u elinden tutup, onu arka bahçeye çıkardı. Yabani otlar arasından, koskoca ağaçlar yükseliyordu. Jeanne bunları göstererek «ne kadar güzel, değil mi?» dedi. Aslında, Jeanne bahçenin bakımsızlığını, kök salan yabani otları görmüyordu bile. Çünkü hâlâ geçmişin anısında yaşıyordu. Çevresindeki düşüşe, çöküntüye değil, havalara bakıyordu. Tom'a ispatlamak istermişçesine, «Ne kadar güzel, değil mi?» diye tekrarlardı. «Benim için bu ağaçlar, vahşi bir ormandan farksız.»

Tom için bazı şeyleri yüceleştirmek ne

kadar kolaydı. Tom'un coşkusu, ve hevesi, Jeanne'ı da, kendini bir düş dünyasına kaptırmaya zorlamıştı. Ancak, artık devam edemiyordu. Bu oyunu sürdüremiyecekti. Gerçek, kara bulutlar gibi çevresinde yığılıyordu. Çocukluğunun daha acı anıları, su yüzüne çıkma olanaklarını gösteriyordu.

Olympia, koşa koşa arkalarından yetişti. Elindeki Albay'ın resmini, kutsal bir şeymiş gibi taşıyordu. «Albay harika bir adamdı,» diye bağırdı hepsine. Kameramanı, objektifini, villanın en önemli belgesi saydığı bu resme çevirmeye zorluyordu. «Zaman zaman beni korkuturdu,» diye açıkladı.

Jeanne resme bir kez daha baktı. Ve babası kızgınken sık sık duyduğu korkuyu hatırladı. Birden Paul'u, Paul'un kendine olan güvenini ve o sonsuz gücü düşündü ve korunabilmek için ona sığınmak, boynuna sarılmak isteğini duydu. Çevresine bakındı. İlk kez, villanın bakımsızlığını, boyalarının akmış olduğunu, bahçe duvarlarının çöktüğünü, bahçede toprağın kaydığını, yabani otların büyüdüğünü, uzaktaki gecekonduları gördü.

«Bütün bunlar benim zamanımda, benim çocukluğumda yoktu,» dedi ve arkasından film ekibini sürükleyerek çalılıklara doğru ilerledi. Bu ziyaretin kendisi için iyi bir ders olduğunu, bugüne dek, bir bakıma aldatıldığını düşündü. Birden çalılıkların gerisinde, beş altı zenci çocuğun, pantolonlarını çözmüş, işlerini gördüklerini farkedince, tepesi attı. Sanki kendisine tecavüz etmişlerdi.

«Hey, ne yapıyorsunuz?» diye bağırdı. Ço-

cuklar pantolonlarını çekip, kaçışmaya başladılar.

Jeanne, yerinden fırladığı gibi, çocuklardan birini kolundan yakaladı. Çocuğun elbiseleri, lime lime olmuş paçavralardan farksızdı ve korkudan tir tir titriyordu. Jeanne, Olympia'nın eline geçirdiği bir tahta parçasını havada sallayarak, çalılığa daldığını, çocuğa yaklaşmakta olduğunu gördü. Tabii kameraman da objektifiyle onu izliyordu.

«Bu işi, benim bahçemden başka bir yerde yapamaz mısınız?» dedi Jeanne. Ama çocuğun konuştuğu dili anlamadığını farketti.

Çocuğun kolunu bıraktı. «Çabuk kaç şimdi,» dedi. «Hadi, kaç!»

Çocuk, bir hayvandan farksız, duvara tırmandığı gibi, ortadan kayboldu.

«Yakalarsam, bacağından asarım seni,» diye haykırıyordu Olympia. «Git kendi ülkende işe! Seni piç kurusu seni!»

Olympia, yerden bir taş kaptığı gibi, kaçanların ardından savurdu. «Gidin! Afrika'ya! Afrika'ya!» diye bağırdı. «İnsana, evinde bile rahat yok!»

Jeanne bu sahneyi sessizce izledi ve kendi kendine, «Yaşlanmak, en büyük suç, en büyük günah,» dedi.

Tom nefes nefese, koşarak yanına geldi. Yüzü heyecan ve kıvançla kıpkırmızıydı.

«Hepsini çekebildin mi?» diye sordu Jeanne.

«Hepsini çektim!»

«Olympia harikaydı, değil mi? Artık kasaba ve köylerdeki ırkçılık hakkında kesin bir fikir edinmiş oldun.»

Jeanne, gözlerinin dolduğunu, göz pınarlarının ıslandığını hissetti.

Tom bunu farketmedi. «Şimdi bana babanı anlat,» dedi.

«Bugünlük bitirdik sanıyordum.»

Jeanne, Tom'a sırtını dönüp, bahçenin çıkış kapısına yöneldi. Her nedense, birdenbire, Tom ona çocukluğunun bir parçası gibi geldi. Bomboş ve çok saf bir Tom vardı karşısında.

«Son bir şey daha,» diyerek Tom, Jeanne'a yetişti.

«Acelem var.»

«Beş dakikacık, Jeanne,» Sesinden şaşkınlık ve kırgınlık okunuyordu. «Daha Albay'ı konuşmadık.»

«Bir iş sözüm var,» dedi Jeanne. Büyük bir kolaylıkla yalan söylemişti. Doğru bahçe kapısından dışarı çıktı. Kapıyı kapatmak zahmetine bile katlanmadı.

8. BÖLÜM

Güneş, kara kara bulutların arkasına gizlenince, bu kış sabahının yüklendiği umut ve sıcaklık kaybolurmuş gibi oldu. Bulutları delip geçmeye çabalayan gün ışığı önce inceldi, giderek soldu ve sonunda ortalık karardı. Kış yağmuru Paris'in tüm çehresini koyulttu. Yüksek apartmanın duvarlarını döven yağmur suları pencere kenarlarında birikmeye, oradan aşağıya süzülmeye başladı. Yuvarlak odanın ıslak camlarından yansıyan gün ışığı, duvarlarda oynaşıyor ve bu duvarlarda da suların aktığı hissini veriyordu. Öğleden sonra olduğunda, yuvarlak oda seks kokmaya başlamıştı bile.

Jeanne ve Paul şiltenin üzerinde uzanmıştılar. Çıplaktılar. Jeanne'ın kolu, Paul'un geniş göğsünün üzerindeydi. Başını öte yana çevirmiş Paul'e bakmıyordu. Paul, elindeki armonikayı çalıyor ve birbirinden uyumsuz sesler, gürültüler çıkarıyordu.

«Şu yaşama bak,» dedi Jeanne. Bir düşte gibiydi. «Dinlenmeye, nefes almaya vakit yok.»

Jeanne sabahın etkisinden hâlâ kurtulamamıştı. Villadaki, ölü anılardan bir türlü sıyrılamamıştı. Sabahki düş kırıklığını, Paul'la

paylaşmak için sonsuz ve anlamsız bir istek duyuyordu.

«Albay...» diye söze başladı. «Albay'ın yeşil gözleri ve pırıl pırıl parlayan çizmeleri vardı? Onu çok sever, ona tapardım. Bir tanrıdan farksızdı benim için. Üniformasını giyince, öyle yakışıklı olurdu ki...»

Paul, yerinden kıpırdamadan, Jeanne'a bakmadan, «Amma boktan lâflar ediyorsun,» dedi.

«Ne?» diye haykırdı Jeanne. Kızgınlıktan deliye dönmüştü. «Böyle konuşamazsın. İzin vermiyorum.»

«Bu odanın dışındaki her şey boktandır. Üstelik, geçmişinle ilgili hikâyeleri, ıvır zıvır dinlemek de istemiyorum.»

Anlattıklarına Paul'un ilgi duymasını beklemenin delilik veya aptallık olduğunu Jeanne biliyordu. Ama yine de devam etmeye kararlıydı.

«1958 yılında, Cezayir'de öldü.»

Paul atıldı: «Veya 1968'de, veya 28'de, veya 98'de.»

«58'de dedim. Hem bu konuda alay etmene izin vermiyorum!»

«Bana bak,» dedi Paul, büyük bir sabırla. «Buraya gerekli olmayan, veya burada önemli olmayan şeylerden söz etmekten neden vazgeçmiyorsun? Hem üstelik 28'de, 58'de veya 98'de ölmesi ne fark eder?»

«Peki ama, o zamanı ne anlatayım, ne söyleyeyim?» Jeanne yorulmuştu. Kendisine yol gösterilmesini istiyordu. «Ne söylemem, ne yapmam gerekiyor?»

Paul ona baktı ve o gün ilk kez gülümse-

di. Armonikasında büyük bir ustalıkla bir çocuk şarkısı çalmaya başladı. Sonra da şarkıyı söyledi. «Küçük kuzu, küçük kuzu, sürüden ayrılma küçük kuzu...»

Jeanne başını iki yana salladı. Paul şu anda ondan o kadar uzaklardaydı ki...

«Neden Amerika'ya dönmüyorsun?» diye sordu Jeanne.

«Bilmem. Belki de kötü anılarım nedeniyle dönmüyorum.»

«Ne gibi kötü anılar?»

«Babamla ilgili anılar,» dedi Paul, ve yüzükoyun dönerek, dirseklerinin üzerinde doğruldu. Şimdi başı Jeanne'ınkine çok yaklaşmıştı. «Babam, ayyaş, karı peşinde koşan, barlarda kavga çıkaran herifin tekiydi. Ama sapına kadar erkekti. Güçlüydü, sert ve kabaydı. Evet erkek adamdı.»

Paul'un yüzü ve bakışları yumuşadı: «Annem duyguluydu, şair ruhluydu. Ama o da ayyaştı. İlk çocukluk anılarımda, annemin hep çıplak basılması ve tutuklanması yer alır. Küçük bir kasabada, çiftçi hayatı sürerdik. Okuldan dönünce bir de bakardım ki annem gitmiş. Cezaevine veya ona benzer yerlere götürülmüş.»

Paul'un yüzünde belli belirsiz bir mutluluk okunuyordu. Bu ve buna benzer şeyleri hatırlamayalı o kadar çok olmuştu ki artık bunlar Paul için var oluşlarını tüketmişlerdi.

«İnekleri sağmak, benim görevimdi,» dedi. «Her sabah ve her akşam günde iki kez yapardım bu işi. Hoşuma da gitmez değildi doğrusu. Bir akşam, kız arkadaşımı basketbol maçına götürmek üzere, hazırlanıp, giyinmiştim. Tam evden çıkmak üzereydim, babam, «İnekleri sağma-

dın, git önce işini yap,» dedi. «Lütfen bu akşamlık, inekleri benim yerime sen sağar mısın?» diye sordum. Ne cevap verdi biliyor musun? «Topla kıçını, git işini yap!» dedi. Dışarı çıktım, acelem vardı, üstümü başımı değiştirmeden, inekleri sağdım. Ayakkabılarım inek boku içinde kalmıştı. Sonra, basket maçına giderken, yol boyunca, arabada hep kokusu burnuma geldi.

Paul yüzünü buruşturdu. Kafasındaki düşünceleri kovmaya çalışıyordu. «Ne bileyim, geçmişimle ilgili pek güzel şeyler hatırlayamıyorum,» dedi.

Jeanne, üzerine üzerine gitti. «Gerçekten bir tek güzel anın yok mu?» Jeanne anılara bayılırdı.

«Tek tük var,» dedi Paul. «Çok çalışkan, yaşlı, sevimli bir çiftçi vardı. Zaman zaman ben de onunla tarlada çalışırdım. Ağzından hiç düşmeyen bir piposu vardı. Genellikle piposunun içine tütün koymazdı. Tarlada çalışmaktan nefret ederdim. Sıcak ve kuru bir hava olurdu. Bütün gün yaşlı adamı seyrederdim. Sık sık piposunun içine tükürür, tükürüğü piponun içinden geçtikten sonra, ucunda sallanır dururdu. Tükürüğü ne zaman yere düşecek diye kendi kendime bahse girer ve hep kaybederdim. Tükürüğün yere düşüşünü nedense hiç yakalayamazdım. Başımı şöyle bir başka yana çevirecek olsam, bir de bakardım tükürük düşmüş. Biraz sonra piponun ucunda yeni bir tükürük balonu meydana gelmeye başlardı.»

Paul için için güldü ve başını salladı. Jeanne, Paul konuşmasına son verebilir diye, hareket etmeye bile korkuyordu.

«Bir de, çok güzel bir köpeğimiz vardı,» diye sözlerine devam etti Paul. Şimdi çok yumuşak ve kısık bir sesle konuşuyordu. Fısıltıya benzer bu sesi, Jeanne ilk kez duyuyordu.

«Annem bana doğayı sevmeyi öğretmişti. Öğretebildiği tek şey de bu oldu galiba. Evimizin önünde koca bir bahçe uzanırdı. Dutchy adındaki köpeğimiz, bu bahçede tavşan avlardı. Ancak çalı çırpılardan tavşanların nerede gizlendiklerini göremediğinden, önce havaya sıçrar, hızla çevresine bakınır, sonra yere düşer düşmez koşa koşa tavşanlara giderdi. Bütün bunlar çok güzel şeylerdi, ama Dutchy hiç tavşan yakalayamazdı.»

Jeanne yüksek sesle güldü. Paul şaşkınlık içinde ona baktı.

«Gördün mü, sen de sözünden döndün!» dedi Jeanne, hâlâ gülüyordu.

«Ya, öyle mi?»

Jeanne, Paul'un taklidini yaparak, sesini kalınlaştırdı, «Geçmişinle ilgili hiçbirşey bilmek istemiyorum, bebeğim!» dedi.

Paul sırt üstü dönüp, buz gibi bakışlarla Jeanne'ı süzdü. Jeanne, gülmeyi kesti.

«Yoksa söylediklerimin gerçek olduğunu mu sandın?» diye sordu Paul. Jeanne'ın cevap vermediğini, sustuğunu görünce, «Belki gerçekti, belki değildi,» dedi.

Bütün bu son sözlerine rağmen, Jeanne, Paul'un her nasılsa biraz daha insancıl olmaya başladığını hissetti.

Günün üçüncü seks oyununu, Jeanne başlattı. Oyun oynayan küçük bir kız çocuğu gibi, «Ben kırmızı şapkalı kız, sen de kurtsun,» dedi.

Paul, boğazının derinliklerinden, ulumaya

başladı. Jeanne, Paul'un dudaklarını eliyle kapayarak, onu susturdu. Öbür eliyle de Paul'u okşamaya başladı.

«Neden bu kadar güçlü kolların var?» diye sordu.

Paul, Jeanne'ın oyununa katılmaya karar verdi. Ancak oyunu kendi çıkarı için ve kendi kara mizahıyla oynayacaktı. Zaten şimdiyedek ona karşı yeterince zayıflık göstermişti.

«Seni daha iyi sıkıp, soluğunu kesmek için,» dedi.

Jeanne, Paul'un ellerine baktı. «Neden bu kadar uzun tırnakların var?»

«Seni daha iyi tırmıklamak için.»

«Neden bu kadar gür kılların var?»

«Bitlerine daha iyi yuva yapabilmek için.»

Jeanne eğilip, Paul'u dudaklarından öptü. «Ne kadar da büyük dilin varmış!»

Jeanne'ın elleri Paul'un bedeninde gezindi ve sordu. «Ya bu ne işe yarar?»

«Bu seni mutlu kılmaya yarar,» dedi Paul.

«Ne gülünç» dedi Jeanne. «Hani çocuklar, annecilik, babacılık oynarlar ya, biz de onlara benziyoruz. Kendimi burada yeniden çocuk gibi hissediyorum.»

«Çocukken çok eğlenir miydin?» diye dalgınlıkla sordu Paul. Üzerinde gezinen Jeanne'ın eli, önce kendisine sunulmuş bir armağan, sonra da bütün duygularını harekete geçiren bir kamçı gibiydi.

«Bildiğim en harika şey, çocukluğumdu,» dedi Jeanne. Villanın gerçeklerinden uzak, bu küçük odada, Jeanne yeniden çocukluk anılarını kutsallaştırabiliyordu. Paul bu cevabı bekliyordu. Bu nedenle, Jeanne'nin anılarını yıkmaya,

bozmaya karar verdi. Bunu yavaş yavaş, ortada esen duygusal havayı bozmadan yapacaktı.

«Bir şeker veya çikolata parçası için kendini satmak, kaba kuvvete veya disipline saygı duymaya zorlanmak gerçekten güzel şeylerdir,» dedi Paul, alay ederek.

«Ben öyle değilim ki?»

«Yaa? Gerçekten değil miydin?»

«Hayır, ben şiirler yazardım, koca koca kuleleri olan şatolar, saraylar çizerdim.»

«Ya seksle ilgili düşüncelerin?»

«Hayır seks yoktu.» Paul, Jeanne'a inanırmış gibi göründü. «Öyleyse öğretmenine âşıktın, desene.»

«Öğretmenim kadındı,» dedi Jeanne.

«Öyleyse lezbiyendi...»

«Aa, a.. Nasıl bildin?» Paul'un bu ön yargısı Jeanne'ı hem kızdırmış, hem de şaşırtmıştı. Öğretmeni, Matmazel Sauvage'ı hatırlıyordu. Sonradan gönüllerini alsın diye kızları azarlamayı âdet edinmişti. Bu dünyada herşey bunca bayağı ve alçak mı diye düşündü Jeanne.

«Genellikle hep öyledir, bilmeyen yoktur,» dedi Paul. «Her neyse, sonra devam et.»

«İlk aşkım, kuzenim Paul'du,» dedi Jeanne.

İsim, Paul'un canını sıkmıştı. Ancak her hangi başka bir isim de canını sıkacaktı. «Bana isimlerden söz etmeye kalkarsan, hasta olacağım! Bana gerçeği söyleyip söylememen hiç önemli değil. Yalnız isimler yumurtlama yeter,» dedi.

Jeanne özür diledi. Konuşmayı sürdürmekte isteksizdi. Paul, Jeanne'ın alındığını hissetti, derhal saldırıya geçti.

«Evet, hadi devam et. Gerçeği anlat,» dedi.

«On üç yaşındaydım. Kuzenim çok ince, zayıf, esmer bir oğlandı. Onu gözümün önünde canlandırabiliyorum. Kocaman bir burnu vardı. Aramızdaki ilişki çok romantikti. Onu ilk, piyano çalarken gördüğümde, âşık oldum.»

«İlk becerdiğinde âşık oldun demek istiyorsun,» dedi Paul. Bir yandan da elleriyle Jeanne'ın bacaklarında piyano çalarmış gibi yapmağa başladı.

«Çok usta bir sanatçıydı. Harika çocuklardan biriydi. İki elle birden çalardı.»

«Zaten başlangıçta tek elle güç olur,» diye atıldı Paul.

«Yaz günleri, hava çok sıcak olunca...»

«İyi bir başlangıç. Eee, sonra?»

«Öğleden sonraları, bütün büyükler dinlenmek üzere odalarına çekilince...»

«Fırsat bu fırsat, sen de çocuğun üzerine atlardın.»

«Sen delisin!» diye bağırdı Jeanne.

«Peki öyleyse,» diye düzeltmeye çalıştı Paul. «Önce o seni okşamağa başlardı.»

«Asla! Asla böyle bir şeye izin vermezdim!»

Paul, Jeanne'deki gerilimi, kendi kendine olan kararsızlığını ve içindeki çelişkiyi hissedebiliyordu. Jeanne bir şeyler itiraf etmek istiyor ama yine de çekiniyordu. Paul «Yalancı, yalancı sana kimse inanmaz,» diye şarkı söyleyerek onu zorlamaya başladı.

«Yalancısın işte yalancısın! Yani sana hiç dokunmadı mı demek istiyorsun? Gözlerimin içine bak ve 'bana bir kez bile dokunmadı' de. Hadi ne duruyorsun. Söyle bakalım!»

Jeanne, Paul'dan biraz uzaklaştı ve kendi bedenine baktı. Tüm bedeni ne kadar gelişmiş, ne kadar ağırlaşmıştı. Kendini çok yaşlı hissediyordu şimdi. O hatırladığı günler çok gerilerde, çok uzaklarda kalmıştı. Artık o günleri hatırlamak istemiyordu. Ama Paul yakasını bırakmıyor, bu düşünceleri kafasından çıkarıp atmasına engel oluyordu.

«Haklısın,» dedi Jeanne sonunda. «Evet, bana dokundu, beni okşadı... Ama onun okşayış şekli...»

Paul gözlerini Jeanne'dan ayırmıyordu. «Evet, onun okşayış şekli,» dedi alayla. «Anlat bakalım, bu işi nasıl yapardı?»

«Evin arkasında iki ağaç vardı. Ceviz ağacı ve çınar ağacı. Ben çınarın, o da ceviz ağacının altına otururduk. Bir, iki üç diye sayar, sonra kendi kendimizi okşardık...»

Jeanne birden başını kaldırdı ve Paul'un başka yanlara baktığını gördü.

«Neden beni dinlemiyorsun?» diye sordu.

Paul cevap vermedi. Jeanne'ın tüm saflığının, çocukluğunun bile seks dolu olduğunu artık biliyordu. Bütün bu itirafları, Paul'un zaferiydi. Ancak Paul bunlarla henüz yetinmemişti.

Birden hiç duymağa alışık olmadıkları bir ses, ikisini de irkiltti. Kapı çalmıştı. Dışardan monoton bir erkek sesi duyuldu. «İncil satıyorum. Kesilmemiş, tam metin, özel baskı incil satıyorum...»

Odanın büyüleyici havasını bozan bu sese Paul çok sinirlendi. Kızgınlıktan deliye dönmüştü. Birden kapıya doğru atıldı. Jeanne önü-

ne geçip, kollarından yakalayarak, onu durdurmaya çalıştı.

«Hani bir anlaşma yapmıştık,» diye fısıldadı. «Bizi kimse, hiç kimse bir arada görmeyecekti. Bana istediğini yapabilir, hatta beni öldürebilirsin de ama yine de bunu kimse bilmemeli. İncil satan adam bile.»

Paul'un elleri, Jeanne'ın boğazına yapışmıştı. Jeanne'ın dimdik göğüsleri, Paul'un kollarına değiyordu.

«Gerçek İncili satıyorum! İmana, Tanrı'ya kapılarınızı kapamayın!» diye adam hâlâ bağırıyordu.

Paul, daha satıcıyı görmeden, ondan nefret ediyordu. «Seni imanı tüm domuz seni!» diye mırıldandı. Onları tedirgin ettiği için adamı cezalandırmak istiyordu. Ama Jeanne ona engel oluyordu. Paul, Jeanne'ın boğazını sıkmağa başladı. «Haklısın,» dedi. «Seni öldürebilirim ve kimse bilemez. Ne kapıdaki satıcı, ne de aşağıdaki kör kapıcı.»

«Üstelik öldürmek için bir nedenin de yok,» diye mırıldandı Jeanne. Elleriyle, Paul'un bileklerine sarıldı. Paul'un bilekleri gerilmiş, taş gibiydi. «Bundan iyi bir cinayet olamaz.»

Paul parmaklarını biraz daha sıktı. Jeanne'ın boynunda damarların attığını duyuyordu. Bu damarlar, güçlü parmaklarına karşı koyamayacaktı. Jeanne'ın bayatlamış, olağan, adi anılarına son vermek ne kadar kolay olacaktı. Böylelikle kendi içinde duyduğu, bu anıları öğrenme isteği de kaybolacaktı. Beden denilen şey, bu et parçası, bir kere mahvedildi mi, ölüden farksız olurdu. Jeanne'ınki, Rosa'nınki, kendininki bile. Jeanne, geçmişiyle ilgili bazı şeyler

almıştı ağzından. Böylelikle nefretinin, kinin, şiddetinin temeli olan zayıflığını görmüştü. Oysa Paul, zayıflığını, güçsüzlüğünü kimseye göstermemişti bu güne dek, bundan sonra da göstermemeliydi. Bu nedenle birisinin acı çekmesi gerekiyordu. Bu kimse, kapıdaki satıcı değilse, Jeanne olabilirdi. Çünkü şu anda onun altında başka biri yoktu.

Birden Paul, ellerini çözdü. Jeanne, boynunu oğuşturarak, şiltenin üzerine düştü. Derin derin soluyordu. Paul'un kendisini sadece korkutmak mı istediğini düşünüyordu.

İncil satan adamın, kapıdan uzaklaşan ayak seslerini duydular.

«Bedenini okşarken bir şeyler duyduğunu söyledin,» diye söze başladı Paul. «İlk kez ne zaman duydun bu duyguları? Kaç yaşındaydın?» diye sordu.

«İlk kez mi?» diyerek hatırlamağa çalıştı Jeanne. Paul, yeniden konuşmaya başlayınca rahatlamış, biraz da sevinmişti. Karşısındaki, ne kadar güç anlaşılır bir insandı. Ve ne kadar da yalnızdı. Pencerenin önünde, sırtı gerilmiş, her an bir saldırı beklermişçesine duruyordu. Dışardaki, ıslak Paris günü kadar karamsar ve yalnızdı.

Jeanne, anlatmaya başladı: «Bir gün okula çok geç kalmıştım. Derse yetişebilmek için koşmağa başladım. Ve bir şeyler duymaya başladım. Koştukça bu duygu çoğaldı. Daha hızlı daha hızlı koştum, o duyguyu daha çok, daha çok duydum. İki gün sonra, yeniden koşmayı denedim, ama ayni şey olmadı.»

Paul hâlâ arkası Jeanne'a dönük, pencerenin önünde duruyordu. Dönüp Jeanne'a bak-

madı bile. Jeanne yüzükoyun yatmaya devam ediyordu. Tom'la bile paylaşmayı düşünemediği bunca özel şeyleri, Paul'a anlatmasına kendi de şaşıyordu.

«Neden beni dinlemiyorsun?» diye sordu Jeanne.

Paul, hiç cevap vermeden, yandaki odaya geçti. Kendini bomboş bir kütük gibi hissediyordu. Bir iskemleye çöküp kapıdan Jeanne'ı seyretmeğe başladı. Jeanne tek başına yattığı şiltede, duygulanmağa başlıyordu. Paul'un yanına gelmesini istiyor, ancak bunu ona söylemeğe cesaret edemiyordu.

«Biliyor musun,» dedi Jeanne, Paul'a bakarak, «Seninle konuşmak, duvarla konuşmaktan farksız.»

Yattığı yerde giderek heyecanlanıyor, Paul'u daha çok, daha çok istiyordu.

«Yalnızlığın, üzerime koskoca bir ağırlık gibi çöküyor,» dedi Jeanne. «Hayır, hayır, sakın sana acıdığımı veya cömert davrandığımı sanma. Hayır, çünkü sen çok bencil bir insansın.» Jeanne'ın sesi çok uzaktan geliyor gibiydi. Konuşurken nefes nefese kalmıştı. «Ama şunu unutma ki, sen benim için gerekli değilsin. Sensiz de yapabilirim.»

Paul, karşısında tek başına hareket eden genç bedenin coşmasını seyretti. Ve gözleri yaşlarla doldu. Hayır, bu genç kızın kaybolmuş, toz pembe çocukluğu için ağlamıyordu. Hayır, kendi alçak ve sefil yaşantısı için de ağlamıyordu. Ağlamasının tek nedeni kendi yalnızlığıydı.

Jeanne, şiltenin üzerinde, kendi kendine sonsuz bir çağlayanda sürükleniyor, engin okyanusları aşıyormuş gibiydi. Sonunda zevkin

doruğuna ulaştı. Yorgun düşmüştü. Kendini bıraktı. Bütün bedeni gevşemişti.

Paul, Jeanne'a baktı ve «amin,» dedi.

Paul uzun bir süre, yerinden kıpırdamadan, olduğu yerde durdu. Jeanne Paul'a bakmadan, yerinden doğruldu, elbiselerini alıp, banyoya gitti.

Paul'un ceketi banyoda asılıydı. Jeanne cekete bir göz attı. Pek öyle pahalı kumaştan değildi. Ani bir hareketle, ceketin içindeki etikete baktı. Opera meydanının yakınlarındaki büyük bir dükkândan, «Printemps»dan alınmıştı. Kısa bir tereddütten sonra, Jeanne elini ceketin ceplerine daldırdı. Bula bula, bir kaç kuruş, bir Hakeim metro istasyonundan alınmış bir metro bileti ve ezilmiş bir sigara buldu. Bu kez iç cepleri karıştırdı. Kendi cesaretine kendi de şaşıyordu. Paul'un iç cebinde yüz franklık banknotlardan meydana gelmiş bir tomar vardı. Ama kimlik kartına benzer hiç bir şey yoktu.

Birden banyo kapısı ardına kadar açıldı ve içeri Paul girdi. Pantolonunu giymişti. Elinde eski bir evrak çantası vardı. Çantasını musluğun üzerine koyup, açtı ve içinden traş sabununu, kemik saplı bir ustura ve biley kayışı çıkardı.

Paul, duymamazlıktan geldi.

«Sence bu aşk mı?» diye üsteledi Jeanne.

«Yatıp kalkıyoruz diyelim, o kadar.»

Jeanne, Paul'un İngilizce söylediği son sözleri pek anlamadı ama, yine kendisini alçak düşürecek bir girişim olduğunu tahmin etti.

«Demek benim bir orospu olduğuma inanıyorsun,» dedi.

«Ne olduğuna? Ne olduğuna?» diyerek anlamamazlıktan geldi Paul.

«Orospu!» diye haykırdı Jeanne. «Orospu, orospu!»

«Yoo. Rica ederim. Sen yolunu bulmaya çalışan, sevimli, geri kafalı kızın tekisin!»

Paul'un ses tonu, Jeanne'ı incitmişti. «O söylediğinden olmaktansa, orospu olmayı tercih ederim.»

«Ceplerimi niye karıştırıyordun?» diye sordu Paul.

Jeanne şaşkınlığını belli etmeksizin, «Kim olduğunu öğrenmek için,» dedi.

«Kim olduğunu öğrenmek için,» diye tekrarladı Paul. «Dikkatli bakarsan, gerçek kimliğimin, ön düğmelerimin arkasında gizli olduğunu görürsün.»

Jeanne gözlerini boyuyordu. Paul, usturasını bilemek için, deri kayışın bir ucunu musluğa geçirdi ve alışkın ellerle usturasını bilemeye başladı.

«Şimdilik giysilerini, büyük dükkânlardan aldığını biliyoruz,» dedi Jeanne. «Bu pek bir şey sayılmaz ama yine de bir başlangıçtır.»

«Başlangıç değil, sonuçtur,» dedi Paul.

Biraz önce, yuvarlak odadaki büyüleyici hava burada kaybolmuştu. Banyonun buz gibi fayansları ikisini de olumsuz yönde etkiliyordu. Ama Jeanne kendini koyvermedi. Konuşmayı sürdürmek için çaba gösteriyordu. Paul'a kaç yaşında olduğunu sordu.

«Önümüzdeki hafta sonu doksan üç olacağım,» dedi Paul.

«Yaa? Hiç göstermiyorsun?»

Paul, usturayı yüzünde gezdiriyordu.

«Yüksek okula gittin mi?» diye sordu Jeanne.

«Tabii ki gittim. Kongo Üniversitesinde, balinaların nasıl ırzına geçilir, onu öğrendim.»

«Berberler genellikle üniversiteye gitmezler.»

«Berbere benzediğimi mi söylemek istiyorsun?»

«Yoo,» dedi Jeanne. «Ama elindeki usturа, berberlerin kullandığı usturalardan.»

«Ya da delilerinkinden.»

Paul'un sesi hiç de şaka edermiş gibi değildi.

«Demek, niyetin beni kesmek?» dedi Jeanne.

«Bu söylediğin, yüzüne ismimi yazmaktan farksız olur.»

«Hani şu kölelere yaptıkları gibi mi?»

«Köleler, kaba etlerinden damgalanırlar,» dedi Paul. «Oysa ben senin özgür olmanı istiyorum.»

«Özgür mü?» Bu kelime Jeanne'a çok ters geliyordu. «Ama ben özgür değilim ki,» dedi.

Jeanne, Paul'un aynadaki görüntüsüne baktı. Paul çenesini yukarıya kaldırmış, usturayı boynunda gezdiriyordu. Savunmasız olduğu o tek anda, tüm erkekliği tehdit altındaymış gibiydi.

«Sana bir şey söyleyeyim mi?» dedi Jeanne. «Benimle ilgili hiç bir şey bilmek istememenin tek nedeni, bütün kadınlardan nefret etmen. Kadınlar sana ne yaptı?»

«Kadınların bir kısmı beni çok iyi tanıdıklarını, bir kısmı da benim onları hiç tanımadı-

ğımı iddia ettiler. İkisi de aynı derecede can sıkıcıydı.»

«Ama ben kim olduğumu söylemekten çekinmiyorum ki. Yirmi yaşındayım...»

«Yeter, kes artık!» diye haykırdı Paul. «Boşuna uğraşma! Kafanı da fazla yorma!»

Jeanne yeniden konuşmak için ağzını açtı. Ancak Paul usturayı ona doğru çevirmişti.

«Yeter dedim! Sus artık! Anlıyor musun? Kes artık! Biliyorum, güç bir şey bu. Ama dayanman gerek. Dayanacaksın!»

Jeanne sustu. Paul'a acıyordu.

Paul, usturayı çantasına koydu. Yüzünü çalkaladı, kuruladı ve iki eliyle lavabonun kenarlarına tutunup, ne kadar dayanıklı olduğunu yokladı. Sonra çok yumuşak bir sesle konuşmaya başladı:

«Nerede o eski musluklar. Artık onlar da bulunmaz oldu. Bence bir arada kalmamızı sağlayan bu musluklar. Sen ne dersin?»

Paul, elini aynanın üstüne uzatıp, sert ve küt parmaklarıyla Jeanne'ın makyaj malzemelerini teker teker elledi. Hareketlerinde büyük bir incelik ve yumuşaklık vardı.

«Seninle mutlu olduğumu sanıyorum,» dedi Paul.

Hiç beklenmedik bir anda, yavaşça Jeanne'ı yanağından öptü ve arkasını dönüp, banyodan çıktı.

Jeanne arkasından seslendi, «Bir daha, lütfen bir daha öp beni!»

Jeanne aceleyle makyajını bitirdi. Paul'un son andaki yumuşaklığı çok hoşuna gitmişti.

Derhal giyinip, «Şimdi geliyorum, hazırım,» diye neşeyle seslendi.

Jeanne banyonun kapısını açıp, loş ışıklı koridora geçti.

«Bu kez, evden birlikte çıkabilir miyiz?» diye sordu. Paul'un artık bu isteğine karşı koymayacağını biliyordu.

İçerden hiç bir cevap gelmedi. Paul gitmişti bile.

9. BÖLÜM

Oda çiçeklerle donatılmıştı. Pencere diplerini saran; musluktan, lavabodan fışkıran; masanın üzerini örten çiçekler... Yalnız yatak boştu. Paul, oda kapısında durup, kaynanasının marifetlerine bir göz attı. İçeri girip girmemekte kararsızdı. Krizantemlerin ağır kokuları, midesini bulandırıyordu. Ama midesini bulandıran yalnız bu değildi. Ölü yıkayıcılarını andıran otelin kapıcısı Raymond'un sözleri de üzerinde aynı etkiyi yapıyordu.

Raymond, Paul'un yanından geçip, odaya girdi. «İyi olmuş, değil mi?» dedi. «Siz aynı fikirde değil misiniz?»

«Odada her şey var. Bir tek Rosa eksik,» diye mırıldandı Paul.

«Kaynananızın bir şeyler yapması gerekiyordu. Ben de bu odayı açtım. Burası güzel, sessiz bir odadır. Yalnız şu dolap, işi bozuyor. Tahtaların arasında kurt olsa gerek. Dolabı kemirdikleri duyuluyor.»

Raymond, kel kafasını dolabın içine sokup, tahtayı kemirirmiş gibi gürültüler çıkarmaya başladı.

«Bu odayı hep Güney Amerikalılara veri-

rim,» dedi, çok bilmişçesine. «Bahşiş vermeyen tek müşteriler onlardır. «No tengo dinero - bozuk yok» derler; «manana, manana - yarın, yarın» derler ama bir türlü vermezler.»

Paul acı acı gülmeye başladı: «Kusura bakmayın beyler. Otelimiz dolu. Yalnız cenaze odası boş,» dedi kendi kendine.

Raymond bu acı şakayı anlamadan güldü. «Yaşa patron! Gülmek sana yakışıyor.»

Paul odaya arkasını dönüp, merdivenlerden indi ve giriş holüne çıktı. Burada yaşı belli olmayan iri yarı bir kadın, otel müşterilerinin isimlerinin kayıtlı olduğu büyük defteri karıştırıyordu. Paltosunun altından rengârenk eteği görülüyordu. Kadın Rosa'nın arkadaşıydı. Arada sırada uğrar, müşteri tavlardı, Paul kadının yanından geçerken, defteri kapadı ve kendi odasına girdi. Oda kapısını kapatmamıştı.

«Otelde yeni birileri yok galiba,» dedi kadın. «Ne dersin Paul, at yarışları için senle bahse girelim mi?»

Paul, cevap vermedi.

«Zavallı Rosa ile bana at yarışlarıyla ilgili, önceden ipuçları veren bir kadın vardı. İkimiz de bahse girmeye bayılırdık. At yarışları bizi oyalardı. Hele zavallı Rosa'cık atları ne çok severdi. Hattâ son günlerde, bir at satın almayı bile düşünüyorduk.» Kadın Paul'un dinleyip dinlemediğine aldırmadan konuşuyordu.

«Rosa atlardan hiç bir şey anlamazdı,» dedi Paul.

«Amma da lâf ettin! Rosa atlar hakkında pek çok şey bilirdi. Hattâ sirkteki dostları ona ata binmeyi bile öğretmişlerdi.»

Paul, masanın önündeki iskemleye oturdu. Kadının sözleri canını sıkmaya başlamıştı.

Yorgun bir sesle, «Hangi sirkteki dostları?» diye sordu.

«A, a, haberin yok mu? Rosa on üç yaşındayken evden kaçıp, bir sirkin peşine takılmıştı. Bunları sana söylememiş olması çok tuhaf..»

Paul kadını susturmak istiyordu. Karısının bir orospunun gözüne girebilmek için, onun hoşuna gidecek hikâyeler uydurması, Paul'ü deliye çevirmişti. Yoksa karşısındaki bu sokak kadını, kendi karısını ondan daha mı iyi tanıyordu? Kadın, Paul'un tedirginliğini farketti ve kendi kendine bir şeyler mırıldanarak, yukarı çıktı.

Paul kadının şu son sözlerini ister istemez duydu:

«Neden yaptı Rosa bu işi? Üstelik amma sırasız bir zamanda oldu. Auteuil'deki büyük yarışa, Final Kupasına tam üç gün kalmıştı...»

Otelin giriş kapısından genç bir adam içeri girip, Paul'un önünde durdu. Üzerinde bir yağmurluk vardı. Elinde hava yollarına ait bir çanta taşımasından, konuşmasından önce kendisine bir söz söylenmesinin beklemesinden; kuşkulu bakışlarından, Paul, delikanlının Amerikalı olduğunu anladı. Paul, bu kuşkulu, bu kaçamak bakışları artık kanıksamıştı.

«Oda mı istiyorsunuz?» diye sordu.

«Evet. Düsseldorf'dan geliyorum. Kışlar orada bitmek tükenmek bilmiyor da..»

Hepsi ayni şeyleri söylerlerdi. Bu asker kaçaklarının haline Paul acırdı. Hepsi ayni rolü oynarlar, üstelik kötü bir şekilde oynarlardı.

«Anlıyorum,» dedi Paul. «Sıkıldınız, hava değişikliği için, hiç kimseye hiç bir şey söylemeden, oradan ayrıldınız. Öyle değil mi?»

Delikanlı başıyla doğruladı. «Şey... Pasaportum... Bir kaç gün içinde elimde olacak.»

Paul, arkasındaki gözlerden bir anahtar alıp, yukarıya çıkmaya başladı. Rosa'nın cenaze odasının yanındaki odanın kapısını açtı. Delikanlı içeri girip, elindeki çantayı yatağın üzerine bıraktı ve Paul'e döndü. Bakışlarıyla teşekkür edermiş gibiydi.

«Para meselesine gelince... Ne zaman ödeyebileceğimi pek bilemiyorum,» dedi.

Paul, ona bakmakla yetindi. Artık parayla ılgilenmiyordu bile. Ama kimsenin dert ortağı olmaya da niyeti yoktu. Kapıyı asker kaçağının suratına kapatıp, aşağıya indi.

10. BÖLÜM

John Kennedy Bulvarında hüngür hüngür ağlayan bir genç kızın, herkesin büyük ilgisini çekeceği sanılır. Oysa pek de öyle olmadı. Teker teker göz kırpan sokak lâmbalarının ışığı birbiri ardına sıralanmış otomobil farlarının yanında çok zayıf ve gereksiz kalıyordu. Önündekini, yanındakini geçmek, daha elverişli bir yer kapmak için manyakça bir kavgaya girmiş, kaldırımlara kenetlenen yayalara aldırış bile etmeyen otomobillerin gürültüsü korkunçtu. Bu kavganın arasında, genç kızın yanından geçenler, önce bacaklarına sonra göğüslerine bakıyorlar, ancak gözyaşlarını farkedinceye kadar, o geçip gitmiş oluyordu.

Jeanne, kolunun tersiyle gözlerini sildi ve ani bir kararla, köşedeki restorana girdi. Neon lâmbalarının beyaz ışığı ve pişmiş et kokusu bütün bedenini sardı. Çabuk adımlarla, bağıra çağıra konuşan müşterilerin arasından geçip, arkadaki, telefon kabinelerine doğru yürüdü.

Çantasının dibinden bir jeton çıkarıp, Tom'un numarasını çevirdi. Telefon çalar çalmaz, Tom karşısındaydı. Ancak Jeanne konuşacak halde değildi. Karşıdan hiç ses çıkmadı-

ğını gören Tom, bir süre bekledikten sonra, küfür etmeye başladı.

«Tam düşündüğüm gibi,» dedi Jeanne. «Hemen küstahlaşıp, terbiyesiz oluveriyorsun... Beni dinle, seninle konuşmam gerek... Hayır şimdi açıklayacak vaktim yok. Passy'deyim... Hayır, hayır, telefonda söyleyemem... Metro istasyonuna gel, bekliyorum...

Jeanne yeniden ağlamaya başladı ve telefonu kapattı.

Hayatta herkes ondan bir şeyler istiyordu. Dinlenmeye, istediğini yapmaya fırsat yoktu. Herkes onu şu ya da bu şekilde kullanıyordu. Artık kullanılmaktan bıkmıştı. Yaşantısından bazı şeyleri eksiltmesi gerekiyordu. Tom'un kamerası onu sömürüyor, en gizli, en özel yanlarını açığa çıkarmaya uğraşıyordu. İlk iş, yaşantısından bu kamerayı çekip çıkarmaktı.

Jeanne restorandan çıkıp, koşar adımlarla metro istasyonuna vardı. Merdivenlerden hızla aşağıya inip, metroların girip çıktığı mahzene girdi. Tom'un ineceği platformun tam karşısında duruyordu. Ellerini paltosunun ceplerine daldırmış, gelip geçen vagonların ışıklarını seyrediyordu. Birden Paul'ü düşünmeye başladı ve göz yaşları dindi. İçindeki karmakarışık duygular Jeanne'ı sersemletmişti.

Tom, karşı platform'da durmuş, ona bakıyordu.

«Orada ne işin var?» dedi Tom.

«Seninle konuşmam gerek.»

Tom, merdivenlere doğru yöneldi. Amacı rayların üzerindeki yaya geçidinden geçip, Jeanne'ın yanına varmaktı. Ancak Jeanne onu durdurdu.

«Gelme!» diye bağırdı. «Olduğun yerde kal!»

Tom neye uğradığını şaşırmış, canı sıkılmıştı. Konuşmadan önce sağına soluna bakındı ve «Neden telefonda söylemedin? Neden burayı seçtin?» diye sordu.

Yanyana olmadığımız için, gerekli olan uzaklık yalnız burada olduğu için, demek istedi Jeanne. Evet burada hiç olmazsa, bir kaç dakika için emniyetteydi.

«Başka birini bulmalısın,» diye bağırdı.

«Ne için?»

«Filmin için!»

Tom'un acı çekermiş gibi bir hali vardı...

«Ama neden?»

«Çünkü benden faydalanıyorsun! Çünkü bana istemediğim, daha önce hiç yapmadığım şeyleri yaptırıyorsun! Çünkü beni kullanıyorsun! Çünkü vaktimi alıyorsun...»

Gerçekte bütün bunlar, Paul'u suçlamak istediği şeylerdi. Ancak bunları Paul'e söyleyemezdi, söyleyemiyordu. Bu boşuna çaba, ve içinde duyduğu sonsuz yorgunluk, yeniden gözlerine yaşlar getirdi.

«... Ve çünkü aklına esen her şeyi bana yaptırmaya kalkıyorsun! Film işi bitti! Anlıyor musun?»

Tom allak bullak olmuştu. Şaşkınlık içinde kollarını havaya kaldırdı. O anda istasyona giren metro, Tom'la Jeanne'ı birbirinden ayırdı. Jeanne artık her şeyin bittiğini biliyordu. Tom, önünde duran metroya binip gidecek, böylece bu mesele kapanacaktı. Üzüntü veya sevinç duymaya fırsat olmadan, her şeyin bu

kadar çabuk olup bitmesi hoşuna gitti. Evet artık bu film işi bitmişti.

Metro hareket etti, istasyondan çıktı. Tom'u karşıda göremedi. Gitmişti.

Jeanne arkasını döndü ve birden Tom'la burun buruna geldi. Tom trene binmemiş, merdivenlerden geçip, yanına gelmişti.

«Her an tecavüze uğramaktan bıktım!» diye haykırdı Jeanne.

Avına saldırmaya hazırlanan iki kedi gibi birbirlerine yaklaştılar. Tom, acemi bir tokat savurdu. Tokat hedefine ulaşmadan, Jeanne'ın omuzunu sıyırdı. Jeanne karşılık verdi, çantasını Tom'un kafasına indirdi. Bir kum havuzunda boğuşan iki çocuktan farksızdılar. Birbirlerine bağırıp çağırıyorlar, yeniden saldırıya geçiyorlardı. Ancak saldırılar hiç bir sonuç vermiyordu. Sonunda ikisi de tükenmiş, birbirlerinin kollarına düştüler. Sarmaş dolaş olmuşlardı...

11. BÖLÜM

Cezayirli durup dinlenmek nedir bilmiyordu. Saksofonundan çıkan kırık dökük melodiler, Paul'a acı çeken, kendi yakınmaları ve feryatları altında ezilen, parçalanan yaratıkları hatırlatıyordu.. Paul, masanın başında oturduğu yerden, avludaki sedirde uzanmış Cezayirliyi görebiliyordu. Masanın üzerindeki lamba, çok kısık bir ışık veriyordu. Şu anda, Paul için dünyanın en uzak köşesi caddenin öte yanındaki kahvenin neonlarıydı. Birden başı geriye düştü. Uyuyakalmıştı.

Aradan bir süre geçti. Paul, göğsünü birinin elledığini hissetti ve uyanıverdi. Yarı aydınlıkta, uzun bir şala bürünmüş kaynanasını tanıdı. Kadın, Paul'un uyukladığı koltuğun kenarına ilişti. Eli, Paul'un göğsünde duruyordu.

«Bu müzikle bir türlü uyuyamıyorum,» dedi.

Bir an için Paul, karşısında duranın Rosa olduğunu düşündü. Sesi ve elinin teması, ne kadar çok Rosa'nınkine benziyordu.

Paul bir düşdeymiş gibi, «Bu otele bir gece kalmak için geldim ve beş yıl kaldım,» dedi.

«Bu oteli ben ve kocam yönetirken, herkes

buraya uyumak için gelirdi.»

Kadının sesinde herhangi bir yakınmadan veya suçlamadan eser yoktu. Ama Paul, kaynanasının, otelin son durumundan hiç hoşlanmadığını biliyordu.

«Bugün, canları ne istiyorsa, onu yapmak için geliyorlar,» dedi Paul. «Kimi polisten saklanmaya, kimi esrar çekmeye, kimi müzik çalmaya geliyor...»

Dakikalar geçtikçe, kadının, göğsünde duran eli, Paul için çekilmez oluyordu. Oysa kadın oralı değildi. Elini Paul'un göğsünden ayırmıyordu. Bu tatsız dünyada, insan derisi, insan etinin düşüncesi bile —kadınınki, kendininki, otel müşterilerininki— Paul'u tedirgin ediyordu. Ancak Paul'u tedirgin eden başka bir şey daha vardı: Kadının hareketlerinde, Paul'un acısını dindirmek, onu teselli etmekten de öte bir şeyler vardı.

«O eli çek ordan,» dedi Paul.

Oysa kadın, Paul'un yalnızlığına yardımcı olabileceğini sanıyordu. Her şeye rağmen, Rosa'cığın kocasını teselli etmek ona düşerdi. Paul'un acısını dindirmek onun göreviydi. Üstelik, elinin bu teması onu da rahatlatıyordu. Kızının, gerçek bir adam seçmiş olduğunu şimdi daha iyi anlayabiliyordu.

«Yalnız değilsin Paul,» dedi kadın ve elini Paul'un göğsünde gezdirmeye başladı. «Yanında ben varım.»

Paul bu eli büyük bir saygıyla avucuna aldı ve bir süre baktı. Kadın, birdenbire içini bir sevincin kapladığını hissetti. Paul, tuttuğu eli kaldırdı, dudaklarına götürdü ve ansızın olanca gücüyle ısırdı.

Kadın şaşkınlık içinde, Paul'dan kaçmağa çalıştı. Yaralı elini tutarak, koltuktan kalkmağa çabaladı.

«Sen delisin!» diye bağırdı. «Şimdi anlıyorum...»

Sözünü bitirmedi. Ama Paul onun ne demek istediğini çok iyi biliyordu. Kadın, Rosa'yı kimin intihara sürüklediğini anladığını söyleyecekti. Paul, bu rolü oynamak için hiç bir neden görmüyordu. Şimdi oynadığı rollerden —dul bir koca, genç bir kızın âşığı, otel patronu— daha saçma sapan veya anlamsız olamazdı.

Bir anda yerinden fırladı.

«Şu müziği durdurmamı istiyorsun, öyle mi? Peki, şimdi hepsini sustururum!» dedi ve karşı köşedeki sigorta tablosuna doğru yürüdü.

«Ne yapıyorsun Paul?» diye sordu kadın korkuyla.

«Ne oldu Anne, rahatsız mı oldun? Üzüldün mü?» dedi Paul alayla. «Üzülme, üzülme. Üzülecek bir şey yok. Ben şimdi hepsinin canlarına okurum. Buradakileri korkutmak o kadar kolay ki...»

Paul, sigorta düğmesini çevirdi ve bir anda bütün otel karanlığa gömüldü. Kadın korku içinde iskemleye sarıldı. Paul ona yaklaştı.

«Neden korktuklarını bilmek ister misin?» diye sordu yüksek sesle. «Bak ben sana neden korktuklarını söyleyeyim. Karanlıktan korkuyorlar! Düşünsene karanlıktan korkuyorlar!»

Paul, kadının kolunu yakaladığı gibi, sürüklemeye başladı.

«Gel, anne. Gel de seni arkadaşlarıma tanıştırayım.»

«Işıkları... Işıkları aç!» diye bağırdı kadın.

Paul kadını, merdivene sürükledi. Saksofon sesi kesilmiş, otel bir ölüm sessizliğine bürünmüştü. Yavaş yavaş yukarıdan, açılıp kapanan kapıların sesleri gelmeye başladı. Fısıltıyla birkaç dil birden konuşuluyor, ayak sesleri duyuluyordu.

«Otel müşterileriyle tanışman gerek!» dedi Paul, alayla. Kadını merdivenlerden yukarıya çıkarmaya çalışıyordu. Yüksek sesle seslendi: «Hey dostlar! Gelin de anneye bir merhaba deyin.»

İkinci katta biri bir kibrit çaktı. Paul, merdiven parmaklıklarına üşüşmüş, iskeletten farksız suratlar gördü. Başka bir yerde başka bir kibrit yandı. Paul yıllardır, göre göre kanıksadığı bu çirkin, anlamsız, hasta yüzlere baktı. Korktukları için şimdi hepsinden daha da çok nefret ediyordu.

Bir eliyle yukarıdan bakanları gösteriyor, öbür eliyle de kadının kolunu sıkı sıkı tutuyordu. «İşte bak anne, bu, bozuk kafalı Mister Junkie, şu da Mister Saksofon! Bize esrar bulan o'dur. Zaman zaman esrardan başka şeyler de bulup getirir...»

Kadın bir kez daha Paul'dan kurtulmaya çalıştı. «Bırak beni!» diye haykırdı. Ancak Paul'un bırakmaya hiç niyeti yoktu.

«... Şuradaki güzel de Miss Best Blow'dur. 1933'lerden kalmadır! Takma dişlerini çıkardı mı, yeni numaralar bile yapar. Hey, dostlar! Anneye merhaba demek yok mu? İşte bu da bizim annemiz!»

Yukarı katlardan gelen, değişik dillerdeki

fısıldaşma, gittikçe yükseliyordu.

«Işığı, Paul, ışığı aç,» diye kadın yalvardı.

«Demek karanlıktan sen de korkuyorsun anne?» Paul yukarıya seslendi. «Bakın, anne karanlıktan korkuyormuş! Vah benim küçüğüm vah! Demek sen korktun ha? Peki, şekerim, peki tatlım, peki canikom. Ben şimdi çaresine bakarım. Sen sakın üzülme!»

Paul bir kibrit çaktı. Bütün gölgeler arasında, kendi yüzü vahşi bir zevkle parlıyordu. Paul, görüntüsü kadar korkunç bir kahkaha attı. Kibriti bir köşeye fırlatıp, odasına döndü. Sigorta düğmesini tekrar çevirince, otel ışığa kavuştu. Hepsini korkutmak ne kadar kolay iş diye düşündü Paul. Ölmekten de, öldürmekten de aynı derecede korkuyorlardı.

Paul, odasından giriş holüne çıktı. Üzerlerine paltolarını veya bornozlarını geçirip, dışarı fırlamış olanlar, kendi kendilerine mırıldanarak odalarına çekiliyorlardı. Paul, hepsinin hayvandan farksız olduğunu düşündü. Kaynanası, merdivenin parmaklıklarına tutunmuş, hâlâ şaşkınlık içinde gözlerine inanamayarak, Paul'a bakıyordu.

Sokak kapısından içeri bir adam girdi. Kolunun altında bir iki gazete vardı. Paul'den biraz daha yaşlı, ancak çok daha bakımlıydı. Üstü başı tertemizdi. İçeri girince, şapkasını çıkardı.

«Merhaba Marcel,» dedi Paul. Sesi herhangi bir duygudan yoksundu. Adama anahtarını uzattı.

Marcel, Rosa'nın annesine başıyla selâm verdi ve yukarı çıktı. Kadın, arkasından hoşça baktı.

Paul, «Hoşuna gitti mi?» diye sordu.

Kadın bunun, yeni bir tuzak olabileceğini hissederek sustu. Paul kendi kendine güldü ve başını salladı. Yüzünde alaycı bir hava, haince bir zevk vardı. Gecenin finali, ezici sonu gelmişti.

Paul, kadına döndü, «Marcel, Rosa'nın sevgilisiydi,» dedi.

12. BÖLÜM

Jules Verne Sokağındaki taş binaların işlemeli duvarları arasında zaman durdurulmuş gibiydi. Jeanne sokağa girmeden önce son köşeyi dönerken, arkasına bakmayı âdet edinmişti. Tanıdık herhangi birinin kendisini apartmana girerken görmesini istemiyordu. Sokaktaki tüm ayrıntıları artık ezberlemişti. Kaldırım kenarında parketmiş otomobillerin sıralarını bile biliyordu. Köşedeki kahvenin parlak renkli tentesi, apartmanın karşısındaki boş arsa, hep kanıksadığı şeylerdi. Tekrar, tekrar gelmeden edemediği bu apartmanın tüm çevresi, artık onun bir parçası olmuştu.

Jeanne apartmanın girişindeki soğuk ve küf kokulu havayı alışkanlıkla karşıladı. Kapıcının penceresi kapalıydı. Apartman her zamanki gibi bomboş görünüyordu.

Jeanne asansöre bindi ve elindeki küçük pikabı, yere, iki ayağının arasına koydu. Asansör yukarı doğru çıktıkça, içindeki endişe, korku, tedirginlik de çoğalıyordu. Her zamanki gibi şimdi de hem Paul'u istiyor, hem de onu

yukarıda bulmaktan korkuyordu. Ancak son karşılaşmaları o kadar değişik, —yumuşak ve güzel bir şekilde— sona ermişti ki, Jeanne yeni yeni umutlar duymaya başlamıştı.

Kapıyı açmak üzere, anahtarı deliğe sokarken, Jeanne yine içindeki o büyüleyici müziğin son notalarını duyduğunu hissetti. Kapı, boş sandığı eve yol vermek için ardına kadar açılıverdi. Adımları, parkenin üzerinde yankı yapıyordu. Yuvarlak odada duran şilteye şimdi güneş ışınları vuruyordu. Hiç bir cevap alamayacağını bilmekle beraber, kendini tutamayıp seslendi: «Kimse var mı?»

Jeanne elindeki pikabı yere bıraktı, köşede üzeri beyaz bir çarşafla örtülü eşya yığınına doğru ilerledi. Buranın dıştan görüntüsü, insanı korkutuyordu. İçeride kimseyi bulamamanın verdiği düş kırıklığını gidermek için, Jeanne küçük bir çocuktan farksız, eşya yığınıyla konuşmaya başladı: «Hayrola, yoksa senin de mi sıkıntıların var? Senin derdin neymiş bakalım?»

Jeanne, odanın öbür köşesinde, Paul'un sessiz sedasız pusuda yatmış, beklemekte olduğunu görmemişti. Önünde, yerde, yarısı yenmiş bir kutu «Camambert» peyniri, yarım dilim ekmek ve bir bıçak duruyordu. Paul'un üzerinde yalnız pantolonu ve atleti vardı. Saçları darma dağınıktı. Traş olmamıştı. Uykusuzluktan, gözleri mor halkalarla çevrilmişti. Uzun bir süre bekledi, bekledi. En sonunda konuştu. Ama yine de gözlerini kaldırıp, Jeanne'a bakmadı bile.

«Mutfakta tereyağ var,» dedi.

Jeanne olduğu yerde arkasını döndü ve Paul'u gördü. Korkusunu gizlemeye çalışarak,

«Demek buradasın,» dedi. «Seslenince niye cevap vermedin?»

«Git mutfaktan tereyağı getir.»

«Acelem var. Gitmem gerek. Başkasıyla sözüm var.»

Daha Jeanne sözünü bitirmeden, Paul haykırdı:

«Git tereyağını getir dedim!»

Jeanne şaşkınlık içinde Paul'a baktı, bir gün öncesini Paul unutmuştu bile. Şimdi her zamankinden daha kaba ve sert görünüyordu. Uzun süreden beri süprülmemiş halının üzerine uzanmış, dirseklerinin üzerine dayanmıştı. Ağzının çevresine ekmek kırıntıları yapışmıştı. Doyurulmayı bekleyen aç hayvanlar gibi, önündeki peynirle oynuyordu.

Jeanne mutfağa gitti ve elinde tereyağ paketiyle geri geldi. Paketi hızla Paul'un önüne yere fırlattı. Bu küçük şiddet hareketi, Paul'ün dikkatini çeken tek şey oldu. Belli belirsiz bir ilgiyle Jeanne'a baktı. Bu, Jeanne'ın meydan okumaya veya karşı koymaya benzer ilk hareketiydi. Ama yine de Paul'u bırakıp gidebilecek kadar güçlü değildi.

Jeanne Paul'un tam karşısına yere oturup, bacak bacak üzerine attı. «Deli olacağım,» dedi. «Her seferinde geri geleceğimden o kadar eminsin ki...»

Paul cevap vermedi. Onun yerine, ekmeğine tereyağı sürüp, ağzıyla gürültü yapa yapa yemeye başladı. Sonra tereyağı paketini bir kenara fırlatıp, ağzını elinin tersiyle sildi. Paul, Jeanne'ın burada kalması için hiç bir şey yapmamağa kararlıydı. Ancak, kalacak olursa, kızın dayanıklılığını ölçecekti.

«Ne sanıyorsun yani,» diye söze başladı. Jeanne. «Bomboş bir evin içinde, yere uzanmış peynir ekmek kemiren bir Amerikalıyı seyretmek çok mu ilginç?»

Jeanne, Paul'u kışkırtıyordu. Ancak Paul, şimdilik kendine hakimdi. Paul'un bu görüntüsü Jeanne'ı hem tiksindiriyor, hem de heyecanlandırıyordu. Karşısındaki adamın, bu perişan, darmadağınık halinin, içinde bir sürü cinsel istekler uyandırmasına hiç bir anlam veremiyordu. Üstelik, yine ayni adamın kin, nefret ve şiddetiyle, kendisini küçük düşürmesi ve alçaltmasına rağmen bu istekleri duyması olacak şey değildi.

Paul'un öfkesi, bir gece öncesinden bu yana, giderek çoğalıyordu. Şimdi bu öfkenin tümü Jeanne'a yönelmişti. Eninde sonunda Jeanne, yalnızca bir beden, bir et parçasıydı. Anlaşmalarının, beraberliklerinin tek ilkesi bu değilmiydi ki?

Jeanne, oturduğu yerde, sinirli sinirli parmaklarını yere vurmağa başladı. Yerden pek tok olmayan bir ses geliyordu.

«Bak ne biçim ses veriyor,» dedi Jeanne ve tekrar yere vurdu. «Duyabiliyor musun? Buranın altı boş olmalı.»

Paul, yerinden doğruldu. Dört ayak üzerinde Jeanne'ın gösterdiği yere geldi ve orayı yumruklamağa başladı. Halının burasında yamaya benzer bir ek vardı. Paul, tırnaklarıyle, halının kenarını kaldırmaya çalıştı.

«Sakın açma,» dedi Jeanne.

«Neden?»

«Bilmiyorum. Açma işte.»

Jeanne Paul'a engel olmak için, bileğinden yakaladı.

«Hayrola, ne oluyor?» dedi Paul. «Neden açmayacak mışım?»

«Bilmiyorum. Açma işte.»

Paul, gittikçe çoğalan bir ilgiyle Jeanne'ı seyrediyordu. Küçük bir el hareketiyle, halıyı kaldırıp, o gizli yeri açması işten bile değildi. Ancak beklemeyi ve bu süreyi uzatmayı tercih etti. Jeanne'ın karşı koymaya çabalaması, onu heyecanlandırıyordu.

Jeanne'ın elini kolundan çekip atarak, «Dur, bakalım hele,» dedi. «Belki de tahtanın altındaki bu delikte altın veya mücevher vardır.»

Jeanne, Paul'a bakamıyordu. Orayı açmasını istemiyordu. Ama neden istemediğini söylemeye de çekiniyordu.

«Yoksa korkuyor musun?» diye üsteledi Paul. «Zaten sen hep korkuyorsun.»

Paul yeniden yere uzandı.

«Hayır, dur,» dedi Jeanne, «Belki içinde aile sırları falan vardır.»

Paul elini geri çekti.

«Aile sırları mı?» Paul'un sesi inanılmayacak kadar yumuşaktı. «Aile sırlarının ne olduğunu ben sana anlatayım,» dedi.

Paul, birdenbire, ani bir hareketle, bir eliyle Jeanne'ın ensesini, öbür eliyle de kolunu kavradı ve onu yüzükoyun yere yatmaya zorladı. Jeanne'ın aileden söz etmesi öfkesini sonsuzlaştırmıştı. Aile, dokunulmazlığı olan, o kutsal yaratık; O büyük ahlâk kurumu; namuslu vatandaşlara, iyilik ve dürüstlük vermeye yarayan yüce müessese; tüm doğrulukların tapına-

ğı: Aile! Bu aile kavramı, Paul'un hayatta nefret ettiği her şeyi kapsıyordu.

Jeanne şaşkınlık içinde Paul'a karşı koymağa çalışıyordu. «Ne yapıyorsun?» diye sordu. Ancak Paul bu soruyu duymadı bile. Çünkü Jeanne'ı soymakla meşguldü.

Paul, şiddet dolu sert bir hareketle, kızın pantolonuna asıldı. «Şimdi ailenin ne demek olduğunu öğreneceksin!» dedi. «Bu kutsal kurum, vahşilere, yamyamlara, doğruluk dürüstlük öğretmek için kurulmuştur!»

Jeanne olanca gücüyle direniyordu. Ancak Paul'un ağırlığı altında hareket edemiyordu. Ensesinde, Paul'un eli amansızdı. Kısa bir an için, Paul ne yapacağına kararsızmış gibiydi. Ama birden, biraz ötedeki tereyağ paketini gördü. Ayağıyla uzanıp, paketi kendine doğru çekti. Elini yumuşak tereyağına daldırdı. Paul içinden, Jeanne'ın fırında pişmeye hazır bir domuzdan farksız olduğunu düşünüyordu. «Söylediklerimi, benim arkamdan tekrar edeceksin,» dedi.

«Hayır, hayır,» diye direndi Jeanne. Hâlâ Paul'un ne yapacağından emin değildi. Daha doğrusu bu oyunu sürdüreceğine inanmak istemiyordu. «Hayır, hayır!»

Ancak Paul kararlıydı, Jeanne'ın ensesini yere bastırmaya devam etti. Jeanne, korku ve çaresizlik içinde yere yapışıp kalmıştı.

«Şimdi söyle bakalım. İsa, Meryem Ana ve kutsal aile...» dedi Paul ve o anda bedeni, silâhların en korkuncu, en güçlüsü haline geldi. Jeanne bugüne dek hiç tatmadığı korkunç bir acı duydu. Bu olağanın dışında, düşünebileceğinin çok ötesindeydi. Paul giderek gücünü ve şiddeti-

ni arttırıyordu. «Tekrar et!» diye bağırdı. «Bütün namuslu vatandaşların tapınağı, İsa, Meryem Ana, Kutsal Aile...»

«Tapınak...» diye haykırdı Jeanne. «... Kutsal Aile...»

Jeanne acının böylesini hiç bilmiyordu. Gözlerini sımsıkı kapamıştı. Yanağı, yüzü halıyı eziyordu. Sonsuz bir girdapta yuvarlanıp gidiyordu. Değil hareket edecek, ağzını açacak hali kalmamıştı.

Paul ağır ağır soluyarak, «söyle» diye emretti. «Ailelerde, çocuklara ilk yalanlar söyletilinceye kadar işkence edilir.»

«Çocuklara...» diye bağırdı Jeanne. Hayır, hayır bütün bunlar gerçek olamazdı. Paul, insanlıktan çıkmış, bir hayvandan farksız olmuştu.

«Ailelerde, istekler baskı altında tutulur, yasaklanır!»

«İstekler... yasaklanır...» Jeanne hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Ancak her hıçkırık, Paul'u biraz daha öfkelendiriyor, onu çileden çıkarıyordu. Giderek, daha bir acımasız oluyordu.

«Özgürlük...»

«Özgürlük, bencillikle katledilir!»

Paul'un parmakları, Jeanne'ın bedenine saplanmıştı. Kızın buhar olup uçmasından korkarmış gibi, ona sımsıkı yapışmıştı. Artık Jeanne elinden kaçamaz, kurtulamazdı. Artık gücünü görmemezlikten, tanımamazlıktan gelemezdi. Her hıçkırık, gücünün bir ispatıydı.

«Aile...»

«Aile,» diye inledi Jeanne.

«Hay o boktan aileye!» diye haykırdı Paul. «Hay o İsa'ya da! Meryem Ana'ya da!...»

Paul artık tükenmişti. Jeanne ise hem o korkunç acıdan, hem de bu denli alçak düşürülmekten ağlıyordu. Paul'un öfkesi yavaş yavaş yatışmaya başladı. Ama yine de Jeanne'ı bırakmadı, saçlarından kavrayıp, başını, yerdeki deliğe çevirdi. Boş kalan diğer eliyle yerdeki tahtayı araladı.

«Aç bakalım!»

«Neden?» diye Jeanne hıçkırdı. Onu bu kadar alçalttıktan sonra, bu adam daha ne isteyebilirdi?

«Aç!» diye haykırdı Paul.

Jeanne tahtayı kaldırdı. Tahtanın altında tuğla büyüklüğünde bir çukur vardı. İçi boştu.

Paul Jeanne'dan ayrıldı. Hızlı hızlı soluyarak, arka üstü yuvarlandı.

Jeanne, yavaş yavaş yerinden doğrulup giyinmeye başladı. Hıçkırıklarına engel olmaya çalışıyordu. Üzerindeki bol yün sveterinin koluyla burnunu ve gözlerini sildi. O anda Paul'ı bırakıp gidebilirdi. Ancak şimdi kendi gücünün arttığını, Paul'unkinin ise azaldığını hissediyordu. Hayır, Paul'un ona bir köle gibi davranmaya hakkı yoktu.

Jeanne koridora çıkıp küçük pikabını aldı ve odaya getirdi. Pikabı yere koyup açtı ve çevresine bakındı. Bir köşede, eski bir priz gördü. Pikabın kordonunu uzattı ve fişi prize taktı. Ayni anda prizden mavi kıvılcımlar çıktı. Priz cereyan kaçırıyordu. Elinde duyduğu elektrik şokuyla, kordonu fırlattı.

«Allah kahretsin!» diye bağırdı!

Odanın öbür köşesinde, yüzükoyun yatan Paul'a baktı. Paul, kendine gelmeye çalışıyordu. Yüzünü kollarına gömmüştü. Jeanne, karşısındaki adamın ismini bile bilmediğini hatırladı.

«Hey, bana bak!» diye bağırdı.

Paul ona döndü. «Ne var?» dedi ters ters,

«Sana bir sürprizim var!»

«Ne?» Paul, anlamamıştı. Jeanne eliyle gelmesini işaret etti. Gülümsemeye çalışıyordu.

«Sana bir sürprizim var,» diye tekrarladı Jeanne.

Paul, yerinden kalktı. Pantalonunu giydi.

«Bak bu iyi işte» dedi. «Sürprizleri severim.»

Paul biraz önce olup bitenleri unutmuş, aklından çıkarmıştı bile. Jeanne, Paul'un son hareketinden çok, bu kadar çabuk unutmasına kızıyordu. Şu ya da bu şekilde Paul'a acı çektirmek istiyordu. O güçlü bedenin cereyan çarpmasıyla sarsılmasını, acı çekmesini ve gücünü yitirmesini görecekti. Jeanne o an için sabırsızlanıyordu.

«Neymiş sürprizin?» diye sordu Paul.

«Müzik!» dedi Jeanne. «Sana pikap getirdim. Ama çalıştırmasını bilmiyorum.»

Jeanne kordonu Paul'a uzattı, yerdeki prizi gösterdi ve bir iki adım geriye çekildi. Paul, fişi aldı, hiç duralamadan, sert bir hareketle, prizin dibine kadar soktu. Sokmasıyla havaya sıçraması bir oldu. Prizden kıvılcımlar çıkmış, Paul, fişi elinden fırlatmıştı.

Paul Jeanne'a baktı. Kendine hakim olma-

ya çalışarak, buz gibi bir sesle, «çok mu hoşuna gitti? İstediğin oldu mu?» dedi.

Jeanne emin değildi.

Bir süre sustuktan sonra, Jeanne, «biliyor musun,» dedi, «burda bana âşık bir kedi var. Ancak sen burada yokken geliyor. Sen kapıdan çıktığın an, o pencereden içeri girecek. Oturup beni seyredecek.»

Jeanne'ın gözleri dolmuştu. Gözyaşları yanaklarından aşağıya süzülüyordu.

«Kedi için mi ağlıyorsun?» diye sordu Paul, duygusuz bir sesle.

«Eline elektrik çarpacağını bildiğim halde, sana hiç bir şey söylemediğim için ağlıyorum. Biraz önce yaptıkların için ağlıyorum. Artık dayanamayacağımı bildiğim için ağlıyorum. Evet, artık dayanamıyacağım.»

«Bu söz, intihar etmeden önce söylenen bir sözdür.» dedi Paul. Herhangi bir konuda bilgi verirmiş gibiydi. «Hattâ kimi oturur bu cümleyi yazar. Yoksa intihar etmeye mi niyetlisin?»

«Bana neden bunu soruyorsun?»

«Hiç bir nedeni yok,» Paul bir an duraladı, «Günde en az bir kez intihar konusunda düşünüyorsundur. Öyle değil mi?» dedi.

«Yoo, hiç düşünmem. Ama kötü bir düşünce değil. Oldukça romantik.»

«Hiç intihar etmeyi düşünmeyen birini tanırdım. Sonunda intihar etti.»

Jeanne birden olduğu yerden fırladı.

«Eyvah! Sözüm vardı, unuttum! Geç kaldım. Buraya sana pikabı getirmek için gelmiştim!»

«Sözler, unutulmak için verilir.»

Jeanne, gözyaşlarını paltosunun koluyla

sildikten sonra Paul'a baktı. Paul yerinden kıpırdamamıştı bile.

Kapıya doğru yönelerek, «Ya sen?» dedi Jeanne.

«Ne olmuş bana?»

«Sen kendini öldürmeyecek misin?»

Paul ilk kez gülümsedi.

«Ben intihar edecek tiplerden değilim,» dedi. «Ben kendimi öldürmem, öldürürüm!»

13. BÖLÜM

Kıyıya çekilmiş, eski büyük taka yana yatmıştı. Önünde, dökülen boyalarının arasından, bin bir güçlükle, «Atalante» yazısı, takaya bir zamanlar verilmiş olan isim, okunuyordu. Jeanne, St. Martin kanalının kıyısından geçtikçe, rengârenk ışıklarla donatılmış takayı görürdü. Üzerinde, buranın bir gece kulübü olduğunu belirten bir tabelâ asılıydı. Ancak şimdi renkli ışıkların bir kısmı kırılmış, eğri duran tabelânın da bir parçası kopmuştu. Takanın güvertesine abajurlar, kırık dökük iskemleler gibi bir sürü eski eşyalar yığılmıştı. Tekneyi, kıyıya bağlayan halatlar, artık bu koca yükü taşıyamayacak kadar eskimişti.

Jeanne kıyıdaki çakıl taşları üzerinde koşar adımlarla ilerledi. Tom ve film ekibi takada onu bekliyordu. Jeanne onları görünce elini salladı. Paul'un anlamsız şiddetinden ve öfkesinden sonra Tom ne kadar uysal, ne kadar sakıncasız, ne kadar anlaşılması, tanımlanması kolay geliyordu. Tom'un her yaptığı şey, bir oyundan — sinemacılık oyunundan— farksız-

dı. Oysa Paul'un bir yaptığı diğer yaptığına benzemiyordu. Paul, her seferinde biraz daha ileriye gidiyordu. Ve hareketlerinin, tutumunun geriye dönüşleri yoktu. Jeanne, Tom'la her buluşmaya geldiğinde, kendini biraz daha alçalmış hissediyordu. Tom'un düşünde bile canlandıramayacağı kadar alçalmış, küçük düşürülmüş olduğuna inanıyordu. Jeanne bu ikili yaşantıya, yavaş yavaş alışmaya başlamıştı. Ama yine de Paul'den her ayrılışında, bunun son kez olduğunu tekrarlamaktan kendini alakoyamıyordu.

Takanın kaptanı, döğmeli elinde bir puro tutmuş, eski eşyaların ortasında duruyordu. Jeanne'ın yaklaştığını görünce, «satacak hiç bir şeyim yok,» dedi.

Jeanne gülerek, «herkesin satacak bir şeyi vardır,» dedi. Burada bulacağı tek tük bir iki parça eşyanın, hallerdeki antika dükkânında işine yarayabileceğine inanıyordu.

Jeanne'dan gözlerini ayırmayan Tom, elini uzattı ve kızın takaya binmesine yardım etti. Kameraman büyük bir telâşla, ellerini siyah torbasına daldırdı ve makinesine yeni film doldurmaya başladı. Ses alıcısı, Jeanne'la yapılacak röportajı teybe alabilmek için, mikrofonu son bir kez gözden geçirdi. Ancak takanın kaptanı, eski bir gramofona 78'lik bir plâk koyup da, ortalığa, «Parlami d'amore Mariu» diye cızırtılı bir ses yayılınca, teybin başındaki adamın keyfi kaçtı.

Tom, Jeanne'a «Mesleğin ne?» diye sordu.

«Boş gezenin, boş kalfasıyım,» dedi Jean-

ne ve kameraya dönerek, en tatlı halini takınıp güldü.

«Ben antikacı olduğunu sanıyordum.» Tom'da aşırı bir ciddiyet vardı.

«Evet bir antikacı dükkânımız var. İkizlerle beraber çalışıyoruz. Eski şeyleri arayıp bulan benim.»

«Ne gibi şeyler bunlar?»

«1880 ile 1935 arasında yapılmış her şey.»

«Neden bu yılları seçtin?»

«Çünkü antika konusunda, bu yıllar, en devrimci sayılanlardır da ondan.»

Tom şaşkınlık içinde Jeanne'a baktı.

«Anlamadım, tekrarlar mısın,» dedi. «Bu yıllar neymiş?»

«Devrimci yıllar, devrimci! Tabii ya, «art nouveau» yeni sanat dediğimiz şey, 19. yüzyılla karşılaştırılırsa, bal gibi devrimcidir. Ya da bütün o barok, rokoko veya kötü zevkli şeylerden sonra...»

«Kötü zevk mi dedin?»

Tom, bir açıklama ararmış gibi elindekilere baktı. Jeanne'ın, kendi istediği, plânladığı cevapları vermediği ortadaydı.

«Kötü zevkin bununla ne ilgisi var?» dedi Tom. «Üstelik, bir zamanlar devrimci olan eski püskü şeyleri toplamakla, sen kendini nasıl devrimci diye niteleyebilirsin?»

«Bana bak, sen benimle kavga mı etmek istiyorsun?» dedi Jeanne. Sesi yükselmeye başlamıştı.

«Peki peki, devam edelim...» diyerek, onu yatıştırmaya çalıştı Tom. «Peki bu... bu devrimci şeyleri nereden buluyorsun?»

«Açık artırmalardan, bit pazarlarından, köylerden, özel evlerden...»

«Yani insanların oturdukları evleri mi gidip arıyorsun? Peki bunlar genellikle ne biçim insanlar oluyor?»

«Genellikle yaşlı kimseler» dedi Jeanne. «Ya da bu yaşlı kimselerin ölmesini bekleyen oğullar, torunlar, yeğenler, Eğer mal bunlara kaldıysa, hemen, ellerinde ne var ne yok hepsini satmaya çalışırlar. »

«Ama bütün bunlar, insanın içini kapayan, sıkıntılı şeyler değil mi? Doğrusu, bu eski eşyaların küf kokuları, ölülerden kalan artıklar, beni tedirgin eder.»

«Yoo, tam aksine. Çok heyecan verici.»

Jeanne güvertede dolaşarak anlatmaya başladı. Şimdi coşku doluydu.

«Benim görüşüme göre geçmiş heyecan dolu. Ben geçmişi yaşatıyorum. Önemli olan bulmak. Bir geçmişi, bir tarihi olan herhangi bir şey bulmak. Bir keresinde, Paris'in başgiyotincisine ait, bir çalar saat bulmuştum. »

«Ama bu feci bir şey. Başucunda bir cellâdın saatıyla uyumak hoşuna gider miydi?»

Jeanne ellerini kalçasına koyup, Tom'a döndü.

«Sen galiba gerçekten kavga arıyorsun!» diye bağırdı Jeanne. «Yoksa antika şeylere karşı illetin mi var?»

«Sen o eski, iğrenç çalar saat hikâyesini anlatırken iyiydi ama...» Tom sözüne ara verip, sesindeki öfkeyi bastırmaya çalıştı. «Bir söylediklerini dinliyorum, bir de sana bakıyorum. Sağlıklı, tertemiz, canlı, modern...»

«Modern mi?» diyerek güldü. Jeanne. «Modern sözüyle ne demek istiyorsun? Modern olmak yalnız ve yalnız modayla ilgilidir. Şöyle bir çevrene bak, hep 1930'lardan, 40'lardan kalma elbiseler...»

«Elbiseler başka. Onları anlayabiliyorum. O yıllardan kalma giysiler bana eski filmleri, o eski yıldızları, Rita Hayworth'ları hatırlatıyor.»

Jeanne düş kırıklığı içinde başını iki yana salladı.

«İş dönüp dolaşıp sinemaya dayandı mı, anlamayacağın şey kalmıyor. Her hangi bir şeyi benimsemen, anlaman için sinemayla ilgili olması gerekiyor. Ama bu yaptığın bir yerde, bugünü, şimdiye kabullenmemek. Şu sıralarda, annemin 1946'da giydiği bir elbisenin eşini yaptırıyorum. O günlerden kalma bir resmini gördüm. O geniş omuzlu, fırfırlı elbiseler içinde ne kadar da güzelmiş.»

Tom, Jeanne'ın sözünü kesti, «Senin yaptığın da bugünü kabullenmemek, bugüne karşı koymak.»

«Tabiî. Çünkü, bizi doğrudan doğruya etkiliyememen, bize belli bir uzaklıkta olan herşeyi sevmek çok daha kolay. Tıpkı senin film makinan gibi.»

Jeanne'ın son sözü, Tom'a bir hakaret gibi gelmişti. Alınmış görünüyordu. Kameramana dönüp, ateşli ateşli konuşmaya başladı.

«Uzaklıkmış! Sen şimdi görürsün... Kamerayı bana verin. Çekime ben devam edeceğim!»

Ses alıcısına döndü Tom. «Sen de gidebilirsin, mikrofonu açık bırak, o kadarı yeter.» Set yazmanı genç kızı da oradan sepetledikten son-

ra, öfkeyle Jeanne'a baktı. «Yanılıyorsun. Ben uzaktaki bir şeyi severek, geçmişin özlemiyle yaşamıyorum. Benim için bugünün, şimdinin büyük anlamı var!»

Tom teknenin üzerindeki eğri büğrü salıncağı göstererek, «Şu salıncağa otur,» dedi.

Jeanne, Tom'un isteğini yerine getirdi. Delikanlının bu ateşli ve coşkulu gösterisi Jeanne'ı etkilemişti.

Tom, makinesinin objektifini ayarlarken, «Biraz hareket et, sallan,» dedi.

Jeanne, salıncakta sallanmaya başladı.

Bir yandan da «Salıncaktaki güzel kız...» diye şarkı söylemeye başladı. Şimdi, «Salıncaktaki güzel kız» rolünü oynuyordu.

Tom güldü. «Hepsini buradan uzaklaştırmamın nedenini biliyor musun?» diye sordu.

«Bilmiyorum. Ya çok öfkelendin, ya da benimle yalnız kalmak istedin.»

«Peki, seninle yalnız kalmak istememin nedeni ne olabilir?»

Jeanne, bir süre düşünürmüş gibi yaptı, sonra, «Buldum,» dedi. «Bana özel olarak söylemek istediğin bir şey var.»

«Bravo!» diye haykırdı Tom. «Peki, ne söyleyeceğim, bil bakalım.»

«Sevindirici mi, yoksa üzücü bir şey mi?»

«Bir sır.»

«Öyleyse sevindiricidir. Ama biraz ipucu ver.»

Düşünürmüş gibi yapma sırası Tom'daydı.

«Dur bakalım...» dedi, «Bir erkekle, bir kadın arasında...»

Jeanne gülerek sözünü kesti. «Öyleyse açık saçık bir şey olmalı.» Bir an için durdu. «Ama aşkla da ilgili olabilir.»

«Doğru, aşkla ilgili. Ama dahası da var. Yalnız aşkla bitmiyor.»

«Aşkla ilgili bir şey söyleyeceksin demek.»

Jeanne, başını avuçlarına dayadı. Tom, çekime devam ediyordu.

«Hem aşkla ilgili, hem de yalnız aşkla bitmeyen bir şey..» dedi Jeanne. «Bilemedim. Söyle bakalım.»

«Bir hafta sonra seninle evleneceğimi söylemek istiyordum.»

«Ne!»

«Tabii, bu sana bağlı.»

«Ya sen?»

«Ben kararımı verdim,» dedi Tom. «Her şey hazır.»

«Ah Tom, her şey o kadar çabuk oluyor ki... İnanılacak gibi değil!»

«Filmin bu kısmı pek net olmayacak. Heyecandan ellerim titriyor.»

Jeanne salıncakta hızla sallanmaya başladı. Gittikçe daha yükseklere uçuyordu.

«Hâlâ cevap vermedin!» diye seslendi Tom.

«Olup bitenlerden hiç bir şey anlamıyorum da ondan!»

Jeanne'ın yüzü sevinçten ve heyecandan kıpkırmızı olmuştu. Bütün benliğiyle gülüyordu. Çevresine bakındı. Kanalın bulanık suyunu, eşyalarını toplayan kaptanı, rıhtımdaki evleri, yaprakları dökülmüş çınar ağaçlarını, bir çift

güvercının uçup gittiğini gördü ama dikkatini hiç birine veremedi. Salıncak giderek yavaşladı ve sonunda durdu.

«Cevabını bekliyorum» dedi Tom. «Evet mi, hayır mı?»

Jeanne'ın yüzi le, kısa çok kısa bir an için endişeye benzer bir şey belirdi. Sonra kollarıyla Tom'un boynuna sarıldı.

«Çekime bir son versen,» diye fısıldadı. «Kamerayla değil, seninle evleniyorum,» dedi.

Tom, sevinç içinde oradaki bir cankurtaran simidini yakaladığı gibi coşkuyla bağırarak, kanalın sularına fırlattı. Cankurtaran simidi yavaş yavaş batmaya başladı ve gözden kayboldu. İkisi de şaşa kalmışlardı.

14. BÖLÜM

Jeanne annesinin apartmanına gelip, kapıyı kendi anahtarıyla açtı. İyi haberi annesine bir an önce vermek için, asansörü beklememiş, koşa koşa merdivenlerden çıkmıştı. Pahalı ve lüks eşyalarla donanmış oturma odasının karanlık görüntüsü, onu biraz yatıştırdı. Bir duvar, boydan boya, tıpkı villadaki gibi çeşitli silâhlar ve Afrika'dan gelmiş küçük heykelcikler ve maskelerle kaplıydı. Bu oda oldukça havadardı ama yine de insana, geçmiş günlerin, kaybolmuş zamanın özlemini duyuruyordu.

Jeanne doğru annesinin yatak odasına doğru koştu.

Üzeri asker üniformalarıyla dolu yatağın önünde, ağarmış saçlı, bakımlı, hâlâ oldukça güzel sayılabilecek bir kadın duruyordu. Sert ve kendinden emin bir hâli vardı. Yeni cilâlanmış, pırıl pırıl parlayan bir çift çizmeyi göğsüne bastırmıştı.

Jeanne kadına sarıldı, «merhaba anne,» dedi.

«Bugün erken geldin.»

«Yaa, öyle oldu.»

Jeanne, üniformaların sırmalarını, çizmelerin topuklarını elleyerek, odada dolanmaya başladı.

«Bugün çok sevinçli, çok keyifliyim,» dedi.

«Ne güzel,» dedi annesi. Hâlâ hayranlıkla çizmeleri seyrediyordu. «Ne dersin, bunları da villâya yollayalım mı?» diye sordu.

«Ne var, ne yoksa, hepsini yolla.»

Jeanne kollarını havaya kaldırıp, saçını geriye savurup, kendi kendine odanın ortasında dans etmeye başladı.

«Nasılsa Olympia, ailenin müze bekçiliğini yapıyor.»

«Evet ama çizmeleri yollamaya elim varmıyor,» diye annesi diretti. «Yok yok çizmeler, burada benim yanımda kalsın. Bunları ellemek bile beni duygulandırıyor.»

Jeanne, yatağın üzerindeki asker kasketini aldı, ve başına geçirdi. Ağır yünlü bir kumaştan yapılmış ceketin altın düğmelerini, sırma işli apoletlerini okşadı.

«Bu üniformaların, bu askerî giysilerin modası hiç geçmez. Bunlar hiç eskimez,» dedi.

Kasketle ceketi yatağın üzerine bıraktı. Babasının eski tabancası dolaptaki çekmecede duruyordu. Jeanne tabancayı aldı elinde evirip çevirdi. İçinde hâlâ kurşun vardı.

«Küçükken bu tabanca bana amma da ağır gelirdi,» dedi. «Babam bana ateş etmesini öğretmişti.»

Tabancayı doğrultup, pencerenin önündeki asma dalına nişan aldı.

«Asıl bunu niye villâya yollamıyorsun?» diye sorduğu annesine. «Bu tabanca ne işe yarar ki?»

«Saygı değer her evde bir silâh bulunmalı. Her zaman işe yarayabilir.»

Annesi, üniformaları katlayıp, boş bavullara yerleştirmeye başladı.

Jeanne tabancayı yerine koyup, çekmeceyi kapadı. İçi eski kâğıtlarla dolu bir kutuyu karıştırmaya başladı.

«Sen tabancayı elinde tutmasını bile bilmezsin.»

«Önemli olan, bir tabancaya sahip olmaktır. Onun bile kendine göre bir etkisi vardır,» dedi annesi.

Jeanne kutunun içinde, üzeri çatlamış kırmızı deriden bir cüzdan buldu. Annesine arkasını dönüp, cüzdanı araladı. İçinden babasının kimlik kartını çıkardı. Sonra birden bunun arkasına sıkışmış bir resim gördü. Yer yer çatlamış ve sararmış resimde, göğüslerini büyük bir kıvançla objektife açmış genç ve güzel bir Arap kız görünüyordu.

Jeanne, cüzdanı gizlice çantasına attı. Annesine dönüp, resmi gösterdi.

«Ya bu ne? Bu kim?» diye sordu.

Annesinin kaşları, belli belirsiz çatıldı. Resimdeki kızın, albayın Afrika Seferleri sırasında edindiği sayısız metreslerinden biri olduğu ortadaydı.

«Berberi ırkının güzel bir örneği,» dedi annesi. Sesinde belli bir azamet vardı. Üniforma-

ları toplamaya devam ediyordu. «Güçlü bir ırktır bu. Berberi kadınlarından birkaçını evin içinde tutmak istedimdi. Ama ev işinden hiç anlamıyorlardı.»

Jeanne'ın annesi, askerlik için yaratılmış bir erkeğe göre, ideal bir kadındı. Başarıya ulaşmayı ve duygularına kapılmamayı kendine ilke edinmişti. Tüm yaşantısı boyunca olduğu gibi, şimdi de, kocasına karşı bâzı görevleri vardı. Onun anısını hiç bir şeyin lekelemesine izin veremezdi.

Kadın, yerleştirdiği bavulu kapattı ve yere indirdi. Gülerek kızına baktı.

«Bütün bunları villâya yollamaya karar verdiğime memnunum. Burada her şey üst üste yığılıp kalıyordu.»

Jeanne sevgiyle annesine sarılıp, onu öptü.

«Çok yakında bu evde, istediğin kadar boş yer olacak.»

Annesi şaşkınlıkla Jeanne'a baktı. Ama Jeanne ona sırtını dönüp, kapıya doğru ilerledi.

«Gitmem gerek anneciğim,» dedi. «Daha işim bitmemişti. Sana sırf şunu söylemeye uğradım...»

Jeanne önde, annesi arkada, kapının dışına çıktılar. Jeanne asansörü çağırmak için düğmeye bastı.

«Ne söylemeye geldin?» diye sordu annesi.

«Evleniyorum!»

Jeanne asansörün kapısını açıp, içine girdi.

«Ne yapıyorsun? Ne yapıyorsun?»

Annesi, asansörün demir kapısını tutmuş şaşkınlık içinde Jeanne'a bakıyordu.

«Bir hafta sonra evleniyorum,» dedi Jeanne ve gözden kayboldu.

Antika dükkânına giderken, Jeanne yolda Bir Hakeim Metro istasyonuna uğradı ve orada otomatik fotoğraf makinelerinin bulunduğu kabinelerden birine girdi. Kabinenin kapısını ve perdelerini kapattıktan sonra, makinenin deliğine para koydu. (1) Küçücük bölmenin içindeki tahta sıraya oturdu. Karşısındaki aynada kendi görüntüsüyle başbaşaydı.

Kabinenin içinde ilk flaş parladı. Yüzünü sağa çevirip makinenin işlemesini bekledi. İkinci flaş parladı. Bu kez yüzünü sola çevirdi ve bekledi.

Birden, ani bir kararla, gömleğinin düğmelerini açtı. Dolgun göğüsleri objektifin tam karşısındaydı. Son flaş parlarken, kendi kendine, «Berberi ırkının güzel bir örneği,» diye mırıldandı.

Jeanne, fotoğraf kabinesinden çıkıp, dar ve eğri büğrü sokaklarda gidip gelen insanları inceledi. Hepsi koşar adımlarla köşedeki kahvenin önünden geçip, metro istasyonuna yöneliyordu. Büyük bir kısmının elinde bavullar; çantalar vardı. Bunlar St. Lazare tren istasyonundan gelen kimselerdi. Çoğu yabancı olmalı diye düşündü. Cebindeki Berberi kızın resmini elledi, sonra kendi çektirdiğini yokladı. Bu re-

---

(1) Bununla, kendi kendinin üç resmini çekmeye hakkı oluyordu.

simlerin ilki, bugüne dek, babası hakkında hiç düşünmediği, hiç şüphelenmediği bir gerçeği ortaya koyuyordu. Artık şimdi babasını, cinsel olarak düşünüyordu. Jeanne. Demek babasının da gizli bir yaşantısı vardı. Bu düşünce, Jeanne'ı tedirgin ediyordu. Belki bunu annesi de biliyordu, ancak artık önemsemiyordu. İnsanlar, kendilerini bedenin isteklerine ne de kolay alıştırabiliyorlardı. Jeanne, çıplak resmini çektirmekle, babasıyla, yeni bir ilişki kurduğuna inanıyordu. Bu işi, o da sırf şaka olsun diye yapmıştı. Ancak bu şakayı sevgililerden biriyle paylaşmak istiyordu. Ne var ki, ne Paul, ne de Tom bundan hoşlanmayacaktı. Hiç şüphesiz hoşlanmama nedenleri çok farklı olacaktı: Tom onu bayağılıkla suçlayacak, Paul ise, duygusallığıyle alay edecek, onu küçük düşürecekti.

Jeanne metroya binip, serüvenini düşünerek, kenti boydan boya geçti. Sağında, solunda, itişip kakışan insanları görmüyordu bile. Babasının da yasak bir ilişki kurması, Paul'la gerçekten evlenecekse, o zaman, bazı şeyler yapması, hiç olmazsa kafasında belli bir uzlaşma sağlaması gerekecekti. Aksi halde korkunç şeyler olabilirdi.

Jeanne metrodan inip, çarşının içinden geçtikten sonra antikacı dükkânına doğru yöneldi. Dükkâna varınca ilk farkettiği şey, pencerelerin çoktandır yıkanmadığı oldu. Tek odalık dükkânda yok yoktu. Her şey karmakarışıktı. Koskoca abajurlar, şapka kutuları, baş aşağı dönmüş iskemleler, toz içinde kalmış şişelerin sıralandığı raflar, hepsi üst üste yığılmıştı. İçi

eski betonlarla dolu koca bir fıçı tam kapının yanında duruyordu.

Dükkânın arka kısmında, Jeanne'ın yardımcıları, Monique ve Mouchette, büyük bir kutunun içini boşaltıyorlardı. Monique ve Mouchette, ikizdiler. İkisinin de uzun sarı saçları vardı. Blujinleri rengârenk yamalarla kaplıydı. Görünüşte Jeanne'ın yardımcılarıydılar. Jeanne burayı annesinden aldığı parayla başlatmıştı. Ancak işin büyük bir kısmını yürüten, Auteuil semtinin bütün varlıklı kişilerini buraya çeken ikizlerdi. Jeanne'dan daha gençtiler. Ama yinede 1968 Mayısında, öğrenci ayaklanmalarına katıldıklarından, Jeanne'a küçük bir kardeş gibi davranırlardı.

«Merhaba, ben evleniyorum,» dedi Jeanne girer girmez.

İkizler, saçlarını geriye savurarak doğruldular. Duyduklarına inanmayarak, önce Jeanne'a, sonra birbirlerine baktılar.

«Evlenince ne olacak sanki?» dedi Monique.

Jeanne ikisinin de Tom'dan hoşlanmadıklarını bilirdi.

«Çok daha düzenli ve sakin bir hayat yaşayacağım,» dedi, ve paltosunun düğmelerini açmaya başladı. Buranın sorumlu kişisi olarak, ikizlere yardım etmeye, kutuyu boşaltmaya, fiyatları tesbit etmeye niyetliydi. «Evet, artık ciddi bir kız olmaya karar verdim.»

İkizler ona gülmekle yetindiler.

«Benim yerimde siz olsanız ne yaparsınız?» diye sordu Jeanne.

«Ben beynime kurşunu sıkardım,» dedi Mouchette.

«Ben de manastıra kapanırdım,» dedi Monique.

Ve seksten vaz geçerdim öyle mi, diye düşündü Jeanne. Tam paltosunu çıkaracakken durdu. Her şeyden önce Paul'a gidip, bir kaç gün sonra evleneceğini, artık bu serüvenin bittiğini söyleyecekti. Nitekim, annesiyle babasının evlilikleri, babasının buna benzer bir karar alması ve ilişkisini kesmesi sonucu yürümüş olmalıydı. Şu anda Jeanne da kararlıydı ve kendini çok güçlü hissediyordu.

«Evet, en önemli kararımı verdim,» diyerek paltosunu ilikledi. «Artık bitti. Bugünden sonra onu bir daha görmeyeceğim.»

«Ne? Evlenmiyor musun?» diye seslendi Mouchette.

«Hayır, evleniyorum! Ne de olsa özgür bir kadınım!» deyip, dükkândan çıktı.

Monique ve Mouchette, neye uğradıklarını anlamadan, şaşkınlık içinde birbirlerine baktılar.

«Bu kızı bir türlü anlayamıyorum. Bu gidişle de anlayamayacağım,» dedi Monique.

«O bir yana, günümüzde, 'özgür kadın' denmez, 'liberal kadın, denir!' diye ekledi Mouchette.

15. BÖLÜM

Özgür bir kadın!

Jeanne dükkândan çıktıktan sonra, yol boyunca hep bu «özgür bir kadın,» sözünü düşündü durdu. Düşüncelerine o denli dalmıştı ki, köşede park etmiş kamyoneti fark bile etmedi.

Kamyonetin içinde Tom ve ekibi, koskoca karton kutuların arkasına gizlenmişlerdi. Arriflex film makineleri, teypleri ve mikrofonları yanlarındaydı. Jeanne koşa koşa köşeyi dönerken Tom, makineyi gözüne yaklaştırdı ve objektifini ayarladı. Set yazmanı genç kız, saçlarını renkli bir eşarpla bağlamış, Tom'un yanına diz çökmüştü. Tom'la kızın omuzları birbirine değiyordu. Ancak Tom objektife kendini o kadar kaptırmıştı ki, kızın varlığını bile duymuyordu.

«Ben Jeanne'ın yerinde olsam, bu yaptığından sonra, seninle evlenmekten vaz geçerdim,» dedi kız.

Tom daha iyi bir görüntü elde etmek için yerini değiştirdi. Kamyonetin motoru büyük bir gürültüyle çalışmaya başladı. Şoför, Jean-

nın taksiye binip binmeyeceğini görebilmek üzere, bir süre bekledi.

«Özel olarak tutulmuş bir detektiften farkın yok,» dedi kız Tom'a.

Tom cevap bile vermedi. Elini kaldırıp, kızın sveterinin üzerinde dolaştırdı ve dimdik duran göğüslerini okşamaya başladı. Gözünü makineden ayırmadan, «belki onun yerinde sen olmak isterdin,» dedi.

Jeanne köşeyi dönüp, dar sokakta yürümeye başladı.

Şoför bir süre onu yavaşça izledi sonra hızlanıp, önüne geçti. Tom elindeki makineyi, kameramana verdi ve eliyle çekmeye başlamasını işaret etti. Artık kamyonetin içinde kimse konuşmuyordu. Ortada çok gergin bir hava esiyordu.

Kırmızı ışıklar yanınca bütün trafik durdu. Jeanne ansızın döndü ve kamyonete doğru yürümeye başladı.

«Eyvah yandık!» dedi Tom. «Bizi gördü.»

Jeanne giderek kamyonete yaklaştı. Tom ekiptekilere de işaret verip, başını kutuların arasına gömdü. Tom'un Jeanne'i izlemesinin tek nedeni, film çekmek değildi. Ancak asıl nedeni, kendi bile kabul etmek istemiyordu. Son günlerde Jeanne'ın hareketlerinde bir tuhaflık sezmişti. Geç geliyor, ansızın kalkıp gidiyor, metro istasyonlarında kavga ediyordu. Evet, ortada acayip bir şeyler dönüyordu.

Birden, tam kamyonetin yanında bir kapının kapandığını duydu Tom. Yavaşça dışarı bir göz attı. Jeanne bir taksiye yerleşmiş oturuyordu.

«Neyse yakalanmamışız,» dedi Tom.

Taksi hareket etti.

Tom, kamyonetin şoförüne, «fazla yaklaşma, bizi görmemeli,» dedi.

Bir süre ilerledikten sonra, taksi kırmızı bir ışıkta durdu. Jeanne öne doğru eğilip, şoföre nereye gitmek istediğini söyledi. Bir kaç adım geride, kameranın objektifinin kendisini izlediğinden habersizdi. Yeşil ışık yanınca, taksi önde, kamyonet arkada, aradaki mesafeyi açmaksızın, yollarına devam ettiler.

Jeanne dış dünyayla tüm ilişkisini kesmiş gibiydi. Çantasını açıp, makyaj takımını çıkardı. Önce uzun kirpiklerini yukarı doğru kıvırarak fırçaladı, sonra dudaklarını boyadı.

Passy'ye giden, işlemeli parmaklıklı köprünün başında taksi durdu. Köprünün altındaki sokaklar ve kaldırımlar, metro istasyonundan boşalan insanlarla doluydu. Jeanne, Paul'un da bunlar arasında olup olmadığını merak etti. Taksiden inip, şöföre parasını verdikten sonra, caddeyi boydan boya geçti ve köşedeki Viaduc Kahvesine doğru ilerledi. Jules Verne sokağının, artık çok iyi tanıdığı cicili bicili apartmanları önünde uzanıyordu.

Tom ve ekibi, birbirlerine iyice sokulmuş, burunlarını kamyonetin küçük arka penceresine dayamış, Jeanne'ı seyrediyorlardı.

Jeanne kahvenin önünden geçerken, Tom şoföre, «neredeyiz?» diye sordu.

«Kentin batısında, Jules Verne Sokağındayız,» diye cevap verdi şoför.

«Al sana bir sır daha,» dedi Tom ve kame-

ramana çekime devam etmesini belirtti. Jeanne'm başka bir adamla buluşmaya gittiği düşüncesi, kafasını kemirmeye başlamıştı.

«Hadi bakalım,» dedi sinirli bir sesle. «Şimdi onu geçip, ilerde duralım.»

Jeanne, demir parmaklıklı, yüksek apartmana varmak üzereydi. Yanından koca bir kamyonet geçti.

Jules Verne Sokağı, her zamanki gibi bomboş ve sessizdi. Apartmanın karşısında, boş arsaya çakılmış bir iki kalas, tarih öncesi devirlerden kalma bir hayvanın iskeletini andırıyordu. Jeanne uzaktan geçen metronun gürültüsünü duyabiliyordu. Apartmanın bahçe parmaklıklarının önünden geçti.

Yanından geçen kamyonet biraz ilerde durmuştu. Motoru hâlâ çalışıyordu.

Jeanne apartmanın kapısına doğru döndü. Birden sokakta bugüne dek görmeye alışkın olmadığı bir şeye gözü takıldı. Bu bir kamyonetti. Kamyonetin arka kapısı belli belirsiz aralık bırakılmıştı. O aralıktan, silindir şeklinde koyu renkli bir şey sarkıyordu. Jeanne görür görmez tanıdı: Tom'un kullandığı mikrofondu bu! Çok acele bir karar vermesi gerekiyordu.

Jeanne panik içindeydi. Öfke ve korku onu harekete geçirdi. Olduğu yerde dönüp, yürümeye devam etti.

Tom, mikrofonu tutan adama, «Seni görmediğine emin misin?» diye sordu.

«Görmesi imkânsız,» dedi adam ve kamyonet yeniden yavaşça ilerlemeye başladı.

«Neyse. Elinden geldiğince, ayak seslerini

ve sokağın gürültüsünü almaya çalış,» dedi Tom.

Jeanne içinden haykırmak istiyordu. Tom'a saldırmak, oracıktan kaybolmak ve rahat bırakılmak istiyordu. Artık kamyonetin ne amaçla orada bulunduğunu öyle iyi anlamıştı ki, içerde saklı olan objektife dönüp, kahkahalarla gülmek veya açık saçık işaretler yapmak istiyordu. Ancak içinden geçen tüm isteklerini bastırmak zorundaydı. Bunlardan herhangi birini yapması, Tom'un işine gelebilirdi. Oysa ona hiç beklemediği anda öyle bir şey yapmalıydı ki, bu hareketinin anlamı olanca açıklığıyla Tom'u perişan etsin.

Yolun bitimine gelince Jeanne bir an için duraladı. Karşı köşede, eskiden kalma, taştan yapılmış bir kilise duruyordu. Zamanla dış duvarları kararmıştı. Jeanne sağına soluna bakmadan caddeyi geçti ve kiliseye girdi. Ahşap kapının arkasında kayboldu.

Tom, şoföre «dur!» diye bağırdı. Sonra ekibine dönüp, «çıt çıkarmak yok,» dedi.

Kamyonetin kapılarını hızla açıp, aşağıya atladı. Peşinden gelenlere, «ayaklarınızın ucuna basın,» dedikten sonra, kilisenin kapısına doğru yöneldi. Tom en sonunda, Jeanne'ın sırrını keşfettiğini düşündü. Artık Jeanne'ın benliğini, içinde yatan gerçeği öğrenmişti. Doğrusu onun dindar bir kız olabileceği hiç aklına gelmemişti. Ama bunu görmesi, bunu öğrenmesi Tom'u çok sevindirmişti. Bir yerde, Jeanne'ın masumiyeti bir kez daha ortaya çıkıyordu.

Kilisenin içi oldukça karanlık ve boştu. Bir köşede yanmış mumlar duruyordu. İçeriyi yal-

mız, boyalı camlardan süzülen gün ışığı aydınlatıyordu. Kameraman, Tom'un el işaretlerini izleyerek makinasını gözüne götürdü. Önce renkli camları çekti sonra, kilisenin içini tarayarak, Jeanne'ı bulmaya çalıştı.

Jeanne günah çıkartılan yerde, diz çökmüş, ellerini dua edermiş gibi önünde birleştirmiş, günah çıkarmaya hazır bekliyordu.

«Yaklaş, yalnız onu çek,» dedi Tom, ve emekleyerek ilerlemeye başladı. Jeanne'ın arkası onlara dönüktü. Ancak o kadar yaklaşmışlardı ki, Jeanne'ın ne dediğini duyabiliyorlardı.

«Sen bir orospu çocuğusun Tom,» diyordu Jeanne. Gözlerini önüne dikmiş hep aynı sözü tekrarlıyordu. Sonunda, «Senden iğreniyorum! Nefret ediyorum!» diye bağırdı.

Tom, kulaklarına inanamayarak, bir iki adım ilerledi. Şimdi yanında duruyordu. Ona bir şeyler söylemek istiyor, ancak, bir türlü ağzını açıp konuşamıyordu. Jeanne gözlerini önünden ayırmaksızın, oraya çömeldiğinden beri söylediği sözleri tekrar ediyordu.

Set yazmanı genç kız ilerledi, Tom'u kolundan tuttu, «yeter artık,» diye fısıldadı.

«Haklısın,» dedi Tom. «Gerçekten canıma okudu!»

Tom önde, ekiptekiler arkada, dışarı çıktılar. Kamyonete binerlerken, hiç biri konuşmuyordu. Tom içinde büyük bir öfke duyuyor, kendini dünyanın en aptal insanı hissediyordu.

Kilisenin içi giderek, kararmaya başladı.

Nereden geldiği belli olmayan bir esinti, mumları söndürdü. Jeanne bir süre yerinden kıpırdamadı. Tom'u üzdüğünü, ona acı çektirdiğini biliyordu. Ama Tom bunu haketmişti. Bir an için korkunç bir ağlama isteği doldurdu içini: Paul'la buluşma olanağını yitirmişti. Artık onu apartmanda bulamazdı.

Jeanne kiliseden çıkıp, kendini soğuk kış akşamına bırakıverdi. Bir daha Paul'u görüp göremeyeceğini düşünüyordu.

16. BÖLÜM

Her nasılsa bu gece otel çok sessizdi. Paul, son bir kez sokağa baktıktan sonra kapıyı kilitledi ve ışıkları söndürdü. Gün geçtikçe canını sıkmaya başlayan bu hareketleri Paul artık kanıksamıştı. Müşterileri içerde bırakıp, kapıyı kilitlemektense, hepsini kapı dışarı edip kilitlemenin ne büyük bir zevk olabileceğini düşündü. Gerçekte, artık ne müşterilerle, ne de onların bıraktığı parayla, pek ilgilenmiyordu. Bu gece kendini çok yalnız hissediyordu. Rosa'nın cesedi, yarın otopsiden geri gelecekti. Annesi de, ben de Rosa'ya iyi bir karşılama töreni hazırlamalıyız diye düşündü.

Paul bardan bir konyak şişesi alıp, odasına girdi. İçkisini bardağına dökerken elleri titremiyordu ama avuçları hem terliyor, hem de üşüyordu. Dolaptan bornozunu alıp, üzerine geçirdi. Kemerini karnının üzerinde sıkı sıkı bağladı. Bu odada, ona seslenen, onunla ilgili hiç bir şey yok gibiydi. Bütün resimler kitaplar hep Rosa'ya aitti. Paul hayatta hiç bir şey saklamayı ya da biriktirmeyi sevmezdi. Yine de bu odada kendini emniyette hissediyordu. Odadan

çıkmak için her hangi bir istek yoktu içinde. Oysa bu gece Marcel onu odasına davet etmişti. Oldukça tuhaf karşılamıştı bu daveti. Paul, Marcel'den hep acı bir alayla karısının sevgilisi diye söz ederdi. Elbet ki Paul'un da bir sürü sevgilisi olmuştu. Bunlar genellikle bar kadınları, dükkânlardaki satıcı kızlar veya önüne çıkan her hangi biriydi. Ancak varlıkları, istekten çok alışkanlığa dayanıyordu. Oysa Rosa'nın Marcel'le ilişkisi, farklıydı. Sanki Rosa'nın kafasında başka bir şeyler daha vardı. Marcel'in bir ayrıcalığı, bazı üstünlükleri var gibiydi. Bu ayrıcalıklardan biri de aşktı. Bu adama haddini bildirmek gerekiyordu.

Marcel'in kendisini davet etmesi, bir yüreklilik meselesiydi. Rosa yukarıda sevgilisiyleyken, Paul uzun geceler odasında oturup, sokaktaki ışıkları seyrederek, karısının gelmesini beklemişti. Paul kendi kendine, eğer Marcel'in bu gece duygusallığı tuttuysa, ona iyi bir ders vermeli diye düşündü. Ancak Marcel'in kendi bilmediği, bazı ilginç şeyler söylemesi olanağı da yok değildi doğrusu.

Paul, ağır ağır merdivenleri çıktı ve Marcel'in kapısına vurdu.

İçerden «girin» diye cevap geldi. Saygılı ve terbiyeli bir sesti bu.

Paul, kitaplar ve dergilerle dolu bir odaya girdi. Lambanın üzerindeki kırmızı bir başlık, odaya sıcak bir ışık veriyordu. Duvarlar Lautrec ve Chagall'ın röprodüksiyonları, ve «Match» dergisinden kesilmiş manzara resimleriyle doluydu. Bir köşeye Albert Camus'un afişi asılmış çevresine de kullanılmış biletler, mektup-

lar, gazete kupürleri iliştirilmişti. Marcel, üzeri «Le Monde», «France Soir» ve bir düzine başka gazetelerle dolu masanın başına oturmuş, bir şeyler kesiyordu. Onun da üzerinde bornozu vardı.

«Buraya, seninle oturup, karşılıklı ağlaşmaya gelmedim,» dedi Paul.

Marcel işine devam ediyordu. Kendinden bunca emin görünmesi, Paul'u tedirgin etti.

«Çalışmaya devam etmem, seni rahatsız eder mi?» diye sordu Marcel. «Bütün olup bitenlerden sonra, bu şekilde oyalanıyorum.»

Marcel, Paul'la bornozlarının benzediğini farketti. İkisi de aynı havludan yapılmış, aynı biçimde kesilmişti.

«İkisi de eş,» dedi Marcel. Bundan ötürü kıvanç duyarmış gibi bir hali vardı. «Rosa, bornozlarımızın tıpa tıp aynı olmasını istemişti.»

Paul'un tedirginliği çoğaldı. Bornoz meselesini bilmiyordu. Öğrendikten sonra da bunun çok aptalca bir fikir olduğunu düşünüyordu. «Bana yeni bir şey, bugüne dek bilmediğim bir şey söylediğini sanıyorsan, yanılıyorsun,» dedi. Yalan söylüyordu. Duruma hâkim olmaya karar verdi. Düzenli bir şekilde üst üste dizilmiş gazete kupürlerine bir göz atarak, «Bunları niye biriktirdiğini hep sorar dururum,» dedi. «İş mi yoksa, merak mı?»

«Merak sözünden hoşlanmıyorum,» dedi Marcel. «Aylığımı yükseltmek için ek bir iş diyelim.»

«Öyleyse çok önemli olmalı,» diye alay etti Paul. «Üstelik seni okumaya zorlayan bir iş. Çok eğitici doğrusu.»

«Doğru söyle,» dedi Marcel. «İkimizin eş bornozlara sahip olduğumuzu bilmiyor muydun?»

Paul yüksek sesle güldü. Ancak anlamsız, boş bir gülüştü bu.

«Ayrıca yalnız bornozlar değil, müşterek pek çok şeyimiz var,» dedi Marcel.

Paul sözünü kesti. «Biliyorum. Rosa bana senden sık sık sözederdi.»

Herhangi başka bir erkeğin önünde, hattâ Marcel'in önünde bile karısından söz ederken Paul duygulanabiliyor, öfkesini bir yana bırakabiliyordu.

«İçki ister misin?» diye sordu Paul, ve kapıya doğru ilerledi.

«Dur, bende var,» dedi Marcel. Dolabını açıp, içinden, bir konyak şişesi çıkardı. Biraz önce Paul'un açtığı konyak şişesinin eşiydi bu.

«Bu da mı Rosa'nın hediyesi?» diye sordu Paul.

«Ben pek sevmem ama, her nedense, Rosa bunu içmemi isterdi. Bunun gibi bazı ayrıntılar üzerinde durarak, acaba birlikte bazı soruları cevaplandırabilir miyiz diye düşünüyorum...»

Paul, Marcel'in uzattığı içki bardağını aldı.

Marcel, sözlerine devam etti:

«Tam bir yıl boyunca, Rosa ve ben...» Marcel kelimeleri ağzında geveliyordu. «... Sık sık, ancak büyük bir şehvetle değil...» Seks ilişkilerini kesin sözlerle belirlemekten kaçınıyordu. «Onu gerçekten tanıdığımı sanıyordum. Bir erkeğin...»

«Metresini tanıyabileceği kadar,» diye tamamladı Paul.

«Ancak bir süre önce, bir türlü anlam veremediğim bir şey oldu.»

Marcel, duvarda bir yeri gösterdi. Burada, duvar kâğıdı yırtılmış, beyaz badana ortaya çıkmıştı.

«Bir akşam, Rosa yatağa tırmandı, duvar kâğıdını elleriyle yırtmaya başladı. Onu durdurmaya çalıştım. Tırnakları kırılıyordu. Korkunç bir öfkeye bürünmüş, beni dinlemiyordu bile. Onu hiç böyle görmemiştim.»

Yavaş yavaş bazı şeyler, Paul'un kafasında anlam kazanmaya başlıyordu. «Odamız beyaza boyalıydı,» dedi. «Rosa oteldeki diğer odalardan farklı olmasını, bir eve benzemesini istemişti. Burayı da değiştirmek istemiş olsa gerek. Bu nedenle işe duvarlardan başlamış.»

Paul, bütün yükünü bırakarak, yatağın üzerine çöktü. Bazı insanlar için yeni bir yaşama başlamak ne kadar kolaydı. Birden Jeanne'ı düşündü. Birbirlerinin isimlerini bile bilmiyorlardı. Yoksa Rosa da Marcel de var oluşunun en çıplak, en açık, en gerçek şeklini mi bulmak istemişti? Böyle bir şey olabilir miydi? Üstelik, bulmak, ulaşmak istediği bu şekil, Paul'le olan gerçek yaşantısının bir eşi, bir kopyasıydı. Düşüncelerinin yükü altında ezilen Paul, bir an için konuşamadı. Büyülenmiş gibi Marcel'e bakıyordu.

«Bir zamanlar yakışıklıymışsın,» dedi.

Marcel, yatağa, Paul'un yanına oturdu. «Yok canım, senin kadar değil,» dedi.

«Hâlâ formundasın,» dedi Paul ve bornozunun üstünden Marcel'in karnına vurdu, «Şu

karın için ne yapıyorsun? Benim tek derdim karnımdan.»

«Onun bir sırrı var,» dedi Marcel. Ama sözünü bitirmedi. Birden Paul'a dönüp, «Rosa seni, neden benimle aldattı?» diye sordu.

Paul, Marcel'in isteksiz gözlerine baktı. Bu adam gerçeği hiç bir zaman anlayamayacaktı.

«Rosa'nın kendini öldürdüğüne inanmıyorsun, değil mi?» diye sordu, Paul kısık bir sesle.

«Buna inanmak benim için çok güç.»

Marcel, sözlerinin taşıdığı anlamdan, bu düşünceyi benimsemekten korktu. Yerinden kalktı, pencereye doğru ilerledi. Pencere boşluğundaki demir parmaklığa tutunarak, cimnâstik hareketleri yapmaya başladı.

«İşte formda kalmamın sırrı bu,» diye seslendi.

Paul ona bakmakla yetindi. Marcel'e, kendi kopyasına bakıyordu. Rosa onu Paul gibi giydirmiş, ona Paul'un içkisini benimsetmişti. Rosa öldükten sonra, Paul boş yere bir mektup, bir kaç satır aramış ama hiç bir şey bulamamıştı. Şimdi, bunca aradığı mesaj yerine, Rosa'nın, Marcel'i bırakmış olduğunu görüyordu. Bir aynaya bakarmış gibiydi. Bu aynadaki görüntü, insanı ezecek kadar olağan ve can sıkıcıydı.

Paul kapıya doğru ilerledi ve durdu. Dışarı çıkmadan önce Marcel'e döndü, «gerçek düşüncemi bilmek ister misin?» dedi. «Rosa'nın sende ne bulduğunu hâlâ anlayamıyorum.»

17. BÖLÜM

Paris'e, gün ışığı yeni yeni vurmaya başlamıştı. Haldeki binaların, dükkânların, kahvelerin tümü koskoca bir çatının altında toplanmıştı. Jeanne bu koca çatının altında, kancalara takılı etlerin, üstüste yığılmış sebzelerin, meyvaların oraya buraya taşındığını çok görmüştü. Ancak Paris şehir plânının değişmesiyle, buraların yıkılmasına karar verilmişti. Jeanne, Cossonnerie sokağının başındaki eski bir dükkânın kapısında durmuş bunları düşünüyordu. Buranın yıkılması, kendi ölüm kararıymış gibi geldi Jeanne'a. Ancak şu anda böyle karamsar düşüncelere yer vermemeliydi. Ölüm ona erişemezdi. Hele bugün. Bu gelinlik satan dükkânda, bütün dikkatler onun üzerindeydi. Saçları bukle bukle taranmış, elinde Tom'un verdiği kırmızı gül, beyaz saten gelinliği içinde ölümü düşünmenin sırası mıydı!

Dükkânın içindeki oda o kadar küçüktü ki, Tom'un ekibi içeri sığamamıştı. Film makinesi, uzun bir sehbanın üzerinde kaldırımda duruyordu. Kameraman bütün dikkatiyle objektifi ayarlamaya çalışıyordu. Ses alan adam, teypinin

başında mikrofonu deniyordu. Tom, kameranın arkasında bir ileri bir geri, gidip geliyordu. Boynunda rengârenk bir fularla, çekimin başlamasını beklerken, heyecandan yerinde duramaz bir hali vardı. Dükkânın sahibi kadın, daha onları görür görmez, bir şeyler satabileceğini tahmin etmiş ve Jeanne'a gelinliklerin en pahalısını beğendirmeye çabalamıştı. Ancak Jeanne, o çok değerli ipek kadife gelinlik yerine, daha basitini seçmişti. Üstelik bu beğendiği hem elden düşmeydi, hem de kolunun altı söküktü. Nitekim bu söküğün aralığından, koltuk altı, olanca iç açıcılığıyla görünüyordu.

Tom'un çekim hazırlıkları uzadıkça, Jeanne sabırsızlanıyordu. Bu işten vaz geçmeden önce, çekimin tamamlanmasını istiyordu. Tom, Jeanne'ın tedirginliğini farketti.

«İlham dediğin öyle şıp diye gelmez,» diye seslendi.

«Ne biçim yönetmensin sen? Hadi, çabuk olsana!»

«Fikir bu. Düşünmek gerek. Bakkaldan satın alınan cinsten bir şey değil,» dedikten sonra, Tom ekibe döndü. «Haydi, hazır mısınız? Çekime başlıyoruz!» diye bağırdı.

Tom, mikrofonu eline alıp, kameraya döndü. Girişi yapacaktı. Hâlâ yerinde duramıyordu. Jeanne onu seyrederken, o da benim kadar romantik, diye düşündü.

«Şu anda, Paris'in hallerinde bulunuyoruz,» diye başladı. «Bu eski dükkânlarda bir sürü giysiler asılı. Çevrelerine beyazlık saçan,

rüzgârda uçuşan bu giysiler, gelinlikten başka bir şey değil...»

Tom, ses alıcısına yaklaşması için işaret verdi ve «kamera» diye bağırdı.

Jeanne ansızın Tom'un, önünde diz çöktüğünü gördü. Kameraya engel olmamak için, Tom yere eğilmişti. Elindeki mikrofonu, Jeanne'ın göğüsleriyle aynı çizgide tutuyordu.

«Evliliği nasıl görüyorsun, açıklar mısın?» diye ilk sorusunu sordu Tom.

Jeanne havada esen rüzgârı duydu. Sıcak bir rüzgârdı. Kışın esen sıcak hava, yağmur demekti. Üstlerinde kara kara bulutlar birikmeye başlamıştı.

«Evliliği, her zaman, her yerde görüyorum,» dedi Jeanne.

«Her yerde mi?»

«Evet, heryerde. Kentteki bütün duvarlarda.»

«Duvarlarda mı?»

Tom, şimdiden düş kırıklığına uğramıştı. Jeanne saçmalıyordu. Jeanne, Tom'la evliliğinin başarıya ulaşması için bir olanağın var olup olmadığını düşündü. Film çekimi için gelinliği giymek bile onu tedirgin etmişti.

Kameraya dönüp, «Evet bütün duvar afişlerinde ilânlarda hep evliliği görüyorum. Duvar ilânları, neden söz ediyor, ne satıyor hiç düşündün mü?»

«Otomobillerden, meşrubattan, toz sabunlardan ve buna benzer şeylerden söz ediyorlar...» dedi Tom.

«Hayır, bütün ilânlar açık açık söylemeseler bile, çocuksuz, genç çiftleri konu ediyor-

lar. Sonra bu çiftleri, evlenmiş, çoluk çocuk sahibi olarak görüyoruz. Günümüzde, başarılı, mutu bir evlilik, eskiden olduğu gibi kiliselerde falan, suratı asık bir damat ve endişeli bir gelinle canlandırılmıyor. Hayır, günümüzde duvarlarda ilân edilen evlilik, güler yüzlü.»

«Güler yüzlü mü?»

«Tabii ya! Bu güler yüzlü evliliği niye ciddiye almıyalım? Artık günümüzün evlilikleri, pop evlilik.»

«Pop - evlilik!» Bu, Tom için büyük bir keşifti. Bugüne dek evliliği hiç böyle düşünmemişti. «İyi fikir,» dedi. «Pop gençlik için, pop evlilik! Peki ya bu pop evlilik yürümezse?»

«Otomobil tamir edermiş gibi, evliliği de tamir edersin,» dedi Jeanne. «Zaten evlilikte, karı koca, bozuk bir motoru çalıştırmaya uğraşan iki usta, iki işçi gibidir.»

«Ya biri diğerini aldatırsa?» diye Tom diretti.

«O zaman, iki işçi yerine, üç veya dört işçi olmuş olur.»

«Ya aşk? Aşk da pop mudur?»

Tom, Jeanne'ın ayaklarının dibine çöktü. Başını, divanın üzerindeki başka bir gelinliğe yaslamıştı. Hayranlıkla Jeanne'ı seyrediyordu.

Jeanne bir süre düşündü, sonra «hayır,» diye kararını verdi. «Aşk pop değildir.»

«Pop değilse, nedir öyleyse?»

Jeanne, ekiptekilerin, bu konuşmayı büyük bir zevkle dinlediklerini fark etti. Tom'un şüphelenmediği bazı şeylerden onların şüphelenip,

şüphelenmediklerini düşündü. Dışarda, gökyüzü gittikçe kararıyordu.

«İşçiler, bir yere gizlenirler. Üzerlerindeki işçi tulumlarını çıkarırlar, yeniden erkek ve kadın olurlar ve sevişirler,» dedi Jeanne.

Bu cevap Tom'u coşturmuştu. Ayağa fırlayıp, «Harikasın! Tek kelimeyle harikasın!» diye bağırmaya başladı.

«Gelini güzel yapan gelinliktir,» dedi Jeanne alçak gönüllülükle.

«Rita Hayworth'dan da daha iyisin!» dedi Tom. Sonra bununla yetinmeyip, ekledi: «Joan Crawford'dan da, Kim Novak'dan da, Lauren Bacall'dan da, Ava Gardner'den de harikasın!»

Bütün bu isimlerin benimle ne ilgisi var diye düşündü Jeanne. Kendini gerçekten bir gelin olarak görmeye çalıştı, ama başaramadı. Hele Tom'un gelini, hele şu anda —olacak gibi değildi. Üzerindeki giysiyi yırtıp atmak için, içinde sonsuz bir istek vardı. Bu çocuksu hayranlıktan, kameranın objektifinden, ekipten kaçıp kurtulmak istiyordu. Dükkânın sahibi kadın, yağmurun başladığını görünce, kapıyı kapamak istedi.

«Hey, dur! Ne yapıyorsun?» diye Tom bağırdı. Kapıyı ardına kadar açtı ve kameramana çekime devam etmesini söyledi. Yağmur gittikçe hızlanıyordu. Hâlâ dışarda olan ekiptekilerden, önce set yazmanı genç kız koşarak içeri girdi. Kameraman ceketini çıkarıp, makinanın üzerine attı. Ses alıcısı, teypini, mikrofonunu toparlayıp, yandaki damın altına sığındı.

Tom haykırıyordu. «Niye durdunuz? Yağmurda neden çekmiyorsunuz?»

Gökyüzünden sular boşalıyordu. Bir anda ortalık altüst olmuştu. Tom koşarak sokağa fırladı ve film makinesini sudan korumaya çabaladı. Kaçışanların bağrışmaları, yağmurun gürültüsüne karışıyordu. Jeanne yavaş adımlarla kapıya ilerledi. Eteklerinin uçlarını ellerinde toplamıştı. Birden Paul'u görmek için, karşı koyamayacağı bir istek duymaya başlamıştı. Apartmanın yuvarlak duvarları arasına koşup, bu gelinlikten de, bütün zorunluluklardan da kurtulmak istiyordu. Bir an duraladı sonra kendini yağmurun altına attı. Önünde uzanan sokağı, bir uçtan öbür uca koşmaya başladı. Saçları ve saten gelinliği sırılsıklam olmuş, üzerine yapışıyordu. Evet üşüyordu ama coşku doluydu. Bağıra bağıra şarkı söylemek geldi içinden. Sağnağa karşı ağzını açtı.

Jeanne'ın kaçışını, dükkân sahibinden başka kimse görmemişti. Tom, sırılsıklam olmuş dükkâna döndüğünde, kadının ağzı şaşkınlıktan hâlâ açıktı. Tom, boş odaya girdi.

«Jeanne,» dedi. «Jeanne nerde?»

«Bilmiyorum,» diye geveledi kadın. «Birden fırlayıp gitti.»

«Bu yağmurda mı?»

«Evet bu yağmurda. Üstelik gelinliğiyle.»

Birlikte kapıyı açıp, dışarı baktılar. Yağmurdan kararmış Cossonnerie sokağı, bomboş önlerinde uzanıyordu.

18. BÖLÜM

Paul, yağmurdan kaçmak için, köprünün altına sığınmıştı. Tepesindeki, metroyu taşıyan, lâcivertle kurşun rengi karışımı çelik sütunlara, raylara, Seine Nehrinden taşıp, yağmura karışan sulara bakıyordu. Paltosunu başının üzerine geçirmişti. Üşüdüğünden veya ıslanmaktan korktuğundan değil — köprünün altına yağmur başlamadan önce varmıştı — sırf kendini daha bir emniyette hissettiği için yapmıştı bunu. Sabahtan beri saçlarını taramamıştı. Bu nedenle, başının açıklığı daha bir ortadaydı. Her zamankinden daha yaşlı, daha güçsüz, ve savunmasız görünüyordu.

Bugün Rosa, annesinin bunca özenle hazırladığı odaya getiriliyordu. Oysa Paul başka bir odaya, başka bir bedenle buluşmaya gidiyordu. Bu bedenin her ne kadar ismi yoksa da, Paul için hiç bir özellik taşımıyorsa da, yine de canlıydı, hayat doluydu. Bu durumun oldukça gülünç bir yanı olduğunu düşündü Paul. Ama gülmedi, gülemedi.

O sırada, Jules Verne sokağında bir taksi durdu ve içinden Jeanne indi. Sırılsıklam ol-

muştu. Anadan doğma çıplak gibi görünüyordu. Üzerindeki saten elbise şeffaflaşmış, teninin rengini almış, bütün bedeninin çizgilerini ortaya çıkarmıştı. Islak saçları yüzüne yapışmıştı. Taksi şoförü arkasından şaşkınlık ve hayranlık içinde ona bakıyordu. Jeanne koşa koşa kaldırımı geçip, apartmandan içeri girdi.

Yağmur duralarmış gibi oldu. Paul, sığınağından fırlayıp, Jules Verne Sokağına daldı.

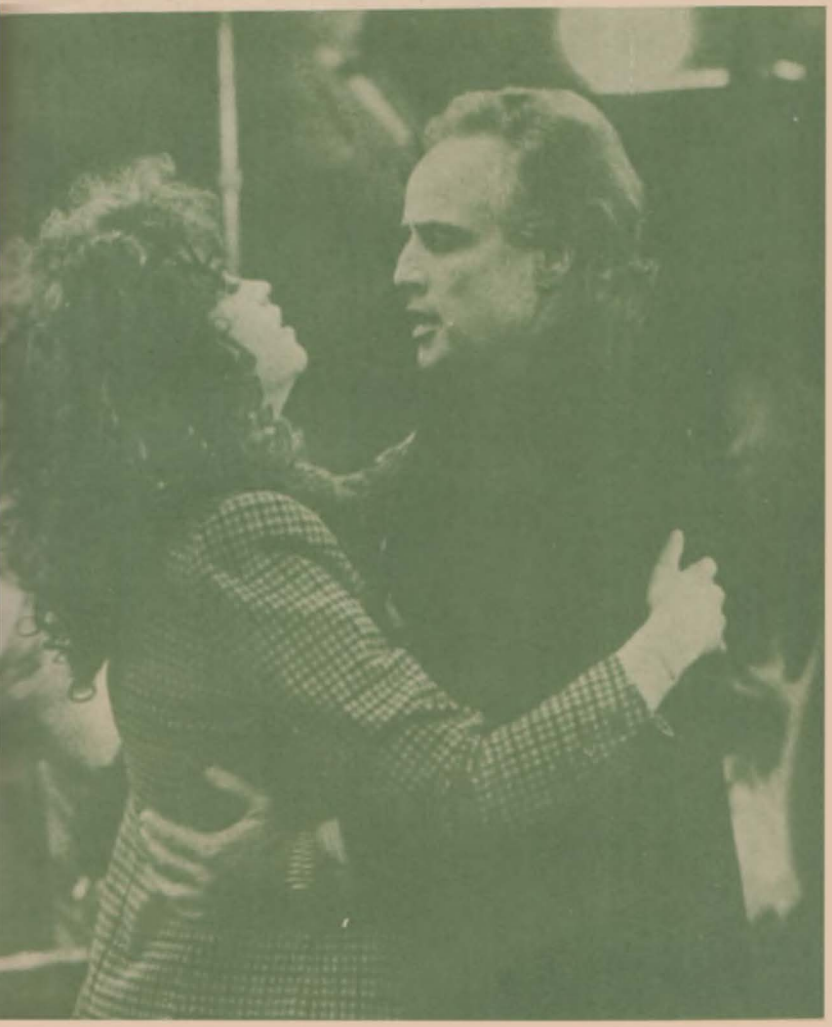
Jeanne anahtarını yanına almamıştı. Telâşla kapıcının camına yaklaştı. Kapıcı kadın, cama arkası dönük içerde oturuyordu. «Özür dilerim,» diye söze başladı Jeanne. Yağmurun gürültüsünü bastırmak için sesini yükseltmişti. Ancak kadın yine de duymadı. Birden çok yakınlara düşen bir yıldırım koca binayı sarstı. Jeanne pencerenin önünden çekildi, asansörün yanındaki tahta sıraya oturdu. Kollarını bedeninin çevresinde kenetlemiş, tir tir titriyordu.

Paul onu orada öylece gördü ve bu güne dek duymadığı, yep yeni bir his duydu. Jeanne'ın büyük bir aceleyle çaresizlik içinde kendisine koştuğunu biliyordu. Ayak seslerini duyunca, Jeanne başını kaldırdı, umut ve sevinçle Paul'a baktı. Ancak Paul ona hiç bir şey söylemeden, yüzüne bile bakmadan yanından geçip, asansörü çağırdı. Asansör boşluğunun önünde şimdi karşı karşıya duruyorlardı.

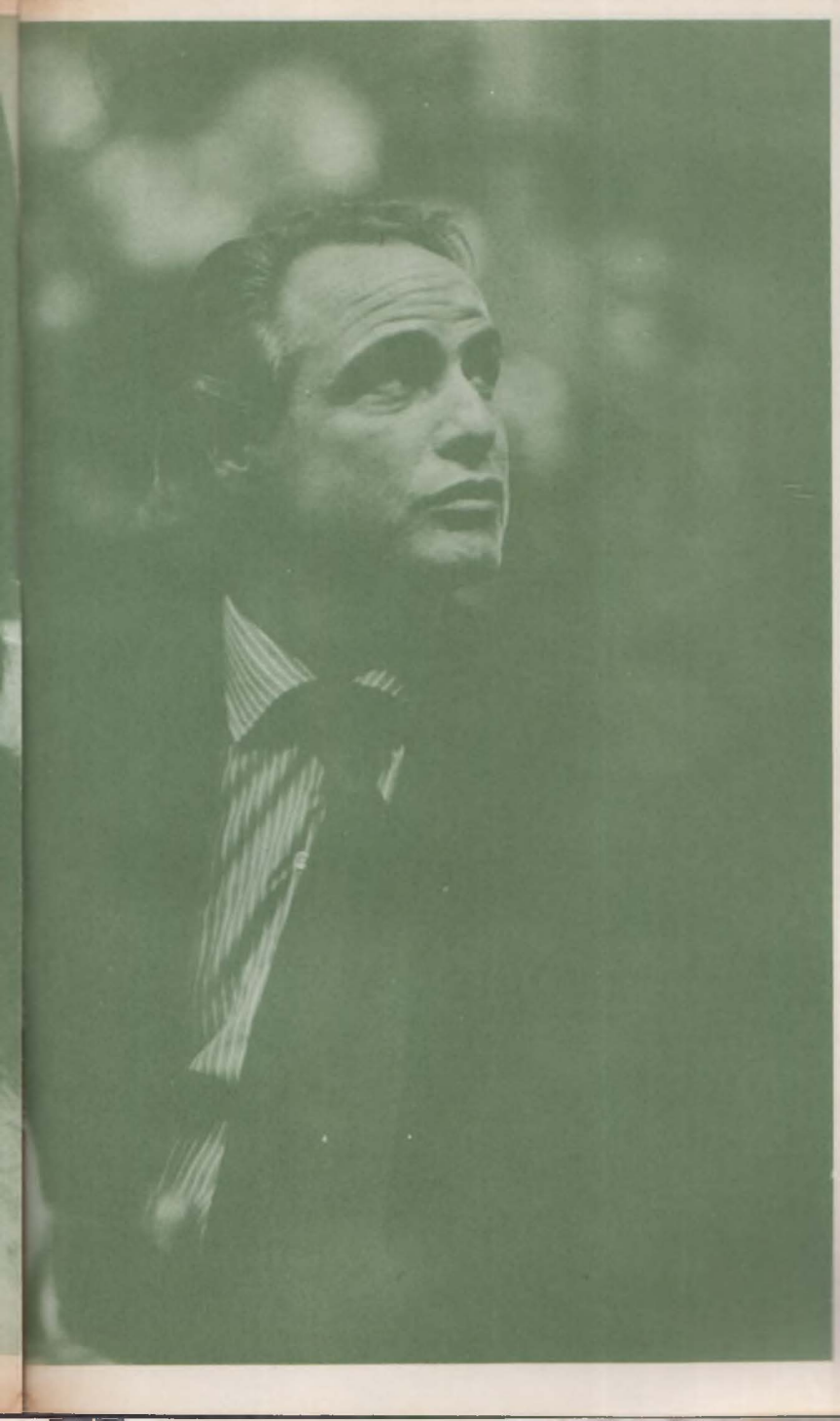
«Özür dilerim, beni bağışla,» dedi Jeanne. «Hâlâ beni istiyor musun?»

Paul, Jeanne'ın neden özür dilediğini anlamadı. Ancak bunun hiç bir önemi yoktu. Paul,

Last Tango in Paris

Ronald

evet dermişçesine başını salladı ve asansörün kapısını açtı.

«J'ai voulu te quitter, je n'ai pas pu,» dedi Jeanne Fransızca. Sonra birden Paul'un Fransızca konuşmasını sevmediğini hatırladı. Derhal düzeltti. «Seni terketmek istedim, ama yapamadım. Yapamıyorum!»

Paul hiç bir şey söylemiyor, yalnız kızın bedenini — ıslak kumaşın altındaki dolgun göğüsleri, dar kalçaları, ince uzun bacakları seyrediyordu.

Asansör yukarıya çıkmaya başladı.

«Seni terketmek, bırakıp kaçmak istedim,» diye tekrarladı Jeanne. «Anlıyor musun?»

Paul hâlâ konuşmuyordu. Bakışları Jeanne'ın bedeninde bir yukarı, bir aşağı geziniyordu. Jeanne sırtını asansöre dayayıp, eteklerinin ucunu kaldırmaya başladı. Paul'un yüzündeki zevk ve mutluluğu görebiliyordu. Önce ayak bilekleri, sonra dizleri, daha sonra bacakları meydana çıktı. Ve Jeanne eteğini yukarlara çekti. Şimdi dar kalçaları ve çocuksu karnı görünüyordu. Asansör giderek yükseliyordu. Jeanne bir an için durdu.

«Benden daha ne istiyorsun,» diye sordu. Çıplaklığı içinde mutlu ve kıvançlıydı. Paul'a teşekkür edermiş gibi bakıyordu.

Paul belki de bu soruyu duymadı. Jeanne'ın kelimeleri, varlığının yanında hiç kalıyordu. Paul elini ileri uzattı ve karşısında ki ıslak ve sıcak bedeni okşamaya başladı. Jean bir an için duraladı, sonra o da elini ileri uzatarak, Paul'un

düğmelerini açtı. Kolları ortada bir çapraz meydana getirerek, birbirlerini okşamaya başladılar.

En sonunda asansör durdu.

«İşte geldik!» diye bağıran Paul, boş dairenin kapısını açtı. Bir yandan da şarkı söylüyordu.

Yuvarlak odaya, aralık kalmış pencereden yağmur giriyordu. Paul, pencereyi hızla kapadı ve Jeanne'ın önünde yerlere kadar eğilerek selâm verdi. Jeanne odanın ortasında hem soğuktan titreyerek, hem de gülerek, duruyordu.

«Çok ıslanmışsın,» dedi Paul. Jeanne'ın yanına giderek, onu kucakladı. Üzerindeki ıslak elbisesi, buz gibiydi. Paul, Jeanne'ın sırılsıklam saçlarını göğsüne bastırdı. Sonra bir havlu getirmek için, banyoya gitti.

Jeanne mutluluk içinde kendinden geçmişti. Kendini Paul'un gelini gibi görüyordu. Bu onun balayıydı. Odanın ortasında, tıpkı ilk günde yaptığı gibi, olduğu yerde dönmeye başladı. Sonunda kendini şilteye attı. Küçük bir çocuktan farksız, şiltenin üzerinde ki yastığı kucakladı ve kapıya doğru dönerek, Paul'u beklemeye başladı. İşte tam o sırada, eli yastığın arkasında, ıslak bir şeye değdi. Jeanne yattığı yerden doğrıldu ve yastığı elinden fırlattı. Çarşafın üzerine bir fare ölüsü düştü. Tüyleri ıslanmış ve yapış yapış olmuştu. Ağzının kenarında bir parça kan pıhtılaşmıştı.

Jeanne haykırmaya başladı.

Paul elinde bir havluyla içeri girdi ve hayluyu Jeanne'ın kucağına attı.

Jeanne korku içinde Paul'un boynuna sa-

ıldı. Tir tir titriyordu. Paul çok olağan bir şey görmüş gibi, «fare,» dedi.

«Sadece bir fare,» diye tekrarladı. Jeanne'ın bu anlamsız korkusu, onu eğlendiriyordu. «Zaten şu Paris'de insandan çok fare vardır.»

Paul yere eğilip, fareyi kuyruğundan yakaladı. Farenin başı tam yüzünün önünde sallanıp duruyordu. Jean yüzünü elleriyle kapayıp, bir kaç adım geriledi. Karşısındaki görüntü onu hasta etmişti. Hem korkuyor, hem de iğreniyordu. Paul'un fareyi kaldırıp, ağzına yaklaştırmasını seyretti. Kusacak gibiydi.

Paul, ağzını şapırdatıp, dudaklarını yalayarak, «yam, yam,» dedi.

«Gitmek istiyorum,» diye mırıldandı Jeanne.

«Dur bekle. Önce biraz tatmaz mıydın? Yoksa aç değil misin?»

Paul ansızın, dünyanın en acımasız en zalim adamı oluvermişti.

«Artık bitti. Bu son,» dedi Jeanne.

Paul, farenin kuyruğunu göstererek, «hayır sonu burası,» diye alay etti. «Ama ben baştan başlamayı tercih ederim. Farelerin en lezzetli yanı başıdır. Biraz yemek istemediğinden emin misin? Peki sen bilirsin...»

Paul farenin başını, ağzına yaklaştırdı. Arada bir iki parmaklık bir mesafe vardı. Jeanne korku içinde başını öte yana çevirdi.

«Ne oldu sana?» diye sordu Paul. «Yoksa fareleri sevmez misin?»

«Gitmek istiyorum. Artık bu yatağa yatamam. Burada sevişmem. İğrenç bir şey bu. Kusmak istiyorum!»

«Hiç üzülme,» dedi Paul, «aynı işi yatakta değil, radyatörün üzerinde, ya da bacaya çıkıp orda yaparız,»

Paul, elinde fareyle mutfağa yöneldi. İçerden «bak ne diyeceğim,» diye seslendi. «Buna biraz mayonez bulmalı. Çünkü mayonezli fare çok iyi olur. Baldırından bir parça sana ayırırım.»

Paul, mutfakta, «Mayonezli fare baldırı!» diyerek yüksek sesle gülüyordu.

«Gitmek istiyorum! Buradan kaçıp kurtulmak istiyorum!» diye bağırdı Jeanne. Artık yatağa bile bakamıyordu. O güzel hava, ne kadar da çabuk değişivermişti. Paul'un bir sonraki hareketinin ne olacağı hiç belli olmuyordu. Paul'a karşı biraz önce duyduğu istek, içindeki o sonsuz duygu, ölü fareye dokunmasıyla yok olmuş, uçup gitmişti. Jeanne ilk kez, odayı gerçek şekliyle, olanca çıplaklığıyla gördü. Odaya sinmiş olan seks kokusu, şimdi ona ölümü hatırlatıyordu. Buraya gelmek yürekliliğini göstermesinden, kendi de korktu.

«Artık dayanamayacağım,» diye kendi kendine mırıldandı Jeanne. «Buradan gidiyorum. Bir daha da gelmeyeceğim! Asla gelmeyeceğim!»

Çıkmak üzere, kapıya doğru yöneldi. O anda Paul, mutfaktan geri geldi. Elindeki fareyi atmıştı.

«Nereye bebeğim?» diye gülerek sordu. Koridorda, Jeanne'ın önüne geçip, sokak kapısını sürgüledi. Jeanne içinde hem korkunç bir

öfke, hem de sonsuz bir teşekkür duyarak ona baktı. Gitmeyi gerçekten istemiyordu.

«Biri bunu kasıtlı olarak yaptı,» dedi ve Paul'a şüpheyle baktı. «Evet bunun böyle olduğunu hissediyorum. Bu bir işarettir. Serüvenin sonunun geldiğini belirten bir işaret...»

«Delisin, saçmalama.»

«Sana daha önce söylemem gerekirdi,» Jeanne, Paul'un kendisine olan o aşırı güvenine, insanı ezen erkekliğine meydan okumak istiyordu. «Birine âşık oldum.»

«A, ne güzel!» dedi Paul, alay ederek. Ona doğru bir kaç adım attı. Ellerini ıslak ve kaygan kumaşın üzerinde gezdirerek, onu okşamaya başladı. «Şu ıslak şeyleri üzerinden çıkarman gerek,» dedi.

«Âşık olduğum bu adamla sevişeceğim.» diye üsteledi Jeanne.

Paul, duymamazlıktan geldi. «Önce sıcak bir banyo al da... Çünkü almazsan, zatürree olursun. Anladın mı?»

En yumuşak haliyle, Paul Jeanne'i tutup, banyoya götürdü. Muslukları açarak, banyoya su doldurmaya başladı. Sonra eteğinin ucundan, yavaşça yukarı doğru kaldırmaya başladı. Jeanne, asansördeki gibi, ağır ağır, bütün çıplaklığıyla karşısında beliriyordu.

«Zatürree olunca, ne olur biliyor musun?» dedi en yumuşak sesiyle. «Ölürsün.»

Jeanne kollarını havaya kaldırdı. Paul elbisesini başından geçirip çıkardı ve arkasına, yere attı.

«Sen ölünce ne olur, onu da biliyor musun?»

Önünde çırılçıplak duran Jeanne, hayır gibilerinden başını salladı.

«O zaman ölü fareyle yatıp kalkmak zorunda kalırım,» dedi Paul.

Jeanne inleyerek, yüzünü avuçlarının arasına aldı. Artık kurtuluş yolu olmadığını, Paul'un o anı kendisine her zaman hatırlatacağını biliyordu.

Paul yeniden şarkı söylemeye başladı. Gömleğinin kollarını sıvadı. Jeanne'ı dikkatle yerden kaldırıp, banyonun içine oturttu. Banyonun suyu çok güzel ve sıcaktı. Jeanne kendini suya bıraktı. İçindeki endişenin ve korkunun yavaş yavaş kaybolduğunu hissediyordu. Paul banyonun kenarına oturdu.

«Bana sabunu ver,» dedi.

Jeanne'ın ayak bileğini yakalayıp, bacağını kaldırdı. Jeanne'ın ayağı, Paul'un yüzüyle aynı çizgideydi. Paul, yavaş yavaş Jeanne'ın ayaklarını, parmak aralarını, bileğini, topuğunu sabunlamaya başladı. Paul'un elinin yumuşaklığı, Jeanne'ı şaşkınlıklar içinde bırakıyordu. Şimdi bütün bedeni gevşemişti. Aralarından suyun buharı yükselirken, Jeanne artık üşümüyordu.

«Âşığım,» diye tekrarladı Jeanne.

Paul duymak istemiyordu. Sabunlu elini Jeanne'ın bacaklarında, kalçalarında gezdirdi.

«Demek âşıksın,» dedi gülerek. «Ne güzel, ne güzel!»

«Evet, âşığım,» diye mırıldandı Jeanne. Başını banyonun kenarına dayayıp, gözlerini kapadı. Paul'un bedeninde gezinen eli, ona en büyük mutluluğu tattırıyordu.

«Âşığım, anlıyor musun?» dedi. Bir an için

durduktan sonra sözüne devam etti: «Artık yaşlandığının farkında mısın? Üstelik göbekleniyorsun da.»

Paul, Jeanne'ın ayağını elinden bırakınca, kızın bacağı olanca ağırlığıyla suya düştü.

«Göbek mi? Amma insafsızsın!»

Paul, Jeanne'ın boynunu, omuzlarını sabunlamaya başladı. Elleri giderek aşağılara kayıyordu. Jeanne, Paul'u kendisini ciddiye almaya zorlamaya kararlıydı. Bu arada, Paul'a karşı bir üstünlüğü olduğunu farketmeye başladı. Bu, ilk kez aklına geliyordu. Evet, Jeanne gençti. Hem de Paul'dan çok daha genç. Dikkatle Paul'a baktı ve söylediklerinde büyük bir gerçek payı olduğunu gördü.

«Saçının yarısı dökülmüş,» dedi. «Geri kalan yarısı da nerdeyse bembeyaz.»

Jeanne'ın sözleri, Paul'u öfkelendirdiği halde, Paul ona bakıp gülümsedi. Ellerini Jeanne'ın göğüslerinde gezdirdi. Bunları dikkatle inceledikten sonra, «Biliyor musun?» dedi «On yıl içinde senin şu göğüslerin iki torba gibi midene sarkacak. Ondan sonra onları futbol topu diye kullanırsın.»

Jeanne cevap vermedi. Öbür ayağını havaya kaldırmakla yetindi. Paul, kutsal bir görevi yerine getirirmişçesine o ayağı da yıkadı. Sabunlu elleri, kızın kusursuz bacaklarında kayıyordu.

«O zaman ben ne yapıyor olacağım, biliyor musun?»

«O zaman sen, tekerlekli iskemlede olacaksın,» dedi Jeanne. Paul'un eli yukarı doğru ha-

reket ettikçe, heyecanlanıyor, duygulanıyor, ne yapacağını bilemez oluyordu.

«Belki haklısın. Ama yine de sonsuzluğa dek, hep güleceğim.»

Paul, Jeanne'ın ayağını bıraktı. Ama Jeanne bacağını havada tutmaya devam etti. «Ne kadar şairane sözler. Ama lütfen yerinden kalkmadan, şu ayağımı bir daha yıka.»

«Hay hay, emredersiniz efendim.»

Paul, Jeanne'ın ayağını öptü ve yeniden sabunladı.

«Biliyor musun,» dedi Jeanne. «O âşık olduğum adamla ben sık sık sevişiyoruz.»

«Ya, öyle mi?» deyip, yüksek sesle güldü Paul. Böyle bir açıklamanın kendisini tedirgin etmesine şaşmıştı. «Aferin size! Peki bari adam bu işi iyi beceriyor mu?»

«Hem de nasıl! Harika!»

Jeanne'ın son sözleri pek öyle kesinlik taşımıyordu. Ama yine de Paul etkilenmişti. Başka bir sevgilisi olmalı diye düşündü Paul. Ama belli nedenden, hep buraya, kendisine dönüp geliyordu.

«Sen aptalın tekisin,» dedi Paul. «Bu işi benim kadar iyi becerenini bulamazsın. Hayatta görüp göreceğinin en harikası bu dört duvar arasında olacaktır. Hadi, şimdi ayağa kalk bakalım.»

Jeanne uslu uslu söz dinledi. Paul, onu olduğu yerde döndürdü ve vücudunu sabunlamaya başladı. Jeanna, Paul'un hiç bir hareketine karşı koymuyordu. Kendini onun ellerine bırakmıştı. Paul, çocuğunu yıkayan ve bu işi büyük bir dikkatle yapan bir babayı an-

dırıyordu. Üstü başı, pantolonu su içinde kalmıştı. Bir yerde, bu gibi konularda, tecrübesiz bir babaydı.

Jeanne, «Bu sevdiğim adam, büyüleyici bir insan,» dedi.

Jeanne'ın sözleri giderek, Paul'u tedirgin ediyordu. Bu şekilde konuşmasına daha ne kadar izin vereceğini düşündü. Artık sabrı taşıyordu. Bir şeyler yapıp, ona haddini bildirmek gerekiyordu. Ancak onu susturmak için de iyi bir yol bulmalıydı.

«Bana bak, deli kız,» dedi Paul, «Hayatta bulup bulabileceğin en büyük büyü, bu evin içinde!»

«Hem çok olağan, herkese benzeyen bir insan, hem de başkalarından çok farklı,» dedi Jeanne. Sesi, bir düşteymiş gibiydi.

«Herkes gibi, ama yine de farklı. Öyle mi?» Paul oyunu biraz daha sürdürmeye karar verdi.

«Biliyor musun, zaman zaman, beni korkutuyor da.»

«Ne biçim adam bu? Mesleği ne? Yoksa muhabbet tellâlı mı?»

Jeanne kendini tutamayıp güldü. «Doğrusu o söylediğin işi yapabilecek bir tip, aslında.»

Jeanne banyodan çıktı ve koskoca havluya sarındı. Paul sabunlu ellerine bakıyordu.

«Onu niye sevdiğimi, ona neden âşık olduğumu biliyor musun?» diye sordu Jeanne.

«Bilmiyorum. Aman çabuk söyle, öğrenmek için ölüyorum,» dedi Paul, alayla.

«Çünkü...» Jeanne bir an için duraladı. Sözlerinin sorumluluğunu üzerine almak iste-

diğinden emin değildi. «... çünkü, beni kendisine âşık etmesini biliyor da ondan.»

Paul, tedirginliğinin, öfkeye dönüştüğünü hissetti. «Sen de bu sevdiğin adamın, seni korumasını sana bakmasını istiyorsun! Öyle mi?» diye bağırdı.

«Evet.»

«Bu süslü püslü, altın giysileri içindeki, güçlü kuvvetli savaşçının, sana içine girip saklanabileceğin bir kale yapmasını istiyorsun...»

Paul yerinden doğruldu. Ayağa kalktı. Sesi, bedenine orantılı olarak büyüyor, yükseliyordu. Düşünceli düşünceli, Jeanne'a tepeden baktı.

«... Böylelikle yaşantının sonuna dek korkmaktan, kendini yalnız hissetmekten kurtulacağını sanıyorsun. Hayatta tek istediğin, yalnız kalmamak, içinde boşluk duymamak! Tek isteğin bu! Söyle tek isteğin değil mi?»

«Evet!»

«Böyle birini asla bulamayacaksın. Bunu bilmiş ol!»

«Ama bu adamı buldum bile!»

Paul'un içinden Jeanne'ı dövmek geldi. Düşüncelerinin boşluğunu, aptallığını, saçmalığını göstermek istedi. Bütün benliğini korkunç bir kıskançlık duygusu kaplamıştı. Jeanne aralarındaki anlaşmayı bozmuştu. İlk kez, dış dünyayı gerçek gibi göstermiş ve bu gerçeği, gözlerinin önüne sermişti. Şimdi saldırıya geçme sırası Paul'deydi. Şu ya da bu şekilde Jeanne'a haddini bildirecekti.

«Sana bir şey söyleyeyim mi,» dedi Paul, «bak göreceksin bu adam çok geçmeden ken-

dine bir fildişi kule kurmak isteyecek ve burada seni sömürecek, seni yitirecek. Bedenini sömürecek, aklını sömürecek, gülüşünü bile sömürecek...»

Paul için aşk bencillikten başka bir şey değildi. Olamazdı da zaten. Ona göre aşk, insanın kendini beslemek amacıyla bir başkasını sömürmesiydi. Aşk, bu sömürü için uydurulmuş bir özürdü. Oysa aşkın, sevmenin gerçek şekli, hiç bir özür, hiç bir neden göstermeden başkasını kullanmaktı.

«Evet, gülümsemeni bile sömürecek...» diye tekrarladı. «Kendini güvende hissedeceği, rahata kavuşacağı kale duvarları arasında, kendi erkekliğine tapacak...»

Paul, tüm öfkesini kusuyordu. Jeanne, havlusuna sarınmış, hayranlıkla onu seyrediyordu. Paul'un kelimeleri onu hem ürkütüyor, hem de içini, yepyeni isteklerle dolduruyordu.

«Ama bu erkeği ben buldum bile,» diye söylendi Jeanne.

«Hayır!» diye haykırdı Paul. «Bulmadın! Bulamazsın! Sen de yalnızsın! Yapayalnızsın. Yalnızlıktan kaçamazsın, kurtulamazsın. İçinden bu yalnızlık duygusunu atmanın bir tek yolu var. Ölümle karşılaşmak. Ölümün derinliklerine, korkmadan, gözlerini kırpmadan bakabilene dek yalnız kalmaya mahkûmsun.»

Paul, musluğun kenarında duran makasa bir göz attı. Eli, ister istemez o makasa doğru uzandı. Biraz ataklık... Biraz yüreklilik... Sonrası ne kadar kolaydı: Karşısındaki kız, kendi ve kan. Bol miktarda kan. Sadece kan. Birden Rosa'yı düşündü Paul. Şu sıralarda, otopsiden

gelen, otel merdivenlerinden yukarı çıkarılmakta olan Rosa'nın ölü bedenini düşündü. İçinde bir bulantı duydu. Bu duygu geldi ve geçti.

«Bütün bu sözlerimin sana saçma sapan geldiğini biliyorum.» dedi. «Ama ölümü anlayınca, ölümü sonuna dek anlayıp, ana rahmindeki korkuyu içinde duyunca, belki o zaman aradığın adamı bulabilirsin.»

«Ama bu adamı bulduğumu söylüyorum sana. Duymuyor musun? Anlamıyor musun?» dedi Jeanne. Şimdi sesi titriyordu. «Sensin! Bu adam sensin!»

Paul, neye uğradığını şaşırdı. Olduğu yerde ileri geri sallandı, sonra bütün ağırlığını arkasındaki duvara bıraktı. Jeanne ona amma da oyun oynamıştı. Bütün bu süre içinde hep Paul'den söz etmiş, ancak Paul bunu kavrayamamıştı. Şimdi bu oyunu ona ödetmek gerekiyordu. Umutsuzluğun, aldatılmanın ne demek olduğunu ona göstermeliydi. Ve Paul bunu Jeanne'a gösterecek, ona umutsuzluğu tattıracaktı.

«Bana makası ver,» dedi.

«Ne istiyorsun?» Jeanne birden paniğe ve korkuya kapılmıştı.

«Bana o tırnak makasını ver.»

Jeanne, musluğun kenarından tırnak makasını aldı ve Paul'a uzattı. Paul kızın bileğini sımsıkı yakaladı ve yüzüne yaklaştırdı.

«Sağ elinin tırnaklarını kesmeni istiyorum,» dedi. Jeanne şaşkınlık içinde Paul'a bakıyordu.

«Şu iki parmağının,» diye ekledi Paul. Jeanne, makası alıp, dikkatle tırnaklarını kesmeye başladı. Söyleneni yerine getirince, makası

Paul'a vermektense, eski yerine, musluğun kenarına koymayı tercih etti. Paul, gözlerini kızdan ayırmaksızın soyunmaya başladı. Çıplaklığının tüm kıvancıyla, Jeanne'ın gözlerinin derinliklerine baktı.

«Şimdi beni sevmeni istiyorum,» dedi. «Dün sana tattırdığımı acının aynısını, şimdi senin bana tattırmanı istiyorum.»

«Ne?» Jeanne kulaklarına inanamıyordu.

«Sağır mısın? Anlamadın mı? Söylediklerimi yap!»

Jeanne'ın elleri, Paul'un bedeninde gezinmeye başladı. Karşısındaki adamın, onu her an şaşırtma, onu her an sarsma ve bütün olanakların ötesine sürüklenmesine hayranlık duyuyordu. Bugüne dek düşünden bile geçirmeye cesaret edemediklerini istiyordu kendisinden. Artık Jeanne, bu serüvenin, acımasız bir şiddet hareketiyle, ya da herhangi başka bir korkunç şekilde sona erebileceğini biliyordu. Bunu yüreğinin taa içinden hissediyordu. Ama korkmuyordu. Artık yaklaşmakta olan o korkunç sonun korkusunu içinden söküp atmıştı. Paul'un derinliklerinden gelen bir şey bir yerde onun bütün umutsuzluğunu, yalnızlığını ortaya koyuyordu. Bu umutsuzluk da, Jeanne'ı etkiliyor, heyecanlandırıyor, ve Paul'le birlikte sonsuzluğa doğru sürüklüyordu. Bu nedenle, Paul'un her isteğini karşılamaya, her dediğini yerine getirmeye hazırdı. Bu istekler Paul'u kendi çöküşüne, kendi yıkılışına, kendi sonuna hızla yaklaştırsa bile, Jeanne bunları yapacaktı.

Jeanne, Paul'un isteklerini yerine getirirken, Paul kendinden geçmişti. Acıların en kor-

kuncunu ve zevklerin en büyüğünü bir arada duyuyordu. Bunu ona duyuran, tattıran Jeanne'dı. Demek ki, Jeanne ilk sınavı başarıyla vermişti. Ancak bu sınav burada bitmemeliydi. Jeanne'ın ispatlaması gereken bazı şeyler daha vardı.

Paul, soluk soluğa, «Bundan böyle senden ne istersem, sana ne söylersem, yapacak mısın?» diyordu.

«Evet,» dedi Jeanne, «evet!»

«Bir erkek domuz bulacağım, bu domuzla sevişecek, kusmuğunu yalayacaksın. Domuzun her isteğini yerine getireceksin!» diye kükredi Paul. «Beni duyuyor musun? Bütün bunları benim için yapacak mısın?»

Jeanne gözlerini kapadı. Paul'un soluk alışına kendini kaptırmıştı. «Evet,» dedi küçücük bir sesle. Ağlıyordu.

Paul, belli belirsiz sesi duymamıştı. «Ne diyorsun?» diye bağırdı.

«Evet! Evet!» diye haykırdı Jeanne. Başını Paul'un sırtına gömmüştü. Artık bütün kaçma olanaklarını yitirmişti. Kurtuluş umudu yoktu. Bundan böyle, ancak sonuna dek gidilebilirdi. Çevrelerindeki dört duvar onları tutuklamış, kendi duygularını, kendi alçaklıklarını yoğunlaştırmıştı. Artık Jeanne da, Paul'la birlikte bu sonsuzluğu, bu yalnızlığı, bu tutsaklığı paylaşıyordu. Bundan böyle onun her istediğini yapmaya hazırdı ve yapacaktı da.

«O domuz ölecek,» diye devam etti Paul. «O domuzun ölmesini istiyorum. Sen onu severken ölecek ve sen onu sevmeye devam edeceksin! Kollarındaki bir leşi sevecceksin.» İkisinin

de gözleri kapalıydı. Paul, başını yukarı kaldırmış, sonsuzluğa bakıyordu. Ermiş bir hali vardı. Birbirlerine bu denli yakın olmamışlardı bugüne dek.

«Söyle, bütün bunları yapacak mısın?» diye haykırdı, Paul.

«Evet!» diye inledi Jeanne. Kolunu Paul'un boynuna sarmış, başını omuzlarının arasına bastırıyordu. «Evet, yapacağım, evet! Daha kötüsünü de, daha beterini de... Evet, her istediğini yapacağım!... Evet en kötüsünü de... en korkuncunu da... Evet, ne istersen... Hepsine evet...»

Olanlar olmuştu. Jeanne tüm benliğini Paul'e vermiş, aşkını ispatlamıştı. Bütün kavramlar, bütün kurallar yıkılmış, kendilerini aşmışlardı. Artık bundan öte gidilecek hiç bir yer, yapılacak hiç bir şey kalmamıştı.

19. BÖLÜM

Gecenin geç saatleriydi. Otelin koridorlarını ve odalarını saran sessizliği bozan tek şey, tek tük ayak sesleriydi. Paul, merdivenlere sırtını dönüp, dar ve uzun koridora girdi. Her hangi bir istekten veya her hangi bir amaçtan uzak, köşeleri dönüp durması, gölgeler arasında dolanması, koridorlara girip çıkması sonunda kendini, bir labirentin bekçisine benzetiyordu. Yalnız ve isteksiz bir bekçiden farksızdı. Paul karanlık bir köşede durdu ve çevresine kulak kabarttı. Kendi soluk alışından başka hiç bir şey duyulmuyordu. Yavaşça arkasındaki duvara döndü ve duvar kâğıdının köşesini tutup kaldırdı. Duvarda küçücük bir delik vardı. Paul, gözünü deliğe yerleştirdi ve odasında uyumakta olan sokak kadınını seyretti. Üzerindeki bin bir tane örtünün arasından kadının bembeyaz bacağı görünüyordu. Gözlerinin rimeli hafifçe akmıştı.

Paul, delikten çekildi. Koridorun ucuna doğru ilerledi. Buradaki dolap kapısını araladı. Bu aralıktan hem Cezayir'li çiftin, hem de Amerikalı asker kaçağının odalarını gözetleye-

biliyordu. Ancak gördüğü bütün bedenler derin bir uykuya dalmıştı. Uykunun boşluğunda ve bilinçsizliğinde sürükleniyorlardı. Göz kapakları birer mezar taşını andırıyordu. Paul, koridorun oyuklarında veya duvar kâğıdının motifleri arasında gizlenmiş olan diğer deliklerden baktı. Bu otel ona bir örümcek ağını hatırlatıyordu. Örümcek ağının gerisindekiler gibi, burada da her şey görülüyordu. Burada gizli veya bakir olan hiç bir şey yoktu. Paul, uyuklamakta olan bütün müşterilere bir göz attı. Ancak gördükleri insan değildi. Paul yalnızca, açık kalmış ağızlar, bilinçsiz ifadeler, çürümekte olan et yığınları görüyordu. Yalnız derin derin solumalar ve zaman zaman da uykuda çıkarılan anlamsız sesler duyuyordu. Sanki bir morgda, cesetleri seyrediyordu.

Paul, cebinden bir anahtar çıkardı ve Rosa'nın odasının kapısını açtı. İlk anda, içerdeki çiçeklerin kokusu onu sarhoş etti. Yatağın baş ucundaki küçük lamba açık bırakılmıştı. Rosa'nın bedeni çiçeklerle donanmış yatağa yatırılmıştı. Dantelden yapılmış, gelinliğe benzer bir giysi vardı üzerinde. Yüzünü, bir tül duvak örtüyordu. Sarı saçları başının arkasında dikkatle dolanmış, dudaklarına ve yanaklarına kıpkırmızı ruj sürülmüştü. Gözlerindeki takma kirpikler, ona ölümde bile uyuyormuş havasını veriyordu. İnce uzun parmakları, midesinin üzerinde kenetlenmişti. Yüzünün ve ellerinin derisi, çevresine karamsar bir ışık, bir aydınlık saçıyordu. Gerçek olan, kişiliğine uyan tek

şey, yüz ifadesiydi: Dudaklarında belli belirsiz, alaycı bir gülümseme vardı.

Paul, yatağın baş ucundaki iskemleye çöktü. Cebinden sigarasını çıkardı ve içinden son sigarayı aldı. Paketi avuçlarının içinde buruşturduktan sonra, bir köşeye attı ve sıkıntıyla sigarasını yaktı.

«Şimdi geleneksel gezintimi yaptım. Oteli dolaştım,» dedi. Rosa'ya bakmıyordu, kapı kilitliydi. Ölü karısıyla konuşmak ona tuhaf bir zevk veriyordu. Bu, bir yerde kendi beynine bir çeki düzen vermekti. «Çoktandır bu gece gezilerime ara vermiştim. Ama bu gece tekrarlamak geldi içimden. Evet her şey yolunda, her şey yerli yerinde. Bilirsin ya, buranın duvarları delikli gravyer peynirinden farksızdır. Hiç bir şey gizlenemez, örtülemez.»

Paul, üzüntüsünü ve öfkesini engellemeye çalışarak, çevresine, bu insana acı veren odanın duvarlarına, tavanına baktı. Sonunda kendini tutamadı ve bakışlarını Rosa'nın yüzüne çevirdi.

«Bu makyajla çok komik bir görüntün var,» dedi. «Ne yapmışlar sana böyle? Amma da iş becermiş anneciğin. Seni bir orospu karikatürüne benzetmiş... Banyoda boğulan, yalancı Ofelya...»

Paul başını iki yana salladı. Kendi kendine gülmeye çalıştı. Ancak boğazından çıkan ses, gülmekten çok inlemeye benziyordu. Rosa o kadar sessiz, o kadar hareketsizdi ki...

«Kendini şöyle bir görebilseydin keşke. Bu haline sen de gülerdin.»

Rosa'nın olumlu bir tek yanı varsa, o da

mizah yeteneği, mizaha olan yatkınlığıydı. Evet, bu belki kara bir mizah, zaman zaman da acımasız bir mizahtı ama yine de gülmesini bilirdi Rosa. Hem de iyi bilirdi. Onu bu şekilde giydirmek, süsleyip püslemek, anlamsız ve gerçek dışıydı. Bu kadını sokakta görecek olsa, Paul onu tanıyamaz, karısı olduğuna inanamazdı.

«Şu anda, sen annenin yarattığı bir sanat eserisin,» dedi Paul. Sesi acı doluydu. Elinin tersiyle, yüzünün önündeki sigara dumanını dağıttı. «Allah kahretsin, bütün bu çiçeklerin kokusundan, insan nefes bile alamıyor.»

Rosa'nın saçlarının arasına bile çiçekler yerleştirilmişti. Paul, sigarasını yere atıp, topuğuyla, halının üzerinde ezdi. Bazı şeyleri söylemek gereğini duyuyordu. Aksi halde sapıtabilirdi.

«Biliyor musun, dolabın üzerinde duran bavulda senin gizli saklı şeylerini buldum. Kalemler, anahtarlıklar, yabancı paralar, bir sürü şey, hatta bir rahip giysisi bile vardı içinde. Müşterilerin unuttukları bu eski püskü şeyleri toplamayı sevdiğini bilmezdim...»

Bilmediğim ne kadar çok şey vardı diye düşündü Paul. Bundan böyle de bilme olanağı yoktu. Artık sonuna dek bilmeyecekti. Ne kadar büyük bir haksızlık, ne büyük umutsuzluktu bu.

«Adam, binlerce boktan yıl yaşamaya devam etse bile karısının gerçek benliğini asla öğrenemeyecek,» diye mırıldandı öfkeyle. «Yani, demek istiyorum ki, bütün dünyayı tanısam, anlasam bile, sendeki gerçeği asla bileme-

yeceğim. Yani, sen kim oluyorsun Tanrı aşkına? Kimsin sen? Nesin?»

Bir an için, Rosa'dan bir cevap gelmesini beklermişçesine sustu. Otelin üzerine çökmüş olan sessizliği dinleyerek, bir süre bekledi. Dünyanın her köşesinde artık gece yarısıydı. Bütün bu boşlukta tek uyanık kimsenin, kendisi olduğunu düşündü Paul.

Gülmeye çalışarak, «O günü hatırlıyor musun?» dedi. «Hani buraya ilk geldiği günü? Sana kolay kolay sahip olamayacağımı daha ilk andan anlamıştım...»

Paul bir süre duraladı. Beş yıl önce, Rosa'yla ilk karşılaşmalarını hatırlamaya çalışıyordu. Rosa kendinden ne kadar emin, ne kadar sert ve uzak duruyordu. Ama yine de Paul ona sahip olacağını anlamıştı. Bunu biliyordu. Paul ikisinin de birbirlerini anladıklarını sanmıştı. Bu nedenle de kıvanç duyuyordu.

«Evet, ne demiştim sana? Tamam, tamam. 'Gitmem gerek hesabı verir misiniz lütfen' demiştim. Hatırlıyor musun o günleri?»

Şimdi Paul, gülüyordu. İçten gülüyordu. Evet Rosa bu numarayı yutmuştu. Paul'un gerçekten gideceğini sanmış, onu elinden kaçıracağından korkmuştu. Oysa Paul'un gitmeye hiç niyeti yoktu. O zamanlar, otel çok daha temizdi. Paul'un burayı seçmesinin nedeni de bu temizlik olmuştu. Her şey ne denli değişik bir yönde gelişmiş ve sonuçlanmıştı.

Paul birden, içindekileri dökmek, her şeyi itiraf etmek gereğini duydu.

«Dün akşam bütün ışıkları söndürdüm. Başta annen olmak üzere, herkes neye uğradı-

ğını şaşırdı. Bütün müşteriler... özür dilerim, konuklar... Sahi sen onlara konuk derdin değil mi? Ben de bu konuklardan biriydim, değil mi?» Paul yeniden öfkelendi. «Tabii ya! Ben burada konuk değildim de neydim sanki? Bu tımarhanede tam beş yıl kocadan çok bir konuktum! Elbet ki bazı imtiyazlarım vardı. Ben özel bir konuktum! Ve bu gerçeği anlamam için, bana miras olarak Marcel'i bıraktın. Hanımın kocasının kopyası. Odası bile, bizim odamızın kopyasıymış!»

Paul'un tüm benliğini korkunç bir kıskançlık kaplamıştı. Marcel'le Rosa'nın arasındaki ilişkiden değil, bu ilişkinin ayrıntılarını bilmemekten öfkeleniyordu. Oysa bir koca olarak bazı şeyleri bilmeye hakkı vardı. Koca adını taşıyordu ama, gerçekten Rosa'nın kocası mıydı diye düşündü Paul. Rosa, kendini öldürmeden önce bazı şeyleri ona, kocasına söylemeliydi. Sırf bir terbiye, nezaket gereği olarak bazı şeyleri, açıklaması hiç olmazsa, kendini neden öldüreceğini söylemesi gerekirdi. Ancak Paul, Rosa'nın intiharının nedenini öğrenmekten korktuğunu da biliyordu.

«Biliyor musun Rosa? Ben dünyanın en korkak, en aptal insanıyım,» dedi. «Yatakta, Marcel'le neler yaptığınızı ona sormaya çekindim. Yoksa onunla da, benimle yaptıklarının aynısını mı yapıyordun? Belki de başka şeyler... Ama Marcel'e bunların hiç birini soramadım. Korktum. Alacağım cevaptan korktum ve sormadım. Sence evliliğimiz, beş para etmez bir şeydi galiba. Ve bu evliliğe bu beraberliğe son vermek için, bir usturayla, su

dolu bir banyo yetti sana... Ne kadar da kolay hallettin şu işi...»

Paul, yerinden doğrulup, ayaklarının üzerinde durmaya çalıştı. Üzerine sonsuz bir acı, ve giderek yükselen, tedirginliğin ötesine varan bir öfke çökmüştü. Hayır, Rosa'nın onu böyle yapayalnız bırakıp gitmeye, üstelik hiç bir açıklama yapmadan çekip gitmeye hakkı yoktu. Rosa'nın gidişi bir eşek şakasından, kötü oynanmış bir oyundan da beterdi. Ve bu oyun, Paul'un benliği, Paul'un tüm yaşamı pahasına oynanmıştı.

«Seni pis, alçak, adi fahişe,» diye haykırdı Paul. Bu kelimeleri söylemiyor, tüm nefretiyle birlikte kusuyordu. «Dilerim ki cehennemde cayır cayır yanasın! Dünyaya gelmiş gelecek en pis, en adi domuzdan da betersin! Neden öyle olduğunu biliyor musun? Çünkü yalan söyledin! Yalancının tekisin sen! Bana yalan söyledin. Oysa ben sana güvenmiştim. Sana inanmıştım. Ben sana güveniyordum. Ve sen yalan söyledin! Bile bile yalan söyledin!»

Paul, bütün kinini, nefretini ve şiddetini kusmuştu artık. Ellerini cebine daldırdı. Ne olduğunu kavrayamadığı bir şey değdi parmaklarına. Bu bir resimdi. Yavaşça resmi cebinden çıkardı ve ışığa tutup baktı. Jeanne tüm cömertliğiyle, göğüslerini objektife döndürmüş, karşısında duruyordu. Paul bir süre, onu tanıyamamışçasına resme baktı. Bunu cebine ne zaman koymuş olabileceğini düşünmeye çalıştı. Ancak bir türlü hatırlayamadı. Kadın milletinin hepsi aynı diye geçirdi içinden. Elindeki resmi küçük parçalara yırtıp, yatağın üze-

rindeki çiçeklerin arasına serpiştirdi. Paul, düşlerinden sıyrılmaya çalıştı. Yaşaması gerekiyordu. Paul yaşamaya devam edecekti. Rosa'nın anlamadığı şeylerden biri de buydu. Belki anlamıştı da önemsememişti. Oysa Paul yaşamaya kararlıydı.

«Hadi söylesene. Yalan söylemediğini söylesene,» dedi yumuşak bir sesle Paul. Yüzünü Rosa'nınkine yaklaştırdı. Bunca çiçeğin arasında Rosa'nın kendine özgü kokusunu belli belirsiz duyabiliyordu. «Niye cevap vermiyorsun? Yoksa bana verilecek cevabın yok mu? Oysa sen gönül almak için ne güzel sözler bulur, söylerdin. Şimdi söyleyecek hiç bir şeyin yok mu? Hadi cevap ver. Bir şeyler söyle. Hadi her zamanki gibi gülsene. O alaycı bakışlarınla bile olsa, bana bakıp gülsene.»

Paul, bir süre Rosa'nın gülümsemesini beklercesine ona baktı. Oysa önündeki dudaklar, bir taş parçasından farksızdı.

«Hadi, lütfen,» diye üsteledi Paul. «Bana güzel, tatlı bir şeyler söyle. Bir iki kelimecik yeter. Hiç olmazsa, gülümseyiver. Lütfen. Yanlış anladığımı söyle...»

Paul'un göz pınarlarında toplanan yaşlar, yanaklarından aşağıya süzüldü. Elinin tersiyle yüzündeki yaşları sildikten sonra, Paul, önündeki bedene biraz daha sokuldu. Hayır, kolay kolay vaz geçecek değildi.

«Hadi konuşsana! Bir şeyler söylesene! Konuşsana pis, alçak fahişe! Ne susuyorsun, yalancı orospu!»

Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. O koca, güçlü adamın bedeni her hıçkırıkta sarsılıyordu. Pa-

ul kollarını kenetleyip, olduğu yerde ileri geri sallanmaya başladı. Ana kucağındaki bir çocuktan farksızdı şimdi. Sonra elini uzatıp, Rosa'nın yüzüne dokundu. Bu yüz, buz gibi ve acımasızdı. Saçlarının arasındaki çiçekleri çıkarıp, yere, ayaklarının dibine atmaya başladı.

«Özür dilerim ama seni böyle görmeye dayanamıyorum,» dedi. «Saçlarındaki bu yapraklar, yüzündeki boyalar... Oysa sen hiç böyle boktan süsler, boya falan kullanmazdın...»

Paul, Rosa'yı incitmemeye çalışarak, yumuşacık ellerle, önce takma kirpikleri çıkardı. Ancak karşısındaki görüntü şimdi daha da çirkin, daha da kaba bir şekil almıştı. Bu görüntüyle, gerçek Rosa arasında hiç bir ilişki yoktu. Paul yerinden kalktı, cebinden mendilini çıkartıp, musluğun altına tuttu. Sonra yine Rosa'nın yanına gelerek yanaklarındaki pudrayı, dudaklarındaki ruju silmeye başladı.

«Bu boyaları silip çıkarmalıyım,» dedi. Hâlâ burnunu çekiyordu. «Beni bağışla. Ama bunu yapmam gerek.»

Paul bir kaç adım geri çekilip, yeniden Rosa'ya baktı. Şimdi ona karşı içinde sonsuz bir sevgi duyuyordu. Ona açılmak, tüm umutsuzluğunu ona dökmek istiyordu.

«Bu işi neden yaptığını bilmiyorum. Kendini neden öldürdüğünü bilmiyorum,» diye yeniden söze başladı. «İnsan kendini nasıl öldürür, bir bilsem, belki ben de aynı şeyi yaparım. Ama nasılını bilmiyorum. Onun için yapamıyorum.»

Paul bir an için sustu ve kendini öldürme

olanaklarını düşündü. Belki de o intihar edebilecek bir tip değildi. Ama Rosa da öyle bir insan değildi ki... Paul kendi kendine, «İntihar etmenin bir yolunu bulmalıyım,» dedi.

Yatağın önüne diz çöküp, başını ve kolunu Rosa'nın bedenine dayadı. Yeniden konuşabilmek, içini ona dökmek için güç topluyordu. Kendi duygusallığının derinliklerinde kaybolmak üzereydi. Rosa'yı, hayattayken bile, ölümdeki kadar sevmemişti. Paul, her hangi bir şeyin değerini veya gerçek benliğini ancak, onu yitirdikten sonra anlayabiliyordu. Bugüne dek, tüm yaşantısı boyunca, hep böyle olmuştu. Ancak bu gerçeğin bilincine varmak, artık bugün, Paul'un acısını veya üzüntüsünü hafifletmiyordu. Şu anda belki de ilk kez olarak bunca sonsuz bir umutsuzluk duyuyordu. Öyle ki, o kendine özgü alay etme yeteneğine, ya da o anlamsız öfkesine bile sığınamaz olmuştu.

Paul birden düşüncelerinden sıyrıldı. Biri sokak kapısına vuruyordu. Kapıdaki gümbürtü, otelin içinde yankımaya başladı. Sanki kıyamet günü yaklaştı gibi geldi Paul'a ve bir an için büyük bir korkuya kapıldı. Sonra zil çalındı. İnce tiz bir ses duyuldu.

Paul, «Ne? Kim o? Geliyorum, geliyorum,» diye kendi kendine mırıldanarak, ayağa kalkmaya çalıştı. Bir kez daha dönüp Rosa'ya baktı. Artık ona karşı, içinde yalnız sevgi vardı. Karısının anısıyla bir uzlaşmaya vardığına inanıyordu.

«Gitmem gerek sevgilim,» dedi çok yumuşak bir sesle. «Beni çağırıyorlar bebeğim, gitmem gerek.»

O donuk yüze son bir kez bakıp gülümsedi. Sonra odadan çıkarak, arkasından kapıyı kilitledi.

Sokaktan boğuk bir kadın sesi geliyordu: «Hey, kimse yok mu?»

Paul çok derin bir uykudan yeni uyanmış gibiydi. «Geliyorum, geliyorum,» diye seslenip, merdivenlerden aşağıya indi ve kapıya yöneldi.

Paul, giriş katma geldiğinde, sokak kapısının buzlu camından iki kişinin gölgesini gördü. Paul, içerinin ışıklarını yakmadan doğru kapıya gitti. Kapının arkasında, sarmaş dolaş bir kadınla bir adam vardı. Paul yüzlerinin neye benzediğini pek çıkaramadı.

«Hey, çabuk ol!» diye bağırdı kadın. Buzlu camın gerisinde Paul'un karartısını görmüştü. Ancak Paul, kapıyı açmaya pek niyetli değildi.

«Uyan, uyan!» diye bağırdı kadın. Yüzünü cama dayamış, kapıyı yumrukluyordu. «Kapıyı aç! Çabuk ol!»

«Çok geç,» dedi Paul. «Sabahın dördü oldu.»

Paul kadının ne sesini ne de boya içindeki yüzünü tanıyabilmişti.

«Her zamanki odaya ihtiyacım var,» dedi kadın. «Dört numaralı oda. Yalnız yarım saatliğine. Hadi bilemedin, en fazla bir saat.»

Paul hayır gibilerinden başını salladı. Bu kadın ondan ne istiyordu. Hangi hakla bu saatte onu rahatsız ediyordu? Üstelik bu oteli çok iyi bilirmiş gibi bir hali de vardı.

Kadın diretiyordu. «Dolu olmadığınızı biliyorum. Dolu olsanız, kapıya tabela asardınız. Hadi hadi, artık laf anlatmaktan yoruldum. Sen

git bana buranın sahibini çağır. O bana hep yardımcı olur. Hadi yürü.»

Paul, sürgüyü çekti ve yavaşça kapıyı araladı. Karşısında, orta yaşlı şişman bir sokak kadını gördü. Kadın, gözlerinin üzerine mavi boyayla kuyruklar çekmişti. Arkasında, paltosuna sarınmış, kuşkulu gözlerle sağına soluna bakınan bir adam duruyordu. Her hangi biri tarafından görülmekten çekindiği, daha doğrusu korktuğu her halinden belliydi.

«Rosa benim eski arkadaşımdır,» dedi kadın. «Onun için şu kapıyı aç da içeri girelim. Aksi halde seni Rosa'ya şikayet ederim.»

Kadın Paul'la konuşurken, arkasındaki adam, sessizce bir iki adım geriledi ve usulcacık sokağın ucunda gözden kayboldu. Kadın onun gittiğini görmemişti. Paul kapıyı açtı, kadın onu kenara itip, koşar adımlarla içeri girdi.

Arkasını dönüp, «Her şey yolunda, girebilirsin,» dedi.

Birden adamın gitmiş olduğunu gördü. Olanca öfkesiyle Paul'e dönüp, «Yaptığını beğendin mi? İşte bırakıp gitmiş!» dedi.

«Özür dilerim,» diye mırıldandı Paul. Bütün bu olup bitenler Paul için bir düşten farksızdı. Ne o, ne kadın, ne de sıvışan adam gerçek insanlardı.

Rosa'nın arkadaşlarından birine kötülük ettiği düşüncesi içini kemiriyordu. Yeniden duygusallığa kapılmış ve şimdi pişmanlık, vicdan azabı duyuyordu. Kadın, gözlerini Paul'den ayırmıyordu. Ondan bir şey istermiş gibi bir hali vardı. Ancak Paul kadının ne isteyebileceğini bir türlü anlamıyordu.

Kadın sonunda, yüzünü Paul'unkine iyice yaklaştırarak, «Koş onu bul,» dedi. Paul kadının yüzünü açık seçik göremiyordu. Ancak yukarıdaki odadaki solmuş çiçeklerine benzer bir kokusu olduğunu duyabiliyordu. «Çok uzaklara gitmiş olamaz, çabuk onu buraya getir. Her şeyin yolunda olduğunu söyle,» diye diretti kadın.

Paul, sokağa fırladı. Gün ağarmak üzereydi. Paul çok yorgun olduğunu hissediyordu. Çelişkiler, anlamsız duygular içindeydi. Belki de en doğrusu, kadının söylediğini yerine getirmek olacaktı. Adam buraya kadar geldiğine göre, bu işe gönüllü demekti. Evet, evet geri gelmesi gerekirdi. Paul kadına yardımcı olmaya karar verdi. Adamı geri gelmeye kandıracaktı.

Paul, yol boyunca koştu. Sabahın serin havasını ciğerlerine çekti. Bir kaç dakika önce karısının ölümüne ağlıyordu. Oysa şimdi bir sokak kadınının isteğini yerine getirmek için, sokaklarda koşuyor, erkek avcılığı yapıyordu. Bu aracılığı, ölmüş karısının anısı için yaptığını tekrarlıyordu kendi kendine. Biraz önce duyduğu pişmanlığın yavaş yavaş kaybolduğunu hissediyordu. O vicdan azabının yerini şimdi öfke almaya başlamıştı. Evet, o eski öfke, tüm benliğini sarıyordu. Belki bu da Rosa'nın şakalarından biriydi. Ve bu tür şakalardan kolay kolay yakasını sıyıramayacağına inanıyordu. Paul, bir yandan koşarken, bir yandan da, «acaba bütün orospular Rosa'yla neden bu kadar iyi anlaşıp, onunla dostluk kuruyorlardı?» diye soruyordu.

Siyah paltolu adam görünürlerde yoktu

Paul koşmaktan nefes nefese kalmıştı. Soluk almak için bir an durdu. Dar sokaklardan gelip geçen, kente yiyecek getiren kamyonların gürültülerini dinledi. Yanı başındaki bir çöp tenekesinin pis kokusunu duyuyordu. Bugüne dek bunca alçaltıldığını, küçük düşürüldüğünü bilmiyordu. Sokağın ortasında gerçekten çok gülünç olduğunu hissetti. Bu gülünç durumu için de kimseyi suçlayamaz, sorumluluğu kimseye, kendisine bile yıkamazdı. Hiç olmazsa, ortada bir suçlu veya sorumlu bulunsa, her şey çok daha kolay olurdu. O zaman tüm öfkesini kusabilir, öcünü alabilirdi.

Paul, yumruklarını sıkıp otele doğru döndü. Otelde bıraktığı kadını çoktan unutmuştu bile. Ama birden, dar sokağın ucunda, bir kapının karanlık girişine gizlenmeye çalışan, paltosuna bürünmüş adamı gördü. Onun bu korkak hali, Paul'u tiksindirdi. Neden bu adam önce kadınla gelmeyi kabullenmiş sonra da vaz geçmişti. Bu adamın Paul'u bunca rahatsız etmeye, öfkelendirmeye ne hakkı vardı?

«Demek beni buldun,» diye mırıldandı adam. Paul'a sevimli görünmeye, gülmeye çalışıyordu. Ufak tefek, ince yapılı bir adamdı. Çıtkırıldım bir hali, yapmacık bir sesi vardı. «Lütfen beni bulduğunu ona söyleme,» dedi. Sonra, «kadının ne kadar çirkin olduğunu gördün mü?» diye ekledi.

Adam Paul'dan bir iki adım uzaklaşmış, ellerini yalvarırcasına ona uzatmıştı.

«Bir zamanlar yalnız karımla yetinirdim. Ama şimdi öyle bir hastalığa tutuldu ki, bütün derisi pütür pütür oldu. Bu durumuna dayana-

mıyorum. Kendini benim yerime koy, o zaman anlarsın,» dedi.

Paul, adamın koluna yapıştı. «Hadi bakalım yürü, düş önüme,» dedi. Nedenini bilmeden, adamın hikâyesine sinirlenmiş, öfkesi daha da çoğalmıştı.

«Sarhoştum, ne yaptığımı bilmiyordum,» dedi adam. Şimdi Paul'a yalvarmaya başlamıştı. «Önüme çıkan ilk kadını aldım. Ama sonra biraz yürüdük. Yürüdükçe açıldım, kendime geldim...»

Adam Paul'un elinden kurtulmaya çalışıyordu. Ancak Paul, birdenbire, anlamsız bir şiddete kapılarak, olanca gücüyle adama bir tokat attı, Adam arkasındaki dükkânın demir kepenklerine çarptı, sendeledi ve yere kapaklandı. Yerde, ellerinin ve dizlerinin üzerinde, gerileyerek, Paul'den kaçmaya çabaladı.

«Bırak beni! Delinin tekisin sen! Bırak beni! Sapık herif!» diye bağırıyordu.

Adam ayağa kalkmaya çalıştı. Paul onu bir tekmeyle, boylu boyunca kaldırım taşlarının üzerine yuvarladı.»

«Defol! Git burdan. Gözüm görmesin! Defol!» diye haykırdı.

Adam, topallaya topallaya, kaçmaya başladı. Bir yandan koşarken, bir yandan da omuzunun üzerinden korkuyla arkasına bakıyordu.

Paul, yorgun argın otele yöneldi. Tüm öfkesini kusmuş, tükenmişti. Her şey ne kadar da çabuk değişivermişti. Bir yerde, karısına taparken, ona karşı en yüce duyguları duyarken, şimdi günlük yaşantının pisliğine, çamuruna bulanmıştı. Ne büyük bir düşüştü bu.

Kadın otelin girişinde bekliyordu. Oradaki tahta bir sıraya oturmuş, sigara içiyordu.

Paul'u görünce, «Biliyordum, onu geri getiremeyeceğini biliyordum,» dedi. «Şimdi ben bu saatte, başka birini nasıl bulurum?»

«Seni ne kadar ziyana soktum?» diye sordu Paul. Ceplerini karıştırmaya başlamıştı.

Kadın güldü. «Paranın önemi yok. Bana ne kadar verebilirsen, onu ver,» dedi. «Bu işi para için yapmıyorum. Hoşuma gittiği için, erkekleri sevdiğim için yapıyorum. Şimdi anlıyor musun?»

Kadın bir an için sustu ve Paul'un elini tuttu.

«Sen de yakışıklıymışsın,» diye mırıldandı. «Müşterimi kaçırdım. İstersen bu günlük müşterim sen ol. Ne dersin, hemen şuracıkta, şu işi halledelim. Hadi hadi, gel canım, utanma.»

Kadın, yüzünü ışığa doğru eğmişti. Paul birden bu yüzü tüm ayrıntılarıyla gördü. Bu bir ölü maskesine benzer korkunç bir yüzdü. Paul, şaşkınlık ve korku içinde bir iki adım geriledi. Kadından uzaklaşmaya çabaladı.

«Bana öyle bakma!» diye kadın haykırdı. Yerinden kalktığı gibi, kapıya fırlamıştı. Sokağa çıkmadan önce, son bir kez Paul'a baktı ve bağırdı. «Anladık artık genç değiliz! Ne olmuş yani? Bunda ne var? Senin karın da günün birinde tıpkı benim gibi olacak!»

20. BÖLÜM

Jeanne, Jules Verne Sokağındaki apartmanda, asansöre binmiş yukarı çıkarken, Paul'un orada olup olmadığını, kendisini bekleyip beklemediğini düşünüyordu. Bu arada içinden de, artık buraya son kez geldiğini tekrarlıyordu. Evet, Jeanne kararını vermişti. Artık bu sondu. Bundan böyle kazanacak hiç bir şeyi yoktu. Bütün sınırlar aşılmış, bütün kurallar yıkılmıştı. Bundan böyle gidilecek hiç bir yer yoktu. Ancak şu anda Jeanne'ın serüveni devam etmekteydi. Ve Jeanne serüveninin tehlikelerinin giderek arttığını, serüveninin en güç kısmına geldiğini biliyordu.

Jeanne asansörden inip, kendi anahtarıyla kapıyı açtı. Paul'un, ceketinin cebine koyduğu çıplak resmini görüp görmediğini düşündü. Bir yerde, bunu yapmakla kendini Paul'a hatırlatmış oluyordu. Paul'un günlük yaşantısında, sabah kahvesini içerken ya da özel hayatında acayip bir işler çevirirken bu resme baktığını düşünmek, Jeanne'ı mutlu kılıyordu.

Jeanne tam kapıdan içeri girecekken, ölü fareyi hatırladı. Ürperdi. Kapıyı dikkatle açtı.

İçerdeki sonsuz sessizlik ve yuvarlak odanın duvarlarına vuran gün ışığı, Jeanne'ı bağrına bastı. Jeanne birden olduğu yerde dona kaldı. Ev bomboştu. Bütün eşyalar, mobilyalar götürülmüştü. Gözlerine inanamayarak, odadan odaya koşmaya başladı. Ancak her oda inanmak istemediği gerçeği, olanca açıklığıyla ortaya koyuyordu. Silteyi bile götürmüşlerdi. Ev, şimdi tıpkı ilk günkü görüntüsüne bürünmüştü. Duvarlar her zamankinden daha bir çıplak, lekeler, akmış sıvalar daha bir çirkin görünüyordu. Her şey çok daha iç kapayıcı ve karamsardı. Bu boş dairede, hâlâ var olan tek şey, bulusmalarından arta kalan kokuydu. Ama bu koku bile yavaş yavaş bir düşüşün, bir korkunç sonun, parçası olmaya başlamıştı.

Jeanne koşa koşa boş daireden dışarı fırladı. Kapıyı bile kapamamıştı. Asansöre binip, doğru o karanlık giriş katına indi. Kapıcının penceresi açıktı. Jeanne kadının, sırtı pencereye dönük, oturduğu yerde bir şeyler yapmakta olduğunu gördü. Jeanne, ayaklarının ucunda yükselerek bir iki kere öksürdü. Kadın hiç oralı olmadı. Verdi'nin aryalarını söylemekteydi. Ancak bu, aryadan çok, sonu gelmeyen bir inlemeye benziyordu.

«Özür dilerim,» diye söze başladı Jeanne. «Dört numarada oturan adam vardı ya...» Jeanne'ın kelimeleri, apartmanın içinde büyüyor, büyüyor, kocaman yankılar yapıyordu. Jeanne buraya ilk geldiği günü, içeriye girebilmek için harcadığı çabayı ve o günkü endişesini, heye-

canını hatırladı. Kapıcı kadın yine ilk günkü tutkusu ve boş bakışlarıyla Jeanne'a bakıyordu. Sonunda bilmiyorum gibilerinden başını salladı.

«Birkaç gündür, burada oturuyordu,» diye atıldı Jeanne.

«Bana bak, ben burada kimseyi tanımıyorum. Böyle birini ne gördüm, ne de duydum.» dedi kadın. «Buraya gelirler, giderler, kiralarlar, satarlar. Yok dört numaradaki adam, yok bir numaradaki kadınmış... Benim bunlardan haberim mi var sanıyorsun?»

Jeanne, Paul'un böyle hiç bir şey söylemeden çekip gideceğine inanamıyordu. İnanmak istemiyordu. Evet, bu kez de apartmana geldiğinde bir sürprizle karşılaşacağını, Paul'un yine hiç beklenmedik bir şey yapacağını biliyordu. Ama böylesini beklemiyordu doğrusu.

«Ya eşyalar? Eşyaları nereye götürdü?» dedi Jeanne. «Yukarıdaki kat bomboş.»

Kadın anlamlı anlamlı güldü. Bu tür sözleri çok duymuş gibilerinden bir hali vardı.

«Bana adresini verin. Size bir adres bırakmış olmalı. Mektuplarını nereye yolluyorsunuz?» diye sordu Jeanne.

«Bende adresi madresi yok. Hem ben kimseyi tanımıyorum.» dedi kadın.

«İsmini bile bilmiyor musunuz?» diye yakardı Jeanne.

«Hiçbirşey bilmiyorum, dedik ya!» Kadın hızla başını çevirdi. Artık öfkelenmişti. Jeanne bu cehennem bekçisini biraz fazla zorlamıştı. O sırada Jeanne'ın aklına parlak bir fikir geldi. Bu düşüncesinin heyecanı içinde, sokak kapısından dışarı fırladı. Paul çekip gittiğine göre,

burası yeniden boş sayılırdı. Artık burayı Jeanne kiralayabilirdi. Böylelikle Paul'den öcünü alacağını düşündü Jeanne. Paul bunu hak etmişti. Paul, gideceğini önceden söyleyebilir, hiç olmazsa bir mesaj, bir iki satır bırakabilirdi. Onu bir daha göremeyeceğine Jeanne inanamıyordu. Ama tüm benliğiyle de artık onu görmeyeceğini biliyordu. Jeanne, apartmandan çıkıp, köşedeki kahveye gelene dek, yol boyunca bunları düşündü.

Jeanne kahveye gelip telefon kabinesine girdiğinde ise, o parlak fikri bulduğu andaki heyecanını, coşkusunu yitirmeye başlamıştı bile. Verdiği karardan caymamak için, aceleyle, Tom'un numarasını çevirdi.

«Tom, sana iyi bir haberim var. Bize bir daire buldum,» diye söze başladı Jeanne. «Jules Verne sokağındaki üç numaralı apartmanda... Çok güzel bir yer... Hemen gel gör... Nerede olduğunu anladın değil mi?... Seni apartmanın beşinci katında boş dairede bekliyorum...»

Jeanne apartmana dönüp, boş daireye girdi ve beklemeye başladı. Birden apartmanın içi, bağrışmalar ve kahkahalarla doldu. Paul ve ekibi gelmişlerdi. Hepsi asansöre girmeye çalıştılar. Bir kısmı asansörle yukarı çıkarlarken, asansöre binemeyenler, koşar adımlarla merdivenlere yöneldiler ve asansördekilerle yarışa başladılar. Bütün bu gürültü patırdı, apartmana bugüne dek burada rastlanmayan bir hava verdi. Apartman canlanmış ve yaşama belirtileri göstermeye başlamıştı sanki. Jeanne gelenleri yerlere kadar eğilerek karşıladı. Gülümsemeye çalışıyordu.

Jeanne, «Nasıl apartmanı beğendin mi?» diye sordu Tom'a. Jeanne ve Tom önde, bütün ekip arkada, daireyi dolaşmaya başladılar. Kameraman ilk iş olarak makinesiyle yuvarlak odayı taradı. Jeanne o anda belli belirsiz bir pişmanlık duydu içinde. Ancak bu duygu devam etmedi. Çok kısa bir zaman sonra kayboldu, unutuldu. Tom, boş odalar arasında güçlü bir imparator gibi gidip geliyordu.

«Sen burayı çok mu sevdin?» diye sordu Tom. Ama Jeanne'ın cevap vermesini beklemeden, «Yalnız fazla aydınlık,» dedi. Bu arada, kameraman harıl harıl film çekmekle meşguldü.

Jeanne Tom'u küçük odaya doğru yöneltti. «Bu oda iki kişilik büyük bir yatak için çok küçük ama yine de bebek odası olabilir,» dedi. Sonra coşkuyla, «Fidel ismine ne dersin? Oğlumuz olursa ismini Fidel koyarız. Tıpkı Fidel Castro'nun ki gibi,» diye ekledi.

«Ama ben bir de kız çocuk isterim,» dedi Tom. Jeanne bunu duyunca, içini ansızın büyük bir sevgi kapladı. Tom'a karşı sevgi duyuyordu. Jeanne ne yaparsa yapsın, Tom hep ne kadar anlayışlıydı... Jeanne yeniden Paul'u ve onunla beraberken, bu odaların ne denli farklı olduğunu düşündü. Bu odaların eski halini özlemiyor değildi doğrusu. Ama Jeanne ilk kez olarak bu apartmanda bundan önce hiç tatmadığı bir mutluluk, bir rahatlık ve kıvanç duyuyordu. Ve yine Jeanne ilk kez, bu odalarda bir ailenin yaşayabileceğini, küçük oyunları, kavgaları, çoluk çocuklarıyla mutlu ya da mutsuz bir yaşam sürdürebileceklerine inandı. Ancak

bunları düşünmesiyle, yeniden içinde sonsuz bir üzüntü ve yalnızlık duyması bir oldu.

Jeanne'ın içindeki bu çelişki dolu duygulardan habersiz olan Tom, «Kız olursa, ismini Rosa koyarız,» dedi. «Tıpkı Rosa Luxembourg'unki gibi. Birden yüzün asıldı. Nen var Jeanne?»

«Yoo. hiç bir şeyim yok.»

«İyi öyleyse. Şimdi film çekimine devam edebiliriz. Sana bazı şeyler soracağım, sen cevaplandıracaksın. Bugün herkesi ilgilendiren bir konu üzerinde konuşalım. Seks konusuna ne dersin?»

Tom, son cümlesiyle, Jeanne'ın şaşırmasını ya da ürkmesini bekliyordu. Nitekim kameraman da bu anı saptamak için, makinesini hazır etmişti. Ancak Jeanne'ın seks sözcüğünden hiç ürkmediği ya da buna şaşırmadığı ortadaydı. Gelgelelim yüzünde canı sıkılmış, düş kırıklığına uğramış bir bakış belirdi. Tom, durumu anladı. Ekibe dönüp, «Kesin!» diye bağırdı. «Anlaşıldı, bu böyle devam edemez! Bundan sonra film çekimi falan yok! Bu iş burda biter!»

Ekiptekiler, makinelerini, teyplerini ve diğer malzemelerini toplamaya başladılar. Başka bir tek söz söylemeden, Tom, herşeyini kapı dışarı etti. Set yazmanı genç kız, diğerlerini izlerken, Jeanne'a belli belirsiz bir el salladı ve dışarı çıkıp, usulcacık kapıyı kapadı.

«Senin her gününü, her anını filme almak istiyordum,» dedi Tom. Kalbi kırılmıştı. «Sabahı olup da uyanınca, uykuya daldığın ilk anları da, her zaman, her yerde, her yaptığını, her halini, herşeyini herşeyini, filme çekecektim. Yeni bir gündeki ilk gülüşünü çekecektim... Oysa hiç

bir şey çekemedim. Kameramla seni yeniden yaşatmak istedim, ama yapamadım.»

Jeanne, Tom'a sırtını dönüp, bomboş odalar arasında dolanarak, ondan uzaklaştı. Tom, Jeanne'ı izlemeye başladı. Bu arada beyaz bir çarşafla örülü eski eşya yığınına, duvardaki su lekelerine şüpheyle bakıyordu.

«Bugün çekime son verdik,» diye seslendi Tom. «Film bitti!»

Jeanne birden içinde sonsuz bir pişmanlık duydu. «Ben biten şeylerden hoşlanmam,» dedi.

«Onun için, film bittiğine göre, derhal yeni bir şeye başlamalıyız.» Tom yuvarlak odada kendi kendine dolaşıyordu. Birden hayranlıkla, iki elini havaya kaldırdı: «Burası kocaman bir yermiş.» dedi.

Küçük odadan, Jeanne, «Nerdesin?» diye seslendi. Yavaş yavaş yuvarlak odaya doğru yürümeye başladı.

«Burdayım.» diye bağırdı Tom. Sonra, Jeanne'a takılarak, «Üç odanın içinde birbirimizi bulamaz olduk. Aman dikkat et de sen de kaybolma,» dedi.

«Alay etmenin, şakanın sırası değil,» dedi Jeanne. Bütün neşesi kaçmıştı.

«Burayı nasıl buldun?» diye sordu Tom.

«Bir rastlantı sonucunda. Önünden geçerken kiralık tabelasını gördüm.» diye cevap verdi Jeanne. Tedirgin olmuştu ansızın.

«Burada biz her şeyi değiştirir, yenileriz!» diye bağırdı Tom.

Bu sözler Jeanne'ı etkiledi. Hayatta ger-

çekten her şeyi değiştirmek, yenilemek insanın elinde miydi ki?

«Evet, herşeyi değiştireceğiz,» diye mırıldandı Jeanne. «Rastlantıyı kadere dönüştüreceğiz.»

Tom'un keyfi yerindeydi. Kollarını iki yana açıp, uçak taklidi yaparak, yandaki odaya koştu: «Haydi Jeanne, sen de gel!» diye bağırdı. «Kalkışa hazırlan ve ileri! Uçuyoruz! Yerden kesildik. Uzayda uçuyoruz. Sağa dön, ileri, şimdi alçalıyoruz. Hayrola ne oldu bana? Yoksa bir hava boşluğuna mı düştüm?»

Tom, gülünç hareketler yaparak, sonunda bir duvarın dibine «kondu.»

Jeanne kendini tutamayarak, gülmeye başladı. «Gerçekten sana ne oldu, ben de anlamıyorum.»

«Haklısın bugünlük bu kadar saçmalık yeter,» dedi Tom. Artık ciddiydi. «Hep böyle çocuklar gibi oyun oynamaya devam edemeyiz. Artık büyüdük. Yetişkin, olgun kişiler olduk.»

«Büyüdük mü? Ama bu korkunç bir şey!»

«Haklısın, gerçekten korkunç!»

«Peki, artık büyüdüğümüze göre bundan böyle nasıl hareket etmemiz gerekiyor?»

«Bilmiyorum,» dedi Tom. «Bildiğim tek şey, büyüklerin ciddi, mantıklı, can sıkıcı ve genellikle asık suratlı olduklarıdır.»

«Evet haklısın,» dedi Jeanne ve yeniden Paul'ü hatırladı.

Tom, yere çömelip, Jeanne'ın elini tuttu ve kızı kendisine doğru çekti. Çok yumuşak bir sesle, «seni anladığımı sanıyorum,» dedi. «Sen aslında bir kocadan çok bir âşık, bir sevgili

istiyorsun. Benim iyi bir fikrim var. Sen git kiminle istersen onunla evlen, ben de senin âşığın olayım.»

Tom, Jeanne'a sevgiyle bakıyordu. Jeanne yere uzanmış, Tom'u kendisine çekmeye çalışıyordu.

Jeanne, «hadi gel,» diyerek Tom'u zorladı. «Artık burası bizim evimiz sayılır.»

Ancak Tom, Jeanne'a karşı koyuyordu. Jeanne'ın bu istekli hali onu tedirgin etmiş, canını sıkmıştı. Üstelik bilmediği yerlerde sevişmekten hoşlanmazdı Tom. Hem sonra bu iş için kendini hazır da hissetmiyordu. Bütün bunlardan başka odada çok tatsız bir koku da vardı. Tom bir türlü adlandıramadığı bu kokunun ne olabileceğini düşündü durdu. Birden olduğu yerden doğruldu ve deri ceketinin önünü kapadı. Gitmeye hazırdı.

«Bu daire bize göre değil,» dedi Tom. «Kesinlikle değil.»

Tom, kapalı yerlerde bulunmaktan korkardı. İşte şimdi bu korkuyu yeniden duymaya başlamıştı. Bir an önce kendini dışarı atmak istiyordu. Tom, Jeanne'ı bırakıp, kapıya yöneldi.

«Nereye gidiyorsun?»

«Başka bir ev aramaya.»

«Ne gibi başka bir ev?» diye soran Jeanne, Tom'un iç güdüsüne hayran kalmaktan kendini alamadı.

«İçinde yaşayabileceğimiz bir ev arayacağım.»

«Ama biz burada da yaşayabiliriz,» diye diretti Jeanne.

«Buranın çok karamsar bir havası var. İnsana üzüntü veriyor,» dedi Tom. «Üstelik kokuyor da... Benimle geliyor musun?»

Jeanne buradan ayrılmaya pek istekli değildi. Tom'un koridorda ilerleyen ayak seslerini dinledi. Paul'un sert, haşin ve kesin adımlarından ne denli farklıydı Tom'unkiler.

«Sen git. Benim pencereleri kapamam, anahtarı kapıcıya vermem gerek,» dedi Jeanne.

«Peki, sonra görüşürüz,» diye seslendi Tom.

Jeanne, Tom'un kapıdan çıktığını, koşar adımlarla merdivenlerden indiğini duydu. Yavaş yavaş pencerelere ilerledi ve kepenkleri kapamaya başladı. Yuvarlak odaya şöyle bir baktı, tüm ayrıntıları gözden geçirdi. Odanın içindeki gölgeler, giderek büyümeye başlamıştı. Duvarlara yansıyan kızıl renkteki gün ışığı şimdi koyu kahve rengine çalıyordu. Duvardaki çatlaklar çok daha büyük ve bir çöküşün habercisi gibi görünüyordu. Odadaki koku, artık kesinlikle bir düşüşün, bir çürümüşlüğün kokusuydu.

Jeanne ağır adımlarla koridor boyunca yürüdü. Küçük odanın önünden geçerken, buranın bile tüm sevimliliğini kaybetmiş olduğunu farketti. Burası artık karanlık ve havasız bir odaydı. Değil çocuk odası olarak, başka hiç bir şey için de kullanılamazdı. Jeanne banyo kapısını açtı ve birden bir ürperti, bir korku duydu. Oysa tuvaletin üstündeki küçük pencereden içeri gün ışığı giriyordu. Banyonun ve musluğun içi oldukça pisti. Jeanne, aynanın çevre-

sindeki altın boyaların dökülmüş olduğunu da ilk kez farketti.

Jeanne ansızın, oradan kaçmak için sonsuz bir istek duydu. Bu istek öyle güçlüydü ki, koşa koşa koridora yöneldi. Evin içinde bilmediği bir şey onu tehdit ediyor gibiydi. Jeanne hızla sokak kapısını açtı, dışarı fırladı, kapıyı çekip kapadı. Arkasına son bir kere olsun dönüp bakmamıştı.

Bu apartmana ilk geldiğinden bu yana yüzyıllar geçmiş gibi geldi Jeanne'a. Asansörden dışarı çıkarken, kapıcının penceresinin hâlâ açık olduğunu gördü. Ama kadın ortalıkta yoktu. Jeanne nasıl hareket edebildiğine şaşıyordu. Çünkü kendini çok yorgun ve aşınmış hissediyordu. Anahtarı, pencerenin kenarına bıraktı. Paul için bir mesaj bırakmayı düşünmedi bile. Tam çıkmak üzereyken, asansörün yanındaki kapı açıldı. Jeanne arkasını dönüp baktığında, kapı aralığından sıska kemikli bir elin, yere boş bir şişe bıraktığını gördü.

Jules Verne Sokağı her zamanki gibiydi. Karşı arsadaki tahta iskelede yine hiç bir işçi yoktu. Kaldırım kenarına park edilmiş otomobiller, sanki sonsuzluğa dek orada kalacak gibiydiler. Sokak her zamanki gibi temiz ve insanlardan arınmıştı. Jeanne çabuk adımlarla kahvenin önünden geçip, köşeyi döndü. Bunca iyi bildiği, tanıdığı, alışkanlık duyduğu sokak artık görünmez olmuştu. Tüm ayrıntılarıyla birlikte geride kalmıştı. Jeanne'ın yüreğini sonsuz bir rahatlık kapladı. Ancak bu rahatlığın içinde bile belli belirsiz bir üzüntü duyuyordu. Şu anda tek istediği şey buradan uzak-

laşmak, uzaklara, çok uzaklara kaçmaktı.

Metronun geçtiği, Seine nehrinin üzerindeki köprü, önünde uzanıyordu. Bu kış gününde gökyüzü alabildiğine maviydi. Güneş ışınları, köprünün yaya geçidinde yansıyordu. Elleri, süet paltosunun ceplerinde, başı önüne eğik, Jeanne, Seine nehrini geçmeye başladı. Bundan böyle kendisini neyin beklediğini bilmiyordu. Ancak bunu düşünmüyordu bile.

21. BÖLÜM

Paul, o gün karısını gömmüş, Jules Verne Sokağındaki apartmanı boşalmıştı. Şimdi kendini arınmış ve yepyeni bir insan gibi hissediyordu. Rosa'nın intiharından bu yana, ilk kez bu olay, olanca ağırlığıyla üzerine çökmüyordu. Hatta yıllardır yabancısı olduğu bir hafiflik, bir gönül rahatlığı duyduğu bile söylenebilirdi. Yaşama karşı iyimser bir tutum benimsemişti.

Paris'in çılgın görüntüsü, Seine Nehri boyunca uzanan ağaçların çıplak dalları, nehrin üstünden geçen metronun hızı, tatlı tatlı esen hafif bir rüzgâr, bütün bunlar, birden anlam kazanmış, hoşa giden güzel şeyler olup çıkıvermişti. Hatta Paul bunları, yaşantısını etkileyebilecek kadar önemli görmeye bile başlamıştı. Ve uzaktan gelen, beyaz kürk yakalı bir paltoya sarılmış, elleri cebinde, başı eğik, kendine doğru ölçülü adımlarla ilerleyen genç kız, Paul'un bütün bu düsüncelerini doğruluyordu.

Jeanne, çevresinde olup bitenlerden habersiz yürüyordu. Metronun gürültüsü ve sağından solundan onu omuzlayarak gelip geçenler,

Jeanne'ı tedirgin ediyordu, o kadar. Yaşantısının ve insanlar arasındaki ilişkilerin ne denli boş olduğundan başka bir şey düşünmüyordu şu anda. Aksi yönden gelen adam, Jeanne'ın yanına varınca, döndü, adımlarını onunkine uydurup, yanında yürümeye başladı. Bu omuz omuza yürüyüşlerine bir süre devam ettiler. Sonra adam bir kaç adım öne geçti ve Jeanne başını kaldırıp, ona bakmak zorunda kaldı.

«İşte yine ben!» dedi Paul neşeyle. Elini kaldırıp acemice salladı.

Jeanne adımlarını yavaşlattı, ancak durmadı. Paul'u bu denli hoş, yakışıklı ve bakımlı görmekten şaşırmıştı. Lacivert bir blazer, çizgili bir gömlek giymiş, geniş bir ipek kravat takmıştı Paul. Jeanne onu ilk kez neşeli görüyordu. Neşesi Paul'a bir güven vermişti. Ancak artık Jeanne ona güvenemiyordu.

«Artık bitti,» dedi Jeanne.

«Artık bitti,» diye tekrarladı Paul. Omuzlarını silkti ve adımlarını Jeanne'ınkilere uydurmak için sıçradı. «Biten her şeyin yerine yeni bir şey başlar.»

«Ne başlar?» diye sordu Jeanne ve başını kaldırıp, tekrar Paul'a baktı. Şimdi çok daha açık kalpli, açık sözlü davranan Paul tehlikesiz, zararsız görünüyordu. Ancak, bir yerde savunmasız kalmış gibiydi. Tıpkı kabuğundan sıyrılan bir hayvan gibi, Paul, apartmanın dışında kendini koruyan zırhlardan arınmıştı. Ovsa Jeanne, açık havada, içine kapanmıştı. Apartmanın içinde kendini özgür, alabildiğine rahat hissediyordu. Dışardaki bu gün ışığının

parlak aydınlığında, değil yanındaki adama sırlarını açmak, konuşmak bile istemiyordu.

«Artık hiç bir şey anlamaz oldum,» dedi Jeanne ve adımlarını hızlandırdı.

Paul, Jeanne'ın koluna girdi ve onu metroya giden basamaklara doğru yöneltti. Paul'un peşinden gelmesi ya da her hangi bir konuda diretmesine alışık olmayan Jeanne'ın bedeni gerilmişti. Adamın yine kendisini şaşırttığını düşündü Jeanne. Yepyeni bir kişiliğe bürünüvermişti Paul. Tam metro istasyonuna girceklerken, Paul durdu ve Jeanne'ın yanağını okşadı. Jeanne içinde bir rahatlık duydu ve gevşedi. Ancak, Jeanne, adam ne yaparsa yapsın artık geriye dönüş olamayacağını biliyordu. Ama yine de çekip gitmek elinden gelmiyordu.

«Anlaşılacak bir şey yok ki,» dedi Paul. Ve Jeanne'ın bir şey söylemesine fırsat vermeden, yavaşça onu dudaklarından öptü. İlk kez kızın dudaklarının sıcaklığını ve gerçekliğini duydu. Şimdi karşısında duranın bir kadın olduğunu, üstelik güzel, hoş bir kadın olduğunu farketti. Jeanne'a gelince, bugüne dek Paul'dan gördüğü en yumuşak en tatlı hareket, bu öpücüktü.

Metro istasyonunda kol kola yürürlerken, dertlerini veya sırlarını paylaşan bir baba kızı andırıyorlardı.

«Apartmanı bıraktık ve ayrıldık,» diye söze başladı Paul. «Şimdi aşkla ve aşkın getirdiği bir sürü şeyle yeniden buluştuk.»

Paul Jeanne'a baktı. Ancak Jeanne olamaz gibilerinden başını salladı.

«Bir sürü şey dediğin ne?» diye sordu.

Pual, tam cevap verecekken, metro geldi. Ani bir içgüdüyle, metroya bindiler. Paul onu elinden tutmuş çekiyor, oturabilecekleri boş bir yer arıyordu. Sonra buldu ve ikisi yanyana, âşıklar gibi oturdular.

«Beni dinle,» dedi Paul. Şimdi kendiyle ilgili bazı şeyler söyleyebilmenin ve üzüntüsünden kurtulmanın verdiği mutluluk içindeydi. «Kırkbeş yaşındayım. Dulum. Bir otelim var. Pek öyle parlak bir yer sayılmaz ama idare eder. Önceleri rastlantıların beni götürdüğü yerlerde ve aklıma estiği şekilde yaşardım. Sonra evlendim. Karım intihar etti...»

Metro, bir istasyona gelip durmuştu. İçerdeki kalabalık kapılara yaklaşıp, dışarı akın etti. Jeanne ve Paul birbirlerine baktılar ve yine ani bir hareketle yerlerinden kalkıp, metrodan indiler. Jeanne adamın hayat hikâyesini dinlemek istemediğinin farkına vardı. Nitekim acıklı bir hikâyeye benziyordu. Yanyana, ikisi de suskun, beton merdivenleri çıkıp, yeniden yeryüzüne döndüler. Burası kentin daha lüks bir semti, Etoile'dı. Gün ışığı Etoile Meydanını aydınlığa boğmuştu.

«Şimdi ne yapıyoruz?» diye sordu Jeanne.

«Bana birini sevdiğini, ona âşık olduğunu, ve o adamla beraber yaşamak istediğini söyledin. Sevdiğin adam benim. Onun için birlikte yaşayacağız. Mutlu olacağız. Hatta istersen, evleniriz de...»

«Hayır.» dedi Jeanne. Bu yanyana yürüyüp durmalarından yorulmuştu. «Hayır. Şimdi ne yapacağımızı sordum?»

«İstersen, gidip bir yerde içki içelim. Beraberliğimizi kutlayalım. Mutlu ve neşeli olalım.»

Paul söylediklerine inanıyordu. Ancak günün bu saatinde genç bir kadının nasıl eğlendirileceğini bildiğinden pek emin değildi. Ama bu pek önemli bir sorun olmasa gerek diye düşündü. İnsan sevdiği birinin yanında, nerede ve nasıl olursa olsun eğlenirdi. Yanındaki kıza kur yapmak, onu eğlendirmeye ve kendini ona beğendirmeye çalışmak fikri Paul'un hoşuna gidiyordu. Evet. artık Paul'un da eğlenmeye ihtiyacı vardı. Yaşamdan zevk almak ve bunu yapabileceğini kıza göstermek istiyordu.

«Anladık işte, artık genç değiliz,» dedi Paul. «Haklısın. pek öyle bulunmaz bir insan da değilim. 1948 yılında Kübada bir çocukken, şimdi prostatlı bir adam oldum çıktım. Her ne kadar çocuğum olamıyorsa da yine de fena sayılmam. Sağlıklı bir hastayım diyelim.»

Jeanne ne diyeceğini şaşırmıştı. Daha doğrusu artık ne hissettiğini de kesinlikle bilmiyordu. Çelişkiler içindeydi. Başından geçen serüvenin anısı onu hâlâ bu adama bağlıyordu. Ancak adamın giderek kendisini tedirgin ettiğini de farkediyordu. Bu parlak kış güneşinin altında kendini çıplak ve tükenmiş hissediyordu.

«Dur bakalım. daha sana neler söylemeliyim,» dedi Paul. Kızın ilgisini çekecek ya da söylemesi gerekli olanları bulmaya çalışıyordu. «Benim öyle belirli bir çevrem, belirli arkadaşlarım yoktur. Sana rastlamasaydım, şu anda sallanan bir iskemlede oturan hemeroidli bir adam olurdum sanıyorum.»

Jeanne, adamın bütün söylediklerinde neden her zaman belden aşağı bir benzetme ya da bir söz bulunduğunu sordu kendi kendine. Karşı kaldırıma geçerlerken, Paul, Jeanne'ın koluna daha bir sıkı girdi. Wagram Salonu ismini taşıyan, zaman zaman boks maçları için de kullanılan dans salonunun önünden geçerlerken, Paul içeri bir göz attı. İçerden gelen müziği duyabiliyorlardı. Ancak sokaktan, salon boş gibi görünüyordu.

Paul, Jeanne'ı dans salonuna doğru sürükleyerek «Uzun lâfın kısası, sana artık genç olmadığımı anlatmak için şunu söyleyeyim,» dedi. «Benim zamanımda gençler eğlenmek için böyle dans salonlarına giderlerdi. Yanlarına da senin gibi güzel piliçleri takarlardı.»

Kolkola salondan içeri girdiler. İçerde, küçük ama gürültülü patırtılı bir orkestra bir şeyler çalıyordu. Burası bir dans salonundan çok bir ambarı andırıyordu. Üstü kocaman bir kubbeyle örtülmüştü. Kubbeden sarkan lambalar, içeriyi aydınlatıyordu. Ortadaki dans pistinin çevresine. masalar ve iskemleler sıralanmıştı. Burada bir dans yarışması yapılıyordu. Bundan onbeş yıl öncesinin giysilerini giymiş çiftler, birbirlerine sarılmış acayip, ama uyumlu adımlarla, dans ediyorlardı. Jeanne dansın böylesini ilk kez görüyordu. Erkeklerin Valentino stilinde uzun favorileri, kadınların ise kalıp gibi duran saçları vardı. Pistin ucundaki uzun tahta masaya, sert bakışlı, orta yaşlı kimseler oturmuştu. Ortada dans edenler, Jeanne'a bir kafesin içinde uçuşan rengarenk tüylü ama ka-

faları bomboş kuşları hatırlattı. Masanın başındaki yargıçların önlerinde kâğıtlar, kalemler vardı. Her yarışmacının arkasına numaralı bir kart iğnelenmişti. Onlar ortada dönüp durdukça, jüri üyeleri de boyunlarını uzatarak, numaraları okumaya çalışıyorlardı. Sağda solda duran bir kaç garson, dans pistini seyrediyordu. Salonun yarıdan çoğu boş gibiydi. Pistin çevresindeki masalara beyaz sofra örtüleri serilmişti. Boş masaların üzerinde ise ters çevrilmiş bir sürü iskemle duruyordu. Dans pistini, boş kısımlardan, tahta bir parmaklık ayırıyordu.

Bu dans salonu, bir tango salonuydu. Ortada dolanıp duran çiftler, tango yapan çiftlerdi. Bu acayip dansın adı tangoydu.

Paul, Jeanne'ı kolundan sürükleyerek, boş masalardan birine doğru ilerledi. Asık suratlı garsonlardan biri koşarak yanlarına geldi ve çabucak masayı hazırladı. Paul'un cömertliği üzerinde, neşesi de yerindeydi. Garsonu dönüp, şampanya ısmarladı ve Jeanne'ın karşısındaki iskemleye oturdu. Onu buraya getirdiğine iyi ettiğini düşünüyordu. Jeanne buranın gülünçlüğünü farkedebilecek, bunu anlayabilecek bir kızdı. Bu dans salonunun gerisindeki mizahı görmemezlikten gelemezdi. Hem sonra önemli olan tek şey ikisi, ikisinin beraberliğiydi. Çevrelerindeki anlamsız ve acayip görüntüler, olsa olsa onlara biraz daha eğlenmek olanağını verebilirdi. Ancak Jeanne'ın gözleri şu anda, dans edenlerden başka bir şey görmüyordu. Saşkınlıklar içinde dans pistine bakıyordu. Bu loş, havasız alanı dolduran çiftler ne kadar

kaba saba, çirkin ve anlamsız görünüyorlardı. Müziğin temposuna uyarak hareket ederken, tek istekleri bir sürü yaşı geçmiş adama kendilerini beğendirmekti. Tüm dikkatini dans edenlere vermiş olan Jeanne, Paul'un onu buraya getirmekteki amacını anlayamadığı gibi, durumun gülünçlüğünü de farkedememişti.

Çok geçmeden garson şampanya getirdi, dikkatle bardaklarını doldurdu ve yanlarından ayrılıp, onları yalnız bıraktı. Jeanne, çenesini kollarına dayamış, gözlerini pistten ayırmadan, öylece oturuyordu. Paul, yerinden kalkarak, Jeanne'ın yanındaki iskemleye geldi. ,

«Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama bu güzellik karşısında dayanamayıp, size şampanya ikram etmeye karar verdim,» dedi. Yapmacık bir tavır takınmıştı.

Jeanne boş bakışlarla Paul'a baktı.

«Bu yer boş mu?» diye sordu Paul. Şakayı bir süre daha sürdürmek niyetindeydi. Ancak Jeanne'ın bundan hoşlanmadığını ya da aldırmadığını anlamıştı.

«Efendim?» diye mırıldandı Jeanne. «Evet, evet boş.»

«Oturabilir miyim?»

«İster otur, ister oturma.»

Paul, gösterişli bir havayla, Jeanne'ın yanına oturdu. Dolu şampanya bardağını alıp, kızın dudaklarına uzattı. Jeanne başını öte yana çevirdi. Paul'un biraz önce yanına oturabilmek için uydurduğu saka, aralarında geçen konuşma, o kadar gerçeğe yakındı ki ikisi de tedirgin olmuşlardı. Jeanne bugün oyuna katıl-

mamaya kararlıydı. İçinde, böyle bir istek de yoktu zaten.

Paul, bardağını bir dikişte boşalttı ve yeniden doldurdu. İşler düşündüğü, tasarladığı şekilde yürümüyordu. Jeanne ona hiç ama hiç yardımcı olmuyordu.

«Tango yapmasını bilir misin?» diye sordu Paul.

Jeanne hayır gibilerinden başını sallayınca. Paul, «Tango bir danstan çok, bir ayindir. Tapmak için yapılan bir ayin.» dedi. «Öğrenmek için, dans edenlerin adımlarına dikkat etmelisin.»

Paul garsonu tekrar çağırıp, bu kez bir şişe viski ve bardak getirmesini söyledi. Garson, bir an şaşkınlık içinde ona baktıktan sonra, söylenileni yerine getirmeye gitti. Paul bu gece eğlenmek, gülmek ve coşmak istiyordu. Beraberlikleri şerefine içecekti. Bu büyük olayı kutlamaya kararlıydı. Şunun bunun ne düşüneceği hiç önemli değildi şu anda. Önemli olan tek şey Jeanne, yalnız ve yalnız Jeanne'dı.

«Şampanyanı içmedin. Şimdi de ısındı,» dedi Paul. «Ben de senin için viski ısmarladım.»

Biraz sonra, garson viski şişesiyle döndü ve şişeyi masaya bırakıp gitti. Paul'la Jeanne bütün dünyadan kopmuş gibiydiler bu masanın başında. Paul, şişeyi kavradığı gibi bardakları doldurdu.

«Ama viskini de içmiyorsun,» dedi Paul. Sonra çok yumuşak bir sesle, «Hadi, lütfen, bir yudumcuk... Benim hatırım, babacığın hatırı için bir yudum içiver,» diye yalvardı.

Paul, içki bardağını Jeanne'ın dudaklarına uzattı. Jeanne üzgün bakışlarla ona baktı. Paul'un içindeki umutsuzluk giderek artıyordu. Sonunda viski, boğazını yaktığı halde, sırf Paul'u sevindirmek için bir yudum aldı. Jeanne Paul'un umutsuzluğunu anlamıştı. İçki içerse onu sevindireceğini biliyordu.

«Beni seviyorsan, hepsini içersin,» diye üsteledi Paul.

Jeanne bardağı eline alıp, tekrar içti. «Senin dediğin olsun. Peki, seviyorum,» dedi Ancak son sözü kelimelerde kalıyordu. Jeanne bunu, inanarak söylememişti. Artık, Paul'u sevmediğini biliyordu.

«Bravo! Yaşa!» diye bağırdı Paul.

«Bana karını anlat.»

Şu anda, Paul'un konuşmak istemediği tek konu buydu. Karısı, Rosa, geçmişteydi. Oysa Paul şimdi'yi yaşıyordu. Bundan böyle, eğlenecek, gülecek ve yeni bir yaşama başlayacaktı.

«Bizi konuşsak daha iyi olmaz mı?» dedi.

Jeanne çevresine bakındı. Dans eden çiftleri, sert bakışlı jüri üyelerini, köşelere gizlenmiş garsonları gördü. Bunların hepsi ne kadar anlamsızdı.

«Buranın çok acıklı bir hali var. İnsanın içi kapanıyor,» dedi.

«Ama, ben burdayım. Önemli olan bu değil mi?» diye sordu Paul.

«Evet, orkestra şefimiz hazır ve nazır,» diye alay etti Jeanne.

«Bu söylediğin pek hoş bir şey değil.»

Paul, Jeanne'ın kendisiyle şakalaştığına inanmak istiyordu. Apartmandaki o buluşma-

lardan ve bu buluşmaların getirdiği yoğun duygulardan sonra, Jeanne'ın onunla alay etmesi olacak şey değildi.

Jeanne için durum çok farklıydı oysa. Paul ona açıldıkça, konuştukça, kendisiyle ilgili şeyler anlattıkça, benliğini, yakışıklılığını, ilginçliğini yitiriyor ve Jeanne ondan daha az hoşlanıyordu. Ancak Paul, Jeanne'ın bu düşüncelerini bilemezdi. Bilse bile anlayamazdı.

«Her neyse,» diye sözüne devam etti Paul. «Ben seni seviyorum ve seninle beraber yaşamak istiyorum.»

«O senin üçüncü sınıf otelinde mi?»

«Üçüncü sınıf otel mi? Bana bak, sen ne demek istiyorsun?» Paul öfkelenmeye başlıyordu. İçtiği viskiler de bu öfkeyi çoğaltıyordu. Bugün, her nedense Jeanne hiç bir şey anlamıyor, anlamak da istemiyordu.

«Otelimin üçüncü sınıf ya da birinci sınıf olmasının ne önemi var? Ha otelim olmuş, ha sarayım bu ne farkeder?» diye haykırdı Paul. «Ben seni seviyorum. Anlıyor musun! Ben seni seviyorum! Bu söylediğinin ne ilgisi var birbirimizi sevmemizle!»

Jeanne, Paul'un kendisine vuracağından korkarak, ondan uzaklaştı, öbür yandaki iskemleye oturdu. Masanın üzerinden, viski bardağını aldığı gibi, bir dikişte boşalttı. Bu dans salonundan, dans eden çiftlerden, Paul'dan, hatta kendinden bile nefret ediyordu. Her şey ama her şey ona sıkıntı veriyor, onu üzüvordu. Bu serüveni sürdürmeye çalışmak, her hangi bir çaba göstermek yararsızdı. Artık geriye dönülemezdi. Jeanne bunu biliyor, ancak bu ger-

çeği kendine de, Paul'a da itiraf edemiyordu.

Jeanne'ın içtiğini gören Paul da coşmuş, bir dikişte kendi bardağını boşaltmıştı. İki bardağı da yeniden doldurdu. Alkol, Paul'u giderek coşturuyor, ancak umutsuzluğunu da artırıyordu. Jeanne gözlerini dans pistinden ayıramıyordu. Alkol onu da etkilemişti. Başı dönüyor, gözleri buğulanıyordu. Müziğin gürültüsü kulaklarının içinde gümler olmuştu. Sırtlarında kocaman numaralar asılı olan çiftler dönüyor dönüyor, Jeanne'ın kafasındaki düşüncelerden de hızlı dönüyordu. Keşke bu kadar çabuk içmeseydim diye geçirdi kafasından Jeanne. Üstelik viski, susuzluğunu dindirmediği gibi, şimdi onu daha çok susatmıştı. Jeanne, Paul'un söylediğini yerine getirdi ve dans eden çiftlerin ayaklarını seyretmeye başladı. Bu ayaklar bir ileri bir geri gidiyor, olduğu yerde dönüyor ve ansızın duruyordu. Dans edenlerin başları ise, kurulu birer makine gibi bir sağa bir sola çevriliyordu.

Birden müzik durdu. Çiftler masalarına döndüler. Hepsi iskemlelerinin ucuna ilişmiş, yüzlerinde birer yapmacık gülümsemeyle, dönmüş jüri üyelerine bakıyorlardı. Jüri masasının başında oturan, kırmızılı morlu, çiçekli emprime bir elbise giymiş orta yaşlı kadın, ayağa kalktı. Metal çerçeveli gözlüğünü düzelterek, yüksek ve etkili bir sesle konuşmaya başladı:

«Jüri üyeleri en iyi tango yapan şu on çifti seçmiştir.»

Kadın gözlüğünü yeniden düzeltti ve elindeki kâğıdı kaldırarak, gözlerine yaklaştırdı. Bütün salona derin bir sessizlik çökmüştü.

Kadın seçilen çiftlerin numaralarını okumaya başladı. Masalardan teker teker çiftler kalktı ve dans pistine doğru ilerlediler. Ortaya gelince yüzyüze döndüler. Dansa hazırlanarak birazdan başlayacak müziği beklemeye koyuldular. Bir süre sonra dans pisti tangoya hazır çiftlerle dolmuştu. Her birinin bedeni alabildiğine gergindi. Yapmacık bir sarılışla birbirlerini kavramışlar, boş bakışlarını karşılarındaki kadının veya erkeğin gözlerine dikmişlerdi.

Jeanne bu çiftlere baktı ve yapma bebekleri andıran bu insanlara acıdı. Bunlar insan değil, birer robottu.

Emprime elbiseli kadın, iki elini sahnedeymiş gibi havaya kaldırıp, en dramatik sesiyle, «Şimdi baylar bayanlar, bu son tangonuzda size iyi şanslar dileriz!» diye bağırdı.

Evet, son tango başlıyordu. Kadının sözleri, o koca kubbenin içinde yankıdı, giderek büyüdü. Salondan çıt çıkmıyordu. Karar günü gelmiş gibiydi.

Jeanne kendini şu anda müziğin melodisine kaptırmıştı. Ancak giderek yükselen bu melodi, Jeanne'a sonsuz bir üzüntü veriyordu. Salonun açık kalan kapısından, gölgelerin uzadığını, gün ışığının alçalmaya başladığını görüyordu. Öğleden sonranın bu saatinde sarhoş olmak ve önündeki robotları seyretmek, Jeanne'ın içine ağlama isteği veriyordu. Gerçekten çok acıklı bir durumdu bu. Ve şu anda Jeanne'ın tek isteği, ağlamak, sadece ağlamaktı.

Jeanne'ın karşısında oturan Paul, şimdi ciddî ve esrarlı bir havaya bürünmüş, omzu-

nun üzerinden, dans pistini seyrediyordu. Jeanne bir kez daha dans edenlerin ayaklarını seyretmeye çabaladı. Bu ayaklar tam bir uyum içinde ileri geri pistin üzerinde kayıyor, sonra gösterişli bir dönüşle bacaklar kırılıyor, çiftler yaylanarak yere doğru eğiliyorlardı. O buz gibi gülüşler ve boş bakışlar, yüzlerinden hiç kaybolmuyordu. Hayır, hayır, bunlar gerçek insanlar olamaz diye düşündü Jeanne. Bu insanları günlük yaşantılarında, insanlara özgü hareketleri yaparken göremiyordu.

«Bana biraz daha viski ver,» dedi Jeanne, Paul'a.

«Ben de senin içmediğini sanmıştım.»

«Şimdi susadım. Onun için biraz daha içmek istiyorum.»

Paul yerinden kalkıp, sendeleyerek, Jeanne'ın yanına geldi. «İçelim, harika bir fikir bu,» dedi. Dikkatle bardakları yeniden doldurdu. Jeanne'ın başı dönüyordu. Masanın üzerindeki bardağı yavaşça kendisine doğru çekti.

Tam içkisini içecekken, Paul onu durdurdu. «Dur bir dakika!» Kendi bardağını onunkine doğru uzatarak, bardaklarını tokuşturmaya hazırlandı. «Güzelliğine... bu harika. şahane güzelliğine...» Paul'un konuşması peltekleşmişti. Kelimeler güçlükle çıkıyordu ağzından.

Jeanne, Paul'ün tüm söyleyeceğinin bu kadar olduğunu sanıp, içkisini içti.

«Dur bir dakika, dedik ya!» diye haykıran Paul, bardağını masaya vurdu. Bardağın içindeki içki masaya ve üstüne başına dökülmüştü.

«Peki, peki, kızma.» dedi Jeanne.

«Özür dilerim. Bağışlayın beni. İçkiyi dök-

mek istememiştim,» dedi Paul yine o yapmacık tavırla.

Jeanne bardağını kaldırdı. «Madem şerefe içmek istiyorsun,» dedi, «oteldeki yaşantımıza içelim.»

«Boş ver öylesine kötü yaşantıya.»

Paul, Jeanne'ın yanına oturmak için yerinden kalktı. Bu arada karşısındaki iskemleyi devirdi. Olanca ağırlığıyla, Jeanne'ın omuzuna dayandı. Jeanne, Paul'un gözlerinin kenarlarındaki kırışıklıkları, saçlarının büyük bir kısmının dökülmüş olduğunu gördü. Apartmanda söylediği sözlerin gerçek olduğunu Jeanne şimdi anlıyordu. Yanındaki yaşlı bir adamdı. Üstelik şimdi nefesine alkol karışmış. yaşlılar gibi de kokuyordu. Jeanne Paul'un bedenini gözünün önüne getirmeden. ona bakamaz olmuştu. Jeanne ilk kez bu bedenin çökmüş olduğunu düşünüyordu. Adamın, ismini söylememesi, yaşantısıyla ilgili tüm ayrıntıları gizli tutması, Jeanne'ın pek çok şeyi görmesine engel olmuştu. Bu gizlilik, adamın yaşlılığını da örtmüştü.

«Hadi gel, çiftlikteki yaşantımıza içelim,» dedi Paul.

«Çiftlikteki mi? Yoksa doğa âşığı mısın? Doğayı sevdiğini hiç söylememiştin bana.»

«Amma da yaptın!» dedi Paul.

Paul, çiftlikte kızla yapacakları tek şeyin sevişmek olduğunu biliyordu. Jeanne da biliyordu. Ama neden anlamamazlıktan geliyordu? Kız ona uymayacaksa, o kıza uymalıydı: «Tabii ya ben doğaya âşığım,» dedi. «Beni ineklerin arasında ya da tavukların pisliğine bulanmış görebiliyor musun?»

«Tabii, tabii.» dedi Jeanne.

«Olmayacak şey mi yani?»

«Peki senin dediğin olsun. Bir çiftliğe gidip, ineklerle birlikte yaşarız. Ben de senin ineğin olurum.»

Paul tedirgin, gülmeye başladı. «O zaman seni günde iki kez sağmam gerekecek. Buna ne dersin?»

«Çiftlik yaşantısından nefret ederim,» dedi Jeanne. Birden aklına çocukluğunu geçirdiği villa gelmişti. Gerek alkolden, gerek karşısında sarmaş dolaş olmuş, yorulmak nedir bilmeden dönüp duran yaşam belirtilerinden arınmış bedenleri seyretmekten, Jeanne şimdi çevresindeki her şeyi, adamın her sözünü açık saçık, ahlâk kurallarına aykırı bulmaya başlamıştı.

«Nefret ederim de ne demek?» diye sordu Paul.

«Nefret ederim, nefret ederim demek!»

Jeanne ayağa kalktı. İskemlesinin arkalığına tutundu. Artık burada daha fazla kalmak istemiyordu. Bir an önce çıkması gerektiğine inanıyordu.

«Otele gitmeyi tercih ederim,» dedi. Söyledikten sonra da bu fikir ona pek saçma gelmedi. Belki yitirilmemiş son bir fırsat daha vardı. Belki yine ikisi yapayalnız dört duvar arasında kalırlarsa karşısındaki adam yine eski benliğine bürünebilirdi. Belki Jeanne bütün bu konuşmaları, adamın kendisiyle ilgili bütün ayrıntıları unutabilirdi. «Hadi gel, otele gidelim,» diye diretti.

Paul, yerinden kalkıp, Jeanne'ın elinden tuttu ve onu dans pistine doğru sürüklemeye

başladı. Oturdukları yerden piste ulaşmak için basamaklardan inerlerken, ikisi de sendeliyordu. Bedenlerinin tüm ağırlığını taşıyan ayakları, yerdeki tahtalar üzerine gürültüyle iniyordu. Ancak müzik bu gürültüleri bastırıyordu.

«Hadi dans edelim,» dedi Paul.

Jeanne hayır gibilerinden başını salladı. Onu yarışmacıların bulunduğu pistin ortasına sürükleyen Paul'un kararı kesindi. Dans edenler onları görmemezlikten geldiler. Daha doğrusu, onları görmemezlikten gelmeye kendilerini zorladılar.

«Hadi,» diye diretti Paul. «Dans edeceğiz.»

Sendeleyerek yarışmacıların arasında yer aldılar. Jeanne bütün bedenini Paul'a bırakmıştı. Ayaklarının kendi kendine hareket ettiğini hissetti. Gerek bu müzik, gerek salonun havasızlığı viskinin etkisini çoğaltıyordu. Jeanne çevresinde bin bir çeşit esans kokusu duyuyor, tepesindeki ışıklar, genç kadını kör ediyordu. Çevrelerindeki çiftler, yanlarından öyle uyumlu, öyle yapmacık bir stille geçiyorlardı ki, onların yanında Paul'un hareketleri daha da kaba ve çirkin görünüyordu. Paul, Jeanne'ı tango pozisyonunda sımsıkı yakalamıştı. Diğerlerini taklit ederek, bir bacağını havaya kaldırıyor, büküyor, yere eğiliyordu. Başını büyük bir gösteriş içinde havaya kaldırmış, ileri geri gidip geliyor, ayağını gürültüyle yere vuruyordu. Bir ara Jeanne'ı kolunun altından döndürmeye çalıştı. Ancak Jeanne elinden kayıp, yere düştü ve biraz öteye yuvarlandı.

«Yoksa dans etmek istemiyor musun?» diye Paul sordu ve kendi kendine dans etme-

ye başladı. Artık coşmuştu. Çiftler arasında dönüp duruyordu. Bunca gürültü patırdı arasında, bütün bu olanlara rağmen, yarışmacılar bir tek adımlarını bile şaşırmamışlardı. Olacak şey değildi doğrusu. Hiç istiflerini bozmamışlardı. Her şeyin ne kadar anlamsız olduğunu düşündü Paul ve bu düşüncesine çok güldü. Kendini çok iyi hissediyordu. Gerek viski, gerek çevresinde bu gülünç yaratıklar, bu anlamsız görüntü, onu çok eğlendiriyordu. Evet, yeni bir yaşama başlıyordu. Bu yaşamı alabildiğine keyifli, dolu dizgin yaşayacaktı. İstediği gibi, gönlünün dilediği gibi... Havaya sıçrayıp, yeni bir numara göstermek istedi çevresindekilere. Ancak dengesini kaybedip, olanca ağırlığıyla yere düştü.

Çiçekli emprime elbiseli kadın ayağa fırlamış, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Diğer jüri üyeleri onun çevresini sarmışlar, sinirli hareketlerle bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Kızgınlıklarında bile seslerini yükseltmeye yanaşmıyorlardı. Aralarından hiç biri, bu sarhoş, buraya aykırı düşen çifte yaklaşmaya istekli değildi.

Çiçekli emprime elbiseli kadın «dans pisti zaten dolu,» diye seslenerek, ellerini kollarını sallayıp, Paul'a yaklaştı. «Artık çok oldunuz,» dedi. O da, burada hazır bulunan herkes gibi Paul'u ciddiye alıyordu.

Paul bunun ne kadar gülünç olduğunu düşündü. Yüksek sesle kahkahalar atarak, pistin çevresinde bir boğa güreşçisi gibi dolanmaya başladı.

«Lütfen buradan çıkın efendim!»

«Madam bu dansı bana lütfedin!» diyen Paul bir anda kadının beline sarıldı ve tango pozisyonuna geçti. Paul kadını pistin ortasında döndürüp durdukça, kadın ondan kurtulmaya çabalıyordu. Bütün jüri üye'eri öfkeyle Paul'a bakıyorlar, yarışmacılar hâlâ bir tek adım şaşmadan, gösteriye devam ediyorlardı.

«Olacak şey değil bu!» dedi kadın.

«Aşk bu, aşk!» dedi Paul. «Buna aşk derler. 'L'amour toujours.' Her zaman aşk!»

«Ama bu bir yarışma!» diye haykırdı kadın ve kendini Paul'dan kurtardı. Masanın çevresindeki diğer jüri üyeleri onlara doğru ilerliyorlardı.

«Aşkın bununla ne ilgisi var?» diye haykırdı kadın. «Aşk görmek istiyorsan, git sinemada sevret! Haydi şimdi burdan defol!»

Jeanne Paul'un kolundan yakalayıp, onu çıkış kapısına doğru çekti. Ancak pistin sonuna geldiğinde Paul, olduğu yerde durdu. Jüri üyelerinin hepsi ona bakıyorlardı. Paul ani bir hareketle pantolonunu indiriverdi. Arkası bütün seyircilere dönüktü. Manzarayı gören herkes donakalmıştı.

Jeanne'la Paul sendeleyerek pistten indiler. Salonun en gerilerindeki bir duvarın dibine oturdular. Cevrelerinde masaların üzerine ters konmuş iskemleler vardı. Müzik, olup bitenlerden hiç etkilenmemiş, aralıksız devam ediyordu.

«Güzelim benim, şöyle yanıma otur,» dedi Paul ve Jeanne'ın yanağını okşamaya çalıştı. Jeanne başını çevirdi. Acı ve üzüntü içinde inledi.

Paul parmaklarını şaklatıp, «Garson!» diye bağırdı. Ama gelen olmadı. İkisi yine yalnızdılar. «Şampanya getir!» diye haykırdı Paul ve elleriyle tempo tutmaya başladı. «Müzik ruhun gıdasıdır! Müzik çalsın, hiç durmasın! Çalgıcılar devam edin!»

Paul bu sözlerden sonra, dönüp, Jeanne'a baktı. Jeanne ağlıyordu. Paul, kızın yanağından aşağı süzü'en göz yaşlarını gördü.

«Ne oldu sana?» diye sordu.

«Artık bitti.»

«Sana ne oldu?» diye tekrarladı Paul. Kızın söylediğini anlamaktan kaçınıyor, anlamak istemiyordu.

«Artık bitti.»

«Nedir biten.»

«Artık her şey bitti. Bir daha birbirimizi görmeyeceğiz, asla görmeyeceğiz.»

«Saçmalama.» dedi Paul. Kızın sözlerini aklından silmek istermişçesine, elini havada salladı. Sonra Jeanne'ın elini tutup, kendi bedeni üzerinde gezdirmeye başladı. Yumuşak bir sesle, «saçmalama,» diye tekrarlıyordu.

«Saçmalamıyorum. Şaka da etmiyorum,» dedi Jeanne. Elini Paul'un bedeninde gezdirmeye, onu mutlu edecek şekilde okşamaya devam ediyordu. Ancak bunu yaparken gözlerini uzaktaki bir noktaya dikmişti. Boşluğa bakan gözlerinden yaşlar iniyordu. Yanakları ıslak ıslaktı.

Paul gevşeyen bedenini duvara yasladı, «seni çılgın kız seni,» deyip içini çekti.

«Artık bitti.»

«Beni dinle. Bir şey bitince, yerine bir ye-

nisi başlar. Bunu anlamıyor musun?»

«Evleniyorum,» dedi Jeanne. Kurulmuş bir makine gibi konuşuyordu. «Gidiyorum. Kaçıyorum. Artık bitti. Herşey bitti.» Paul'un bedeninde gezinen eli, Paul'a büyük bir zevk veriyor onu mutluluğa ulaştırıyordu.

«Olamaz!» diye inledi Paul. Zevkin doruğuna ulaşmıştı. Kendini tükenmiş hissediyordu. Jeanne elini çekti ve mendiline sildi.

Müzik durmuştu. Yerde sürtülen ayak sesleri, koca salonda yankı yapıyordu. Jüri başkanı yarışmayı kazanan çifti açıkladı. Jeanne başkanın sözlerini anlayamıyordu. Ancak bunun hiç bir önemi yoktu. Bu anlamsız görüntünün içinde kendini ve Paul'u görüyordu. Paul artık çirkinleşmişti. Yaşantısı anlamsız, seksi ise gereksiz ve yararsız olmuştu. Jeanne ona baktı ve karşısında ayyaş bir serseri gördü. Gerek kendinden, gerek ondan tiksiniyor, nefret ediyordu Jeanne şu anda.

«Bitti,» dedi bir kez daha. Ve kalkıp kapıya doğru yürüdü.

«Dur bir dakika!» diye seslendi Paul. «Hey çılgın kız, beni bekle!»

Paul büyük bir çabayla ayağa kalktı ve pantolonunu ilikledi. Kapıya varana dek, Jeanne caddede hızlı adımlarla yürüyordu bile.

«Hav şu boktan dünyaya!» diye haykırıp ileri atıldı Paul. Gün ışığı gözlerini kör ediyor, ayakta güçlükle durabiliyordu.

Paul, Jeanne'ın peşinden sokağa fırladı. Ancak Jeanne ondan daha hızlı yürüyordu. Paul'un arkadan gelen ayak sesleri, Jeanne'ı ürkütüyordu.

«Hey, tatlım! Gel bakayım yanıma,» diye şaka edermişçesine seslendi Paul.

Jeanne köşeye gelince karşı kaldırıma geçti. O anda yaya ışıkları kırmızı yandı. Paul beklemek zorunda kaldı. Öfkesi ve heyecanı giderek büyüyordu. Birden, kızı şimdi elinden kaçırırsa, onu bir daha asla göremeyeceğini anladı. Bu bilince varması onu daha da öfkelendirdi.

«Buraya gel!» diye haykırıp kendini sokağa, vızır vızır işleyen trafiğin ortasına attı. Korna sesleri arasında karşıya geçti. «Seni yakalamasını bilirim bebeğim!» diye bağırdı.

Sonra ikisi de koşmaya başladılar. Kaldırım boyunca sıralanan çınar ağaçlarının gölgesine bir girip bir çıkıyorlardı. Her gölgeden sıyrılıp, gün ışığına daldıklarında, aralarındaki çelişki daha bir ortaya çıkıyordu. Paltosunun önü açılmış, saçları rüzgârla geriye savrulmuş genç bir kadın önde, babası yaşında, bu koşuya yaraşmayan bir adam arkada... Amansız bir yarıştı bu. Görünmeyen bir iple birbirlerine bağlanmış gibiydiler. Kız koşuyu hızlandırdıkça bu ip uzuyor; yavaşlattıkça, kısalıyordu. Ancak uzayıp kısalan bu ip, asla kopmuyordu. Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen bir koşu başlamıştı. Buna koşudan çok bir ayin de denebilirdi. Kız ve adam, aynı âyinde bir araya gelmiş, yaşamın içinden fırlayıp giden iki kişiydiler.

İş yerlerinin dağılma saatiydi. Paris'in ana caddelerinden biri olan Champs Elysées tıklım tıklımdı. Jeanne kalabalığın içine bir girip bir

çıkarak, yayaları omuzlayarak, yarışı önde sürdürüyordu. Paul'un yarıştan vaz geçmeyip, koşuyu sonuna dek sürdüreceğini anlayınca korkusu çoğaldı. Panik içinde saklanabileceği, emniyette olabileceği bir yer düşünmeye çalıştı. Aklına gelen tek yer, annesinin, Montparnasse'da, Vavin sokağındaki evi oldu. Paul'un, kentin öbür ucundaki bu semte kadar dayanamayacağından emindi.

Paul daha şimdiden geride kalmaya başlamıştı. Jeanne adımlarını yavaşlatıp, omuzunun üzerinden ona baktı. Aralarında hemen hemen bir blokluk açıklık vardı. Akşam üstü güneşinin o güzelim ışığının altında belediye sarayının önünden geçtiler. Rıhtıma vardılar. Seinne nehrinin üzerindeki köprüyü geçerken, trafik gürültüsü ayak seslerini bastırdı. Kenti bir baştan ötekine yarıyorlardı. Onlar koştukça koca Paris kenti küçülüyor, mesafeler anlamlarını yitiriyordu. Paul soluk soluğa kaldığı, göğsünde bir sıkışma hissettiği halde kızın peşini bırakmıyordu.

Montparnasse meydanına geldiklerinde, Jeanne arkasını dönüp, «yeter artık, yeter!» diye haykırdı. Ve koşmaya devam etti.

«Dur, bekle,» diye Paul yalvardı. Ancak bütün bu yakarmalar yararsızdı. Jeanne'ın acımasızlığını görünce, yeniden ileri fırladı.

Jeanne annesinin apartmanına yaklaşınca yavaşladı. Paul'un kendisini oraya kadar izlemesini istemiyordu. Ancak bunu önlemek için ne yapabileceğini de pek kestiremiyordu. Arkasındaki ayak seslerinden Paul'un giderek ona yaklaştığını anlayabiliyordu. Sonunda Paul ona ye-

tişti. Nefes nefese kalmıştı. Güçlükle soluk alıyordu. Kızı kolundan yakaladı.

«Bitti artık,» diyerek, Jeanne silkelenip, kolunu kurtardı. «Yeter artık, yeter!»

«Dur, sakin ol.» diye yakardı Paul.

Paul sırtını, arkasındaki duvara dayamış, Jeanne'a lâf anlatmaya çalışıyordu. Ancak Jeanne onu dinlemiyordu bile. Sonunda, «Yeter, kes artık!» diye bağırdı Jeanne. «Bitti artık. Bitti diyorum anlamıyor musun? Bırak peşimi! Git burdan!» Jeanne yeniden uzaklaşıyordu.

Paul, soluk soluğa arkasından atıldı.

«Nasılsa bu yarışı kazanamam,» dedi Paul. «Hiç olmazsa bana bir fırsat ver. Biraz dinleneyim.»

Paul kızın önüne geçip, onun yolunu kapamaya çalıştı. Kendini toparlamaya çabalayarak, ellerini beline koydu ve Jeanne'a bakıp gülümsedi. Sevgi dolu yumuşak bir sesle, «Bana bak, çılgın kız...»

«Artık polis çağırmanın zamanı geldi,» diye sözünü kesti Jeanne. Sert ve kesin bir şekilde söylemişti bunu.

İşte o anda, Paul, kızı bırakmamaya karar verdi. Ne yapıp yapacak, onu elinden kaçırmayacaktı. Gitmesine, kaybolmasına engel olmalıydı. Bu Paul'un son şansıydı. Aşk için, aşkı tatmak için son bir fırsat geçmişti eline. Bunu da yitiremezdi. Yitirmemeliydi.

Jeanne, Paul'un yanından sıyrılıp, tekrar öne geçti.

«Git hadi git. Kaç bakalım. Seni durdura-

cak değilim. Cehenneme kadar yolun var,» dedi Paul. Sesi acı doluydu.

Jeanne köşeye gelince durdu ve sokağın karşı tarafındaki annesinin apartmanının kapısına baktı. Korkudan ve heyecandan titriyordu. Bir an önce karşı kapıya fırlamak istiyor, ama yine de kendine hâkim olmaya çalışıyordu. Tam bir panik içindeydi.

Paul kızın gerçekten ürktüğünü, sonsuz bir korku içinde olduğunu gördü. Önce nerede oturduğunu öğreneyim, sonra gönlünü alırım diye düşündü.

Jeanne'ın yanından omuzlarını silkerek geçti. «Hoşça kal kızım,» dedi. «Hem zaten enayinin tekisin sen. Sana bayıldığımı sanıyorsan yanılıyorsun. Seni bundan böyle hiç görmesem bile umurumda değil.»

Artık Jeanne'la ilgilenmiyor gözükerek, uzaklaşırmış gibi yaptı Paul. En rahat haliyle, ağzına bir sakız atıp çiğnemeye başladı. Jeanne ona bakıyordu. Sonra ansızın karşı kaldırıma fırladı. Aralık kapıdan içeri kaydı. Ancak tam kapayacakken, Paul, bir adımda sokağı geçtiği gibi, kapıyı omuzladı. Paul, apartmandan içeri girdiğinde, Jeanne asansör kapısını kapamıştı. Paul olanca öfkesiyle çılgınlar gibi iki eliyle demir kapıya asılıp, sarsarak açmaya çalıştı. Jeanne korkudan kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu.

Asansör ağır ağır, yukarı çıkmaya başladı.

Paul bir küfür savurduğu gibi, merdivenlere atıldı. Asansöre yetişmeye çalışıyordu.

«Bitiksin sen artık! Bitiksin!» diye bağırdı Jeanne. «İşin tamam!»

Paul ikinci kata vardığında, asansör kapısının kolunu zorladı. Ancak geç kalmıştı. Asansör, içinde Jeanne'la yükselmeye devam ediyordu.

«Polis...» diye bir şeyler kekeledi Jeanne.

«Polisine başlatma beni.»

Paul yine kapıya yetişemeden, asansör üçüncü katı da geçti. Jeanne asansörün bir köşesine büzülmüştü. Paul tırmanmaya devam etti.

«Bitiksin!» diye tekrar bağırdı Jeanne, aşağıya bakarak.

Asansör, dördüncü katta durdu. Jeanne dışarı fırlayıp, annesinin kapısını yumruklamaya başladı. Paul ona yetişmişti.

«Beni dinle,» dedi Paul soluk soluğa. «Seninle konuşmak istiyorum.»

Jeanne onu duymuyordu bile. Yandaki kapıya geçip, onu yumruklamaya başladı. Ama buradan da hiç bir cevap gelmiyordu.

«Gülünç olmaya başlıyorsun,» dedi Paul.

«İmdat!» diye haykırdı Jeanne. «İmdat kurtarın beni!»

Çağrıya gelen olmadı.

Bu arada, Jeanne çantasının içinde anahtarını bulmuştu. Kilide asıldı. Uzun bir uğraşıdan sonra, kapı açıldığında, nerdeyse içeri yuvarlanıyordu. Paul hemen arkasındaydı. Kapıyı omuzluyordu.

Jeanne evin içinde ileriye doğru koşmaya başladı. Artık gözlü hiç bir şef görmez olmuştu. Panik içinde ne yaptığını, nereye gittiğini

bilmiyordu. Şu anda bildiği tek şey, düşündüğü tek şey içerdeki dolap çekmecesindeki nesneydi. Tüm benliği bu nesneye yönelmişti.

Paul'u hiç bir şey durduramaz, yıldıramazdı. Bunu daha başından biliyordu Jeanne. Ondan kaçamayacağını, ondan saklanamayacağını çoktan anlamıştı, ama yine de Paul'un bu denli acımasız ve amansız olabileceğini düşünememişti. Kendini buna hazırlamamıştı.

Paul duvarda asılı olan ilkel silâhlara bakarak, «burası silâh deposundan farksız,» dedi. Sonra Jeanne'ın arkasından, «buraya dek vardığımıza göre, artık bu yolun dönüşü olamaz,» diye seslendi.

Jeanne çekmeceyi açtı. Babasından kalma tabancayı aldı. Elindeki soğuk demir parçası, ağır ve güçlüydü. Jeanne silâhı paltosunun içine sakladıktan sonra, Paul'a döndü.

«Artık yaşlandım,» dedi Paul. Acı bir gülümseme vardı yüzünde. «Şimdi geçmişin anılarıyla doluyum. Tıpkı yaşlılar gibi.»

Paul, masanın üzerinde duran, Jeanne'ın babasının asker kasketlerinden birini alıp, başına geçirdi. Jeanne onu korkulu bir hayranlıkla seyrediyordu. Bu adama hâlâ nasıl hayranlık duyabildiğine kendi de şaşıyordu. Paul Jeanne'a doğru ilerledi.

«Artık seninim. Kahramanını nasıl buluyorsun, söyle bakalım?» dedi Paul. Gülmeye çalışıyordu. Jeanne onu hâlâ çok yakışıklı, çok tatlı buluyordu.

«Şövalyeniz emirlerinizi bekliyor Leydi,» diyerek, Paul Jeanne'in önünde yerlere kadar eğilip, başındaki kasketi çıkardı.

İşte Jeanne karşısındaydı. Sonunda onu bulmuş, onu yakalamıştı Paul. Artık bu kız onundu. Onu elinden asla kaçırmayacaktı. Yaşantısının son devrelerinde bile olsa, en sonunda insanın sevebileceği birini bulması ne güzeldi. Paul ilk kez kendini bu denli mutlu hissediyordu.

«Benden kaçtın. Afrikayı, Asya'yı, Endonezya'yı koşarak geçtin. Ama dünyanın neresine gidersen git, seni bulacaktım. İşte en sonunda seni buldum. Çünkü... Çünkü seni seviyorum.» Paul gerçeği, tüm gerçeği söylüyordu. «Evet, seni seviyorum.»

Paul Jeanne'a bir adım daha yaklaştı. Kızın paltosunun açıldığını görmedi bile. Silâhın namlusu Paul'a çevrilmişti.

Paul elini uzatıp, Jeanne'ın yanağını okşamak istedi. Sonra çok yumuşak bir sesle, «ismin ne? İsmini bilmek istiyorum,» diye fısıldadı.

«Jeanne,» dedi kız ve tetiği çekti.

Beyninde patlayan kurşunla bir kaç adım geriledi. Ancak yere düşmedi. Havayı pis bir barut kokusu doldurmuştu. Jeanne'ın titreyen elinde, tabanca sallanıp duruyordu. Paul bir eliyle karnını tutarak öne doğru eğildi. Jeanne'ı okşamak için uzanmış olan öbür eli hâlâ havadaydı. Yüzündeki o tatlı, cana yakın, sevgi dolu ifade hiç değişmemişti. Belli belirsiz gülümsüyordu.

«Çocuklarımız...» diye bir şeyler söylemeye başladı. «Çocuklarımız...»

Olduğu yerde döne döne, sendeleyerek, arkasındaki cam kapıya yaslandı Paul. Balkona açılan kapı, bu ağırlığa dayanamayıp, ardına

kadar açılıverdi. Adamın saçları rüzgâra kapıldı ve bir an, çok kısa bir an için, adam çok genç göründü. Bir delikanlıdan farksız gibiydi. Balkonun taşları üzerinde dengesini bulmaya çalışan adam, demir parmaklığa tutunarak doğruldu. Yüzünü havaya kaldırarak, bu duru masmavi gökyüzünü seyretti. Paris alabildiğine yayılmış, bütün görkemiyle önünde uzanıyordu.

Sonra hiç acele etmeden, ağzındaki sakızı çıkardı. Çok yumuşak bir el hareketiyle, sakızı parmaklığa bastırıp yapıştırdı.

«Çocuklarımız...» dedi. «Çocuklarımız bilecekler...»

Hatırlayabildiği son sözleri bunlar oldu. Ancak yaşantısı sona ermeden, Tahiti dilinde bir şeyler daha mırıldandı. Sonra tüm bedeninin ağırlığıyla, balkondaki çiçek saksılarının dibine düştü. Uykuya dalmış bir çocuk gibi kıvrılmıştı. Ve gülerek öldü.

«Kim olduğunu bilmiyordum,» diye kendi kendine mırıldandı Jeanne. Kocaman açılmış gözleri artık hiç bir şey görmüyordu. Tabanca hâlâ elindeydi. Gözlerini boşluğa dikmiş, aynı sözleri tekrarlıyordu:

«Kim olduğunu bilmiyorum... Peşime düştü. Bana saldırdı... Kim olduğunu bilmiyorum... Hiç bir şey bilmiyorum... Belki de deliydi... Bana tecavüz etmeye kalktı. Deliydi... İsmini bile bilmiyorum.»

Hiç değilse, sözlerinin bu son cümlesi gerçekti.

— SON —

PARİS'TE SON TANGO

